

A stylized illustration of a person standing on a dark, silhouetted hill, reaching their right arm up towards a bright, streaking comet in a starry night sky. The sky is filled with soft, colorful clouds in shades of purple, pink, and blue, and numerous small stars. In the background, there are silhouettes of rolling hills or mountains. The overall mood is one of wonder and longing.

EN FORUNDERLIG FORTÆLLING OM VEJEN HJEM

Erik Refner, Senior

EN FORUNDERLIG
FORTÆLLING
OM VEJEN HJEM

ERIK REFNER, SENIOR

ISBN 978-87-972111-0-6

En Forunderlig Fortælling om Vejen Hjem

Påbegyndt 20.4.1941 - Afsluttet 21.12.2019

Forfatter: Erik Refner, senior - Ysnamåla, Sverige, Julen 2019

Kontakt: erikrefner@protonmail.com

© Copyright Erik Refner, senior 2019

Kan frit kopieres og distribueres helt eller delvist med kildeangivelser.

Forlag: Selvdgivet, Lise Refner

ISBN 978-87-972111-0-6

Korrektur: Ole Dalby

Omslag: Ukendt kunstner

Illustrationer, farvefotos fra Colourbox, leveret af Toptryk Grafisk A/S

<https://www.colourbox.dk>

Trykt hos **toptryk**grafisk

Buskmosevej 4, DK-6300 Gråsten

Tlf.: +45 7465 0101

mail@toptryk.dk

<https://toptryk.dk>

1. Oplag 2020, trykt i 500 eksemplarer

Alle citater er fra *A Course in Miracles* 3rd Edition, Combined Volume

Copyrighted 2007 by the Foundation for A Course in Miracles

T	Textbook
W	Workbook for Students
M	Manual for Teachers
C	Clarification of Terms
S	Song of Prayer
P	Psychotherapy: Purpose, Process, Practice

Desuden anvendes forkortelsen L for lektionsnummer.

Dedikation

Til begge mine forældre, to blandt de ukendte få, som villigt stillede op da Damnark var i nød og havde aller-mest brug for mennesker med mod, tro og håb om en fremtid i frihed.

Stor tak til

En stor og hjertelig tak til My Segerup og Lise Refner for jeres velkomne forslag og rettelser samt til min viv Alfira for hendes altid opmuntrende tilråd fra sidelinjen.

Ole Dalby får en speciel tak for hans nøje granskning af teksten og korrektion af alle mine stave- og tegnsætningsfejl. Ole, din indsats har været af uvurderlig betydning.

Da udgivelsen hang i den allertyndest tænkelige tråd, trådte Thor Andersen til med det altafgørende bidrag. En kæmpe tak til Thor samt til alle store og små, kendte og ukendte bidragydere, som hver og én er den direkte årsag til, at denne Forunderlige Fortælling nu ligger i din hånd. Læs den med omhu og et åbent sind.

Tusind tak til jer alle!

Erik, Ysnamåla den 4. maj 2020

Din opgave er ikke at søge kærligheden, men blot søge og finde alle de forhindringer inde i dig selv, som du har opbygget imod den. T-16.IV.6.

Indholdsfortegnelse

Dedikation	3
Stor tak til My Segerup, Lise Refner og Ole Dalby	3
1 Forord	8
2 Så, hvad handler det her om?	11
3 Begyndelsen	13
4 De manglende ord	16
5 Anden Verdenskrig set fra knæhøjde	18
6 Første Skoledag	22
7 Skilsmisse	24
8 Efterkrigstiden	26
9 Skolelærdom – ikke for mig	28
10 Baggårdsmiraklet	31
11 Tiden derefter	35
12 Trykker RESET	39
13 Indhentet af fortidens synder	43
14 Vanskelige arbejdsår	47
15 Det Farvestrålende Rige	52
16 Lysets Rige	61
17 Hva' hulen var det?	72
18 Hva' så nu?	76
19 Den dersens tykke blåsorte bog	82
Kursets tilblivelse	83
20 Måske også din vej?	87
21 Nogle begreber samt lidt ditto forvirring	92
To niveauer	95

22 Synd, Skyld og Frygt	98
23 Tilgivelse for begyndere	101
24 Sand Tilgivelse og egoets listige angrebsforsøg ...	106
Hvorfor i det hele taget tilgive?	106
Lidt baggrund	107
Egoets valg: fortræng eller "tilgiv"	110
Helligåndens/Kristi-tilgivelse	114
25 Fungerer det der tilgiveri?	116
At tilgive sig selv	123
Sidste undskyldning	124
26 Brev til en ven	125
27 Almindelige Faldgruber	132
Selvpåførte forbud	134
28 Kursets enkelthed	136
Guds Budbringere	139
29 Nøglen til Himmerigets Port	140
Appendiks	143

De kommer fra den ganske verden. De kommer fra alle religioner og fra ingen religion. De er det, som har besvaret det universelle Kald. Kaldet pågår konstant og overalt. Det påkalder lærere til at tale Sin sag og udfri verden. Mange hører Det, men kun få svarer. Dog er det blot et spørgsmål om tid. Alle vil svare til slut, men slutningen kan være langt, langt borte. Dette er grunden til at planen for lærerne blev oprettet. Deres funktion er at spare tid. Hver af dem begynder som et enkelt lys, men med Kaldet som centrum er det et lys, som ikke kan fordunkles. Og set med verdens målestok sparer hver af dem tusinde år. For Kaldet Selv har tid ingen mening.

M-1.2.

1

Forord

Når jeg ser en flippermaskine tænker jeg altid på menneskets korte liv fra fødsel til død. Kampene, bestræbelserne, de små håb, der tændes når livet får et stød, lyser op et sekund og ruller videre i en ny retning for atter hurtigt at blive sporet ind i det vante forløb imod intethedens fortæbelse.

Når jeg tænker på en flippermaskine, ser jeg altid for mig en mand, der står og forgæves krampagtigt forsøger at holde liv i den blanke stålkugle skønt han ved, at hans skæbne er forseglet fra fødselens minutter til han opsluges af det gabende mørkehul, hvorfra ingen redning findes. Hvorfor det er en mand, som står der, ved jeg ikke. Måske er det fordi kvinder har lettere ved at acceptere det uundgåelige. Måske ved de, at der findes en enklere vej. Måske de har lettere ved at overgive sig. Måske er de ganske enkelt nærmere Gud end vi mænd og fornemmer, at intet mørkehul findes. Og måske er det derfor kvinder altid har været mine store ledestjerner. Mændene kan tælles på en maskinsnedkers ene hånd.

Når jeg ser tilbage på mit eget liv, ligner det ganske godt den der flippermaskine, dog med den lille forskel, at jeg tilsyneladende er kommet til at daske til stålkuglen på et specielt sæt og fået flip-flopperne til at lyse i en rækkefølge, der har ledt mig til at fortælle dig denne historie.

Mine beslutninger om retningsforandring har været ligeså uforudsebare som kuglernes møde med de lysglimtende forhindringer.

Jeg er og har altid været bevidst om mine beslutninger, om mine kursændringer, men jeg husker ikke én eneste gang, at jeg som et voksent intelligent, logisk tænkende menneske, har sat mig ned og grublende analyseret for og imod, "hvad sker der, hvis jeg gør dette eller hint?" Underligt nok er den mulighed aldrig faldet mig ind. Måske er det fordi jeg aldrig er blevet voksen.

Er beslutningen om en retningsforandring kommet til mig, har jeg fulgt den uden tanker om for eller imod. Jeg har altid fået en overvældende, uimodståelig følelse af klarhed - "ja, den vej går jeg". Da jeg det meste af mit voksenliv har været en logisk tænkende ingeniør, kan en sådan "fremgangsmåde" synes meget lidt logisk. Det har jeg dog aldrig tænkt eller undret mig over. Det er bare sådan. Dette betyder imidlertid ikke, at jeg har undgået besværlige, trælse, skrækfremkaldende og "ulykkelige" konsekvenser af mine beslutninger. Tværtimod.

Set i et større perspektiv, eller med bagklogskabens øjne, har hver eneste tilsyneladende fejlbeslutning, hver eneste ulykke, hver eneste nedtur, jeg har gravet mig ned i og ud af, hvert eneste fejltrin (og de har været mange) været præcis det, jeg behøvede - lektier det var piskende nødvendigt jeg lærte.

Men heller ikke dette har været bevidst, planlagt eller logisk overvejet. Kun kan jeg beklage og bede om tilgivelse for alle de mennesker, som mine mange fejltrin har voldt besvær og smerter. Sikkert og vist er det ikke desto

mindre at alle, der på en eller anden måde har "krydset mit spor", har haft uvurderlig betydning for mig. Uden dem var dette aldrig blevet skrevet, hvorfor jeg bøjer mig for jer alle i tak og i taknemmelighed.

Igennem hele dette sammensurium af tilsyneladende tilfældigheder, har jeg altid bevaret to faste overbevisninger: "jeg er født heldig" og "der findes altid en vej ud". Førstnævnte er den naturlige følge af at være født på en søndag – sagde min mor. Sidstnævnte lærte min blekingske mormor mig. "Ser du den ikke straks, skal du bare rode lidt rundt efter den, så dukker den op", sagde hun.

På mærkværdigste vis er jeg ikke blevet opslugt af mørkehullet, og "vejen ud" syntes som lovet altid at være dukket op fra et eller andet forunderligt og uforklarligt sted - skønt hendes "lidt" ofte var betydeligt meget mere end min forståelse af "lidt". Da min mormor som purung gik på sine ben fra et hungerramt Blekinge til København i slutningen af 1800-tallet, forstod jeg imidlertid at ordet "lidt" for hende var noget ganske andet end det var for mig.

Absolut intet har været unyttigt eller forgæves og - som du sikkert opdager lidt længere fremme i teksten - har ej heller det mindste været "tilfældigt" eller "uplanlagt".

Beslutter du dig for at læse videre, vil du formentlig støde på ting, som fremkalder din allerdybeste tvivl, og som alvorligt udfordrer din tolerance-tærskel. Hvad jeg skriver, er ikke desto mindre så uzensureret tæt jeg kan komme på, hvad jeg har oplevet - og helt uden hensyn til din tolerance-tærskel og eventuelle hovedrysten.

2

Så, hvad handler det her om?

Skønt de alle fortjener hyldest, er dette er ikke beretningen om min familie, mine børn, venner og bekendte - alle mennesker, som hver især har haft stor betydning for mig.

Det er derimod beretningen om en livsomvæltende oplevelse jeg havde for 35-40 år siden.

Årstal, fødselsdage, bryllupsdage, hvornår dette eller hint hændte osv, har aldrig været min stærke side - derfor "for 35-40 år siden". Oplevelsen var af en karakter, som jeg - dengang og nu - kun kan betegne som en åbenbaring.

Flere har gennem årene opfordret mig til at skrive om denne åbenbaring. Først nu føler jeg imidlertid, at min aftalte læretid her i verden lakker imod enden, og jeg begynder at se velkomst-lyset dér langt ude i horisonten.

Kun et enkelt mål har jeg endnu og dette skrift, fornemmer jeg, er også midlet til at nå dette mål.

Uden mindste vished om hvordan, hvor lidt, hvor meget, om form og om indhold – har jeg imidlertid besluttet, at nu skal det være.

Vanskeligt?

Ja, så vanskeligt, at jeg i mange år - uden at komme til nogen form for afklaring – har grublet over, hvordan jeg skulle gribe sagen an.

Så her sidder jeg - indvilget i at beskrive en hændelse, som ingen jordiske ord kan beskrive.

Hvor jeg skal starte, hvilken ende jeg skal gribe fat i, hvilke ord jeg skal vælge for at du, som læser dette, får en lille fornemmelse af en Virkelighed, som ikke er af denne verden, som absolut ingen forbindelse har til det, vi i vor uforstand og overmod kalder “virkelighed”?

Mange ubesvarede spørgsmål, som jeg sætter min lid til, vil blive besvaret med lidt hjælp fra en ven.

Det er ej muligt at noget kan komme til mig, som ikke jeg selv har inviteret. Endog i denne verden er jeg herre over min skæbne. Det, som sker mig, er det jeg ønsker. Det som ikke sker er det, jeg ikke ønsker skal ske. Dette må jeg acceptere, for det er således jeg ledes ud af denne verden til min skabelse, til min viljes børn, i Himmeriget hvor mit hellige Selv dvæler med dem og med Ham, Som skabte mig. L253

3

Begyndelsen

Den verden du ser, kan ikke være skabt af Faderen, thi verden er ikke som du ser den. Gud skaber kun det evindelige og alt du ser er forgængeligt. Derfor må der findes en anden verden, du ikke ser. T-11.VII.1.

Endelig er jeg kommet til den erkendelse, at jeg umuligt af egen kraft kan sætte ord på min oplevelse og har erkendt, at dette kun kan ske med Helligåndens hjælp. Som konsekvens heraf, har jeg ydmygt bedt Helligånden om Hans vejledning og hjælp, bedt om at Hans ord må komme til mig så klart og enkelt, at flest mulige mennesker kan forstå og drage nytte heraf - ja, måske endog finde trøst heri.

Åh, måske blev du forskrækket over ordet "Helligånden"?

Et enkelt råd, som du kan følge eller lade ligge: Tillad ikke dig selv at blive forskrækket og opbygge forsvarsværker imod det, du har tillært dig er ubekvemme eller "forbudte" ord, begreber eller begivenheder - i dette tilfælde altså ordet Helligånden.

Lægger du ikke dine fordømmelser bag dig og åbner dine sanser, berøver du dig selv mulighederne for at "se på ny", at "se forbi andres og egne fejl".

Konsekvensen heraf er først og fremmest at du fratager dig selv muligheden at lære sand tilgivelse, som er grundlaget for at leve et lykkeligt liv og midlet, der åbner vejen Hjem for dig - hele meningen med din tilværelse i den fysiske verden.

Endnu en overraskelse? Måske vidste du ikke det?

Denne verdens store, uløste mysterium, "hvorfor er vi her", er hermed løst. Du behøver ikke længere besvære dig med dette ubekvemme "hvorfor", men gå direkte til sagens kerne - "hvordan", "hvordan kommer jeg Hjem", et totalt livsomvæltende spørgsmål, som dette skrift også giver dig en af de sikre løsninger på.

Og bortset fra ovenstående: Står du af nu, går du glip af en beretning, der - tror jeg - vil ryste dit verdensbillede og sætte din opfattelse af, hvem du er og hvad der er sandt og virkeligt, på en alvorlig prøve.

Af en eller anden grund synes de hårdeste fornægtere af vores åndelige realitet at være dem, der absolut intet ved. Tro derfor ikke dem der siger, at vi intet kan vide om "livet efter livet", om der i det hele taget findes andet end tomhed og intethed, når vores jordiske "liv" rinder ud. Udtalelser som disse er kun udtryk for dovenskab og selvbedrag. Der findes et utal af øjenvidne-beretninger om hændelsesforløbet, når vi forlader vores fysiske krop. Min beretning er bare en enkelt af disse mange.

Søger du lidt, vil du finde samme indsigt og erkendelse i mange forskellige fortællinger, i prosa, i lyrik, fra kvinder, fra mænd, fra hellige og fra ateister, fra kristne, buddhister, sufier, såkaldte mystikere indenfor alle religioner og mange, mange flere.

Hører du til dem, der tror på "tomheden" og "intetheden" når vi forlader vores fysiske krop, er jeg sikker på, at denne beretning vil give dig et nyt og beriget syn på dig selv, dine medmennesker og på "verden".

Intet i mit liv har været tilfældigt og ej heller er det tilfældigt, at netop du læser disse linjer. Er min beretning ikke nok for dit tvivlende sind, kan du som sagt finde samme fortælling genfortalt igen og igen i alle mulige forklædninger.

Hvor ekstremt virkelige de end er, findes der imidlertid ét stort problem med beretningerne om disse oplevelser: Ikke et eneste af verdens mange sprog indeholder ord, som kan give et blot tilnærmelsesvis vellignende billede af det, som brænder sig ind i alle oplevernes sanser og for altid forbliver uudsletteligt i deres sind.

Og så forresten: Ligesom "ikke at beslutte sig" også er en beslutning, så er "tomhed og intethed" også "noget". Og er det ikke ejendommeligt, at Vestens afkristnede, plagede befolkninger hellere tror på intethedens ulidelige tomhed end på Paradisets ubrydelige, evigtvarende lykke og glæde?

***H**immeriget er i dig. T-11.VIII.8.*

4

De manglende ord

En åbenbaring er yderst personlig og kan ikke fortolkes meningsfuldt. Det er derfor ethvert forsøg på at beskrive den med ord er umuligt. En åbenbaring er i bogstaveligste forstand ubeskrivelig da den er en oplevelse af ubeskrivelig kærlighed. T-1.II.2.

Oplevelsen af den virkelige Virkelighed, som mystikere gennem årtusinder har søgt, opnået og vidnet om, er i første omgang så overvældende, at du berøves talens brug.

Oplevelsen har en karakter af Virkelighed i potensen uendelig, og du ser den fysiske verden som en tågedis af uvirkelighed blottet for mening - en i alle henseender meningsløs verden.

Og ja, du forstår til fulde, hvad østens vismænd har berettet om i årtusinder, at den fysiske verden i bogstaveligste forstand **er** en illusion, et for længst afsluttet skuespil, hvori vi - aktørerne - blot har overset det sidste tæppefald.

Du forsøger at tale med "kloge mennesker" - uden svar.
Du går til fortalere for alle trosretnings, kloge, belæste

folk, som ej heller har svar, men blot fylder dig med floskler, som de selv hverken tror på eller forstår.

Du studerer alt, hvad du kan støve op fra den Tibetanske Dødebog til Kristendommens mystikere. Finder små spor hen ad vejen.

Så endelig gennembruddet og efter 7 års intense studier: Forståelsen og erkendelsen. Ja, naturligvis, så såre enkelt! Hvordan kunne jeg dog være så blind? Tvivlen sætter ind - kan noget så fantastisk virkelig være så enkelt?

Når 10-øren efter disse mange år endelig er faldet, synes du alle skal vide. Enkelte går endda så vidt, at de grundlægger religioner, opretter nye trossamfund, bygger kirker, templer eller minareter - Paulus, Emanuel Swedenborg, Buddha, Martinus, Muhamed, Bahá'u'lláh, og mange flere - og alle naturligvis med højst forskelligartet resultat og indhold.

Da en sådan åbenbaring som sagt ikke kan beskrives med ord eller symboler fra vores kendte, fysiske verden, tyr opleveren til at fortolke/oversætte det ubeskrivelige.

Denne fortolkning kan selvfølgelig kun gøres med ord og begreber, som findes i fortolkerens eget "verdensbillede", i hans eget sind, og afspejler derfor først og fremmest fortolkeren selv.

Når dernæst fortolkerens ord rammer tilhørerens ører, farves og formes de af vedkommendes fintmaskede opfattelsesfiltre, hvorfor det, som er Virkeligt, nu er fjernet 3 gange fra Virkeligheden.

Derfor – vil du Sandheden, findes kun én vej: Søg og du vil finde.

5

Anden Verdenskrig set fra knæhøjde

En begyndelse på min beretning kunne være et kort resumé af min barndom, om ikke for andet, så fordi et par specielle begivenheder derfra har direkte forbindelse til "hovedhistorien".

*

Jeg blev født en søndag i april 1941 midt under Danmarks besættelse af nazi-tyskland. De flagede altid på min fødselsdag. Min mor sagde, at de røde flag med det hvide kors var for mig. De-dersens andre kendte hun ikke noget til. Skønt jeg kun var 4 år gammel da krigen sluttede, husker jeg en forbløffende mængde detaljer:

Hvor vi boede – en 2-værelses lejlighed nord for København - husker hvordan alt så ud inde så vel som ude, husker lugtene, farverne, de fire opganges gen- og naboer og alle deres unger.

På trods af de mange bidende kolde vintre som prydeligt besatte vores vinduer med tykke, indvendigt-siddende frostblomster, synes alle mine erindringsbilleder at være fyldt med gyldent solskin.

Husker de få natlige besøg af vores far, sirenerne om natten, der fik vores mor til skyndsomt at bære os (min storesøster og mig) ned i cykelkælderen med dyner, vand og madpakke. Husker mørket, den skarpe lugt af gummi-hjul og cellulid-beklædte cykelstyr, fugtig beton-kælder og koks. Husker den smalle træbænk, vi sad på, det højtstående, langstrakte vindue, som udvendig var dækket af en tyk, sandfyldt trækasse til beskyttelse imod bombenedslag, granatsplinter, vildfarne pistolskud og deslige.

Husker nætterne, hvor vi for nedrullede mørklægningsgardiner spadserede i gåsegang rundt om det lange bord midt i den lille dagligstue og tyst samlede de i nummerorden oplagte illegale blade med destination Jylland og øerne eller biografer og andre offentlige pladser. Husker panikken over lyden af støvletramp på hovedtrappen og den febrilske fejlbeslutning at presse alle bladene ind i den alt for lille kakkellovns fortærende luer.

Husker bygningen af beskyttelsesrum i nabogården, lugten af dampende varme heste og hestemøg på gadens brosten, flokkene af gråspurve hakkende i de spredte møgkager.

Husker mor, som skønt ateist, lærte os Fadervor. Genkalder mig enkelt følelsen og synet af os knælende ved sengekanten, vores bøjede hoveder og armene på sengetæppet, visheden om at være elsket og beskyttet, at intet ondt kunne ramme mig.

Husker beretningerne om morfar, som sejlede på amerikanske troppetransport-skibe til øerne i Stillehavet, min mors angst for at han eller vores far blev tilfangetaget og myrdet.

Husker gåturene til Hovedgade, den lille kælder-bogtryk-

ker, hvor mor arbejdede og efter lukketid, i al hemmelighed, duplikerede illegale blade på bogtrykkerens stencilmaskine.

Husker indkøbsturene med mor i hånden, pauserne og snakken med bekendte, mit hænger i hendes skørter. Husker at jeg straks fornemmede når nogen talte usandt. Husker min tilbagetrækning fra uærlige fremmede, min barnlige overbevisning om Guds godhed, nærvær og eksistens.

Husker mit møde med den velbevæbnede tyske soldat, der sammen med kammeraten på viaduktens modsatte side, bevogtede den imod mulige attentater. Husker hans faste, metodiske støvletramp imod fortovets betonfliser. Husker denne specielle dag, tusmørket og efteråret, min tykke, varme hjemmesyede, gråmelerede vinter-frakke.

Husker mit blik, rettet imod ansigtet på denne kæmpestore, bevæbnede mand, min fremstrakte hånd, som pegende på den allernederste knap i hans lange frakke, fortalte ham "den vil jeg gerne ha' ".

Husker den glinsende bajonet han trak og det raske snit, hvormed han - uden tanke om repressalier fra hans overordnede - frigjorde knappen, som han med et lille skævt smil lagde i min hånd. Husker mors forfærdelse over mit påhit, da jeg stolt fremviste min glinsende blanke nyterhvervelse til min "knap-samling".

Og så endelig befrielsens store dag.

Husker søsters og min venten ved vinduet på første sal, næserne utålmodigt fladtrykte mod det fugtige, ildelugtende vinduesglas.

Husker fars endelige opdukken sammen med alle de glædes-jublende kammerater på lastbil-ladet. Husker mit sanseløse løb ned ad trapperne og igennem den tykke menneskevrimmel, som hurtigt havde samlet sig omkring lastbilen.

Husker synet af ham deroppe, hans arme som rakte ned og løftede mig op i hans favn midt iblandt den tætpakkede flok af mænd i lange mørke uldfrakker eller beskidte cotton-coats, alle med trikolore armbind, politi-stålhjelme og pistoler i bæltet og maskingeværer over skulderen.

Husker de befriende glædestårer hos disse alt, alt for få mænd med ryggrad og fremtidstro, som trods udsigten til nederlag og død havde meldt kulør og kæmpet imod overmagten.

Jeg undrer mig om folk af denne støbning findes i dag?
Jeg tvivler.

Oh, mit barn, din glæde ville være fuldkommen om du blot vidste, hvad Gud ønsker for dig! Og hvad Han ønsker er sket, thi det var altid sandt. Når lyset kommer til dig og du siger: "Guds Vilje er min", da vil du se en sådan skønhed, at du ved den ikke er af dig. T-11.III.3.

6

Første Skoledag

Min første skoledag indtraf en solskinsdag omkring 1. august det år jeg fyldte 6.

Sammen med Margit, den rosenrundkindede, renskurede genbodatter førtes jeg modstræbende - og med et fast greb i min mors hånd - til skolens gitterlignende jernport. Husker min tunge gang over den asfaltbelagte skolegård op til klasseværelset på 1. sal i den lange gule skolebygning.

Husker de langbenede, bredbagede mødre, som med generte kinder og stort besvær masede sig ned i de snævre skolepulte, som iførte de sig et alt for stramtsiddende korset. Husker de 34 - eller var det 36 - andre forknytte unger, det overfyldte klasserum, lugten af madpakker, sur mælk og leverpostejmadder, blyantspidser-snuller, den særegne, ubehagelige lugt af nyligt vaskede, slidte blå-grå-melerede linoleumsgulve.

Husker klasselæreren, en filipens-broderet yngling, hvis sorte promadeindfedtede hår sad som var det malet på hans hovedbund. Husker endog hans navn - Hr. Kirkegaard. Kirke-gaard; ikke toner, der syntes at klinge som et fremtidigt hjerteligt bekendskab.

Ak ja, denne Hr. Kirkegaard. Husker hans famlende fingernegle, som han bestandigt gravede ned i sine gulfarvede, betændte nakkebumser.

Husker hans uhyre effektfulde entré, braget hvormed han smækkede døren op og som trold op af æsken sprang ind i klasseværelset accompagneret at de forsamlede mødres begejstrede jubel.

Husker hans prangende ordflom om hans usigelige kærlighed til børn, mødrenes himmelvendte øjne, deres glædesukkende accept af denne vidunderlige mand, i hvis kærlige favn de nu trygt kunne overlade deres kære børn.

Husker min krystalklare viden om at personen, som står dér og med gestikulerende arme og ben propper disse godtroende mødre med blålys, er fyldt med løgn.

Ikke et eneste sandt ord kommer over hans læber, blot udspyr han floskler af selvgodhed og falskhed.

Husker min øjeblikkelige og i mange kommende år ufravigelige beslutning: "Han skal aldrig, aldrig lære mig noget".

Intet udover dine egne tanker kan angribe dig. Intet udover dine egne tanker kan få dig til at tro, at du er sårbar. Og intet udover dine egne tanker kan bevise for dig, at det ikke er således. L26

7

Skilsmisse

En kortvarig rolig tid efter befrielsen afløstes snart af store uenigheder mellem far og mor. Husker deres voldsomme kampe, deres evindelige natlige råben og skrigen. Rabalder fra knuste glas og andet kasteskyts. Den uundgåelige skilsmisse var nært forestående og fik et hændelsesforløb, som skulle vise sig ganske traumatiserende for alle involverede.

7 år gammel - min første skolesommerferie. Far og jeg er blevet i Holløselund, hvor "vi" laver en veranda-tilbygning til skurvognen de kalder "sommerhuset". Hjemme igen i lejligheden – et par dage senere end mor og søster, som var rejst i forvejen. Ingen hjemme - hverken mor eller søster. Tomt og tømt.

Husker den påfølgende og i årevis langtrukne skilsmisse. Hiven og sliden over "retten til børnene". Deres beskidte tricks. Deres uforståelige loyalitetsbrud. Tårer, fortvivlelse, bortførsel og generobring af børnene.

Resultatet efter års tovtrækkerier: Søster hos mor, jeg hos far. Meget lidt kontakt.

Husker min desperate besluning: "Bliver jeg nogen sinde gift, vil jeg aldrig, aldrig nogen sinde skilles."

Husker mit indestængte raseri over begges svigt. Mest og dybest rodfæstet i mit sind stod svigtet fra mine førhen betroede beskyttere – min mor og søster.

Dette indestængte raseri, brugte jeg de næstfølgende år på godt og grundigt at undertrykke og fornægte, og – må jeg tilstå - med forbløffende stor succes. Så stor, at havde nogen spurgt mig, ville jeg på det kraftigste have benægtet, at jeg husede noget som helst form for had i mit sind.

Da jeg mange år senere havde lært sand tilgivelse, blev dette fortrængte had til min mor, ikke desto mindre af afgørende betydning for min totale forvandling.

Fordi du er skyldig, lærer egoet dig, at du skal angribe dig selv. Dette må forøge din skyld eftersom skyld er et resultat af angreb. I egoets lærebog kan du derfor ikke undslippe skyld da angreb gør skyld virkelig, og hvis skyld er virkelig, findes der intet, som kan overvinde den. T-13.I.11.

8

Efterkrigstiden

Og så alle efterkrigstidens skuffelser, samme magt-mennesker, samme "samfundsstøtter" på samme poster – som på tælling forvandlede de alle fra kollaboratører og medløbere til danske "frihedskæmpere" - elitens elegante kamelæon-skift.

Rædselsminder, tortur, forfølgelse, tilfangetagelserne genoplevet i natlige mareridt, fars råben på hjælp, hvor al hjælp er ude.

Ikke ét sølle ord til tak for at de – kamelæonerne - nu kunne leve frit og fedt på indtjente nazi-penge og Marshall-hjælp.

Husker "vennen" - producenten af larvefødder til tyske tanks - som kun havde tak tilovers, for at fars gruppe saboterede hans fabrik. Husker hans bredt-smilende ord: ”Tænk engang, jeg har fået en splinterny fabrik - og næsten helt gratis”.

Husker alle aftenerne, hvor jeg fra mørket i min seng lyttede til samtalerne om begivenhederne fra dengang; frygten, sejrene, deres beslutsomhed, deres kluntethed, deres uvidenhed om krig og gru, deres vilje til sejr, nederla-

gene og de døde venner, beretninger om familien og kammeraterne, som aldrig vendte hjem.

Husker beretningen om stikkeren, som afslørede dem. Panikken da dørene blev sparket ind af gestapo-støvler, som snart hastede ind fra både hoved- og køkkentrappe. Den fortvivlende beslutning at springe ud fra 3. sals vinduet i bedsteforældrenes lejlighed, ned i baggårdens mørke. Far som famlede sig frem til et nedløbsrør og firedes sig ned i sikkerhed. De mange, som lemlestet af mødet med den sorte asfalt, endte i koncentrationslejre, hvoraf kun en enkelt muselman vendte tilbage.

Husker hans ord, som fik middagsmaden til at vende sig i min mave: "Vi vidste, at de få små kødbidder, vi en sjælden gang fandt i de lunkne vand, de kaldte suppe, var vores døde kammerater. Der var ikke mange gram fedt på dem, men vi åd dem alligevel grådigt".

Husker de stille aftener, hvor far åbnede for grammofonen og spillede Chopin, Liszt, Caruso, Gigli, Mario Lanza, tenorernes melankolske stemmer, flyglernes engleagtige toner, som fik mig til at svæve fra mørket i min seng til langt, langt bort - ud i et ukendt fredfyldt univers.

Husker de stadigt mere sparsomme sammenkomster med de venner, i hvis hænder han havde lagt sit liv.

Husker hans kamp for at komme på fode igen, hans forgæves forsøg på at lægge al gru og frygt bag sig. For altid var han præget af fastbrændte, uudslettelige erindringer. Et liv, som aldrig igen blev harmonisk og langt fra lykkeligt.

9

Skolelærdom – ikke for mig

Stadigt skiftende skoler og nye bekendtskaber. Erindrer den ekstremt vanskelige og energikrævende opgave "ingen-ting at lære". Kun få kammerater, 3-4 gode og nære. Min stadigt mere provokerende fremfærd overfor skolelærere, alle på hvem jeg projicerede min beslutning "han skal aldrig lære mig noget".

Mine påhitsomme og langt mere end uskyldige jokes med stadig mere frustrerede lærere, kedsommelighedens ulide-lige uro i klasseværelserne, eftersidninger, daglige korpor-lige afstraffelser uden det – vil jeg tro - forventede resultat i form af min lydighed og omvendelse til en velafrettet, føjelig dreng og brugbar samfundsborger.

Husker glæden over friheden med kammeraterne i de omkringliggende skove og søer.

Husker med stille sorg, men også med glæde, skralde-mandens to sønner fra den "fjendtligtsindede" nabogård, vores uventede og umage venskab. Husker mit første møde med gedigen fattigdom - 5 vakkelvorne stole, et slidt og forhugget bord, tynde halmmadrasser på gulvet op imod

murstensvæggene. Mit møde med deres mor - den grimme-
ste kvinde jeg alle mine livsens dage har set - men hvis
grimhed momentant borttrylledes for mine øjne af den
blotte kærlighed, hvormed hun overøste alle. Deres gæstfri-
hed, deres varme imødekomne smil og omsorg for alle –
ikke bare deres egne børn – var exceptionel.

Skraldemanden selv, bred som en dør og stærk som en
okse. Hans humpende, skæve, lidt slæbende gang forårsag-
et af en alt for tung skraldebøtte fyldt med jern-klodser.
Hans få forklarende ord om det raske ryk, som var nødven-
digt for at få bøtten op på ryggen - et ryk, som knækkede
begge hans achillessener og for altid gjorde ham uarbejds-
dygtig.

Husker katastrofen, synet af skraldemandens gruopvæk-
kende fortvivlelse, de fire mænd som med opbydelse af alle
deres kræfter holdt ham fra at springe ud i den iskolde sø,
hvorfra mænd med våd trak hans mindste søn op - blå og
stivfrossen.

Endnu i dag vækker erindringensbillederne af hans ubær-
lige fortvivlelse, og mit uformående at yde ham en smule
trøst, samme tyngde af sorg i min krop som den gang.

Mange triste dage alene med far. Nedstemt, nedtrykt, stille
sorgfyldt.

Hvem er egentlig den mand, jeg kalder far? Et menneske,
et følelsesmenneske med en særegen intelligens og
snarrådighed, der fik ham helskindet gennem krigen. Alt
for mange følelser for at hans sind kunne finde fred. Alt for
naiv og uforberedt til krig. Alt for menneskelig til at slå
ihjel. Et menneske, hvis moral bød ham gøre, hvad hans

moral så tydeligt talte imod.

At slippe "levende" igennem krigens rædsler var for ham den sikre opskrift på et plagsomt, smertefuldt efterliv, hvilket hans hyppige angstfyldte skrig i natlige mareridt alt for tydeligt vidnede om.

Er det ikke sådan, at kun den samvittighedsløse, den stædigt selvretfærdige, kommer helskindet gennem krigens myrderier, for ingen kan vel dræbe sin bror med et rent hjerte, uanset farven på hans skjorte?

Jeg ved han elskede mig. Det sås i hans øjne hver gang han stille betragtede mig. Vi brugte ikke mange ord, men ord var ikke heller nødvendige. Jeg ved han beundrede min standhaftighed, at jeg ikke kunne knækkes - det sås i hans holdning og i hans blik. Og det sås i hans holdning og blik, at han havde givet op.

Tidligt vidste jeg, at jeg kunne blive som han og lade mig styre af mine følelser. Jeg vidste også, at skulle jeg have en chance for at overleve, måtte jeg frigøre mig, slippe båndet til begge forældre og hurtigst muligt blive mig selv. Set med dagens øjne var vi fattige, ingen penge til tøj endsige sko, slet ingen penge til legetøj eller fornøjelser. Et par lange bukser og et par gummistøvler hvert efterår. Afklippede støvleskafter og bukseben om foråret udgjorde sommer-ekviperingen.

Tænkte jeg over at vi var fattige?

Aldrig hverken følte eller tænkte jeg det.

10

Baggårdsmiraklet

Min karriere som nøglebarn startede straks ved min begyndelse i 2. klasse. En halv times gang til skolen hver morgen kl. 7:30, en halv times gang hjem hver eftermiddag ved 2-tiden - lørdage lidt tidligere.

Tabte hoveddørsnøglen gjorde jeg selvfølgelig. En ny gul-farvet yalenøgle kostede penge, penge som skulle bruges til andre og nyttigere ting, hvilket klart sås i min fars plagede blik, men hans mund var tavs, hans øjne uden bebrejdelse.

Samme efterår, lykkedes det mig også at tabe yale-nøgle nr. 2. Katastrofen prentede en gysen i hele min krop som var jeg kastet ned i en balje knitrende is.

Da isen efter en stund begyndte at smelte, besluttede jeg at gå tilbage til skolen, gå præcis samme vej, med øjnene stift rettet mod gaden, brostenene, fortovs-fliserne, grusrabatterne og græsmarken fra Hovedgaden til skoleporten. Ingen nøgle.

Helt op på 1. sal i den gule skolebygning. Søgte rundt omkring i klasseværelset, under skolepultene, i gangene.

Ingen nøgle.

Tilbage igen samme vej med øjnene i samme position.

Huskede hvor jeg krydsede Hovedgaden, hvor jeg mødte

kammerater jeg talte med, hvor jeg atter gik tilbage over gaden. Ingen nøgle.

Dagen var grå og det lakkede imod et tidligt aftenmørke. Lavthængende grå, regnfyldte skyer. Stigende fortvivelse udtrykt i tårefyldte øjne.

Forbi den lille købmand ved foden af viadukten.
Forbi stenhuggeren med gravstens-udstillingen.
Forbi de 4 opgange i gulstens-karreen, hvor vi boede på 1. sal. Hele vejen hen til husgavlen i sydenden.
Op ad den stejle asfalt-grus-belagte bakke, der førte til tømmerpladsen og op ad de 4 skæve beton-trin til baggården. Ingen nøgle.

Måtte stoppe op 10-20 skridt inde i gården. Opgivende uden ringeste rest af håb.

Mine tårer føltes tunge og fysisk udmattende – de fyldte og blændede mine øjne. Med bøjet hoved mod den enradede fliserække lod jeg dem falde frit.

Opgivelsen, overgivelsen og den påfølgende erkendelse, som syntes ingensteds fra at komme, at jeg ikke magtede dette af egen kraft, at denne opgave var for stor for mig - og sluttelig tanken - mit sidste meget spinkle, næsten usandsynlige håb – en bøn til Gud:

"Kære Gud, jeg lover jeg vil altid at tro på dig, altid at have dig i mit hjerte – om du nu bare viser mig, hvor jeg finder min nøgle."

Et øjeblik stod jeg tavs, lyttende, følte at mine tårer lang-

somt tørrede ind på mine kinder, mærkede en stilfærdig voksende ro falde over mig, følte freden. Nøglen fandtes ikke længere i mine tanker. Glemte var min søgen. Glemte var min fortvivelse.

Jeg fornemmede at den kølige efterårsluft langsomt blev erstattet af en lun brise, som smøg sig hen over mit bøjede hoved og nakke.

Et lys syntes at blive tændt over mig - et blidt, varmt og gyldent lys. Det føltes som himlen langsomt åbnede sig over mit bøjede hoved.

Forstod ingenting, prøvede end ikke at forstå, lod mig føre ad en ukendt vej uden frygt, uden spørgsmål.

Missede forsigtigt med øjnene. Åbnede dem tøvende langsomt. Så at jeg var omsluttet af lys, som tilsyneladende strømmede ud af en åbning i de mørke, truende skyer. Stadig med bøjet hoved åbnede jeg øjnene – langsomt som vågnede jeg efter en lang søvn og i stilhed bevidnede dagsbevidsthedens tilbagekomst.

Så ned ad mine bare ben, mine snavsede knæ og mine gummistøvle-beklædte fødder og dér – dér på flisen, præcis dér mellem støvlesnuderne lå nøglen og blinkede i lyset som det rene, det pureste guld.

Hele min krop fyldtes med en sprudlende og prikkende lykkefølelse og en kærlighed så stor at mine knæ ikke magtede at bære mig.

Omsluttet af og holdt i kærlighedens favntag, var det som al egenkraft havde forladt mig og var erstattet af en sprudlende, prikkende ubekymret glæde og tryghed - den vidun-

derlige befriende følge af min overgivelse til en kærlig vilje langt større end min.

Mine knæ veg, bukkede sammen under mig, og mine øjne fyldtes med glædestårer.

Knælende erindrede jeg mit løfte og udtrykte min usigelige taknemmelighed - hvilken velsignelse, hvilken barmhjertighed.

Lyt Mit barn, din Fader kalder på dig. Afvis ikke at høre Kærlighedens Kald. Nægt ikke Kristus det som er Hans. Himmeriget er her og Himmeriget er dit hjem.
S-3.IV.8.

11

Tiden derefter

Det er ikke muligt at Guds Søn blot drives frem af begivenheder udenfor ham selv. Det er ikke muligt at hændelser, som kommer til ham, ikke er hans eget valg. Hans beslutningskraft alene har forårsaget alle de situationer, han synes at befinde sig i tilfældigt eller ved ren slump. Oplev lidelse og du besluttede, at synd var dit mål. Oplev glæde og du gav beslutningskraften til Ham, som beslutter for Gud for dig. T-21.II.3.

Jeg fortalte aldrig - hverken venner eller familie - om min oplevelse, fortalte aldrig om min tro på Gud. Kunne ikke forklare. Og hvem ville desuden tro mig, endsige forstå? Oplevede at det, de i skolen kaldte kristendomsundervisning intet havde at gøre med Kristus og den kærlige, nærværende Gud, jeg kendte. Mest handlede indoktrineringen om det gamle testaments hævngherrige og truende gud, som syntes at blive brugt til at afrette os til lydige, nyttige og autoritetstro "samfundsstøtter". Intet om Jesu kærlighedsbudskab. Intet om dette forunderlige menneske Jesus fra Nazaret. Hvem var han, hvorfor forsvandt han tilsyneladende som grøn teenager for pludselig at dukke op i Palæstina som 30-årig? Hvor var han og hvad gjorde han i disse mange år? Hvorfor helbredte han ikke alle syge han mødte? Var det virkelig rigtig han

kunne få blinde til at se og genoplive de døde? Og hvis han kunne, hvad var så forklaringen? Hvorfor syntes hverken hans mor eller søskende at forstå ham? Hvorfor kalder man ham både Gud og Guds søn? Hvordan er det muligt at være sin egen far?

Mange ubesvarede spørgsmål og blot en masse "Gud ser alt og ved alt og Han kommer efter dig, hvis ikke du opfører dig ordentligt". Gad vide hvem der udtænkte den undervisningsplan - den sikre metode til at afkristne enhver og en metode som - set med dagens øjne - er lykkedes over al forventning.

"Kristendomsundervisningen" var for mig endnu et eksempel på at det, skolen forsøgte at præge mig med, var uden mening - ikke min kop te.

Min beslutning, at "han skal aldrig lære mig noget" projicerede jeg ud på alle skolelærere, som i bogstaveligste uforstand forsøgte at banke noget boglærdom ind i hovedet på mig. Fra 1. til 8. klasse agerede jeg inventar i 5 forskellige skoler. Blandt alle de lærere jeg mødte, oplevede jeg kun én, som faktisk brød sig om og respekterede sine elever og havde noget interessant at tilbyde – min tegnelærer i Nyboder Skole.

De børn i "pligtskolen", som tilsyneladende lærte en smule, gjorde det på trods af, ikke ved hjælp af, deres lærere – som f.eks. ham her, der frejdigt smilende spurgte om nogen vidste, hvad det billede han holdt i hånden, forestillede.

Hans stemmeføring og kropssprog afslørede, at han var sikker på at ikke et øje anede, hvad det var.

Meget ukarakteristisk for mig og til stor forbløffelse for ham, rakte jeg hånden op.

Nikkende henvendt til mig hørtes hans tvivlende "Jaaa?"

Mit svar kom prompte: "Et falseben".

Lettet - overrasket lettet - korrigerede han mig triumferende: ”Næ, ikke et falseben, men **et foldeben**”, sagde han med eftertryk og startede en længere udredning om, hvad det var for en tingest. Jeg sagde ingenting, kunne blot atter en gang konstatere, at ”han skal aldrig lære mig noget” var en ganske klog beslutning.

”Foldeben, ha!” – vel, han kunne selvfølgelig ikke vide, at jeg som 3-4-årig havde falsket 100-vis af illegale blade med et falseben – ikke et foldeben.

Min opfattelse af underviserstanden ændrede sig dog drastisk år senere, da min interesse for at lære var blevet vakt. Både mine lærere og jeg havde da den gensidige respekt, som er en nødvendig ingrediens for at lære. Jeg mødte mange fantastiske og inspirerende undervisere, som huskes med glæde og stor taknemmelighed. Fårehovederne kunne tælles på førnævnte maskinsnedkers ene hånd.

*

5. klasse afsluttedes med en eksamen, som skilte fårene fra bukkene – de dumme fra de kloge med andre ord - beseglingen af livstidsdommen for alle 11-12-årige – thi kendes for ret!

Efter 2 forgæves forsøg i 2 forskellige skoler var det stadig min fars lønlige håb, at der skulle indtræffe et mirakel, som gjorde mig i stand til at bestå eksamen og fortsætte min skole-karriere i den såkaldt fine "mellemskole" (de kloge børns kategori), en - efter alle solemærker at dømme - dødsdømt plan.

Det forsmædelige "fri mellem" (de dumme børns kategori) syntes at være mit forudsigelige lod. Min far opgav imidlertid ikke så let sin drøm. Der skulle i hvert fald mere end 2 fejlslagne mellemskole-forsøg til. Med stor ihærdighed

lykkedes det ham at finde en lille privatskole, som med glæde ville modtage og indrullere mig i 1. mellem. Dog - naturligvis - efter jeg havde bestået den behørig "optagelsesprøve".

Eksaminatoren – en lille fed skrå-tyggende mand med bacon-fedt-pletet slips og manglende fortænder – havde arrangeret en mundtlig spørgsmål-og-svar test. Mundtlig da han med al god grund nærede mistro til mine læsekundskaber. Da testen desuden var kortvarig – meget kortvarig - og mine arbitrære svar statistisk set gav mig de nødvendige 50% rigtige svar, var min mellemskoledebut et forbløffende, men uundgåeligt faktum.

Ikke ganske uden grund gik denne skole under navnet "skolen for de rige folks dumme børn". En lidt uretfærdigt generalisering dog - min far var langt fra rig og jeg var langt fra dum.

I denne kulsorte skole, som burde have heddet "de uduelige læreres sidste udvej", spildte jeg så min tid og min fars penge i hvad de kaldte 1. og 2. og 3. mellem.

Hvad der dog var af større betydning var, at min guds-kontakt langsomt og sikkert forvandlede fra hengivenhed til modløshed og opgivenhed for til sidst at ende i den pureste ateisme, åndeligt dødvande og idelig hån og hovedrysten overfor enhver, der bekendte sig til en tro uanset retning.

Der gik mange år før end det endeligt dæmrede for mig, at der skal ufatteligt meget mere mod til at være åndeligt søgende og vove åbne døren til sit eget sinds mørke, end til at være en fordømmende ateist eller for den sags skyld at springe ud med faldskærm eller udøve andre former for ekstrem-sport.

12

Trykker RESET

Forsøg er blot lektier, du ikke lærte, og som nu atter gi's dig så - hvor du førhen valgte forkert - nu kan gøre et bedre valg og dermed undslippe al den smerte, dit forrige bragte dig. T-31.VIII.3.

Mit mellemskole-eventyr sluttede et godt stykke ind i 3. mellem. Et spædt ønske om at lære noget, var begyndt at spire i mig. Det stod klart for mig, at jeg intet ville lære i det surrealistiske ingenmandsland, jeg var havnet i, hvorfor jeg på en eller anden vis måtte finde tilbage til startlinjen – begynde helt forfra.

Da jeg senere i livet læste Charles Dickens' Nicholas Nickleby og mine klassekammerater gyste over beskrivelserne af det engelske skolesystem på 1800-tallet, gik mine tanker tilbage til ”skolen for de rige folks dumme børn”.

For mit indre blik genopførtes det art-grotesk-skuespil, som udspillede sig mellem rigtige børn og skolelærer-karikaturerne:

Ham med det stegefedt-plettede slips og de manglende fortænder; den klejne, næsten skrøbelige og lidet respekte-

rede slesviske tysklærere, der angerfuldt og sortsjælet talte om sin tid ved Østfronten i Waffen-SS straffekompaniet; den frygtindgydende rektor, hans schæferhunde, som natligt patruljerede skolestuerne og dumpede deres efterlændskaber her og der; den kæderygende engelsklærer, hans sygeligt nikotingulfarvede hår, ansigt og storbuskede øjenbryn, hans ukritiske og fornøjelige uddeling af kindheste til højre og venstre; fysiklæreren, hvis altid grinende hoved og udstående fortænder mindede mig om en flækket appelsinskal, og som prompte stoppede al undervisning på mindste antydning, der kunne dreje hans tale ind på sex; kæmpen som kæmpede for at holde sine bukser oppe hver gang han effektivt trak livremmen for at tæske løs på en uvorn unge; den nysudsprungne sveddryppende nylonindpakkede, frodigt storbarmede tegnelærerinde, hvis signalfarvede bluse-knapper konstant var på nippet til at blive affyret som pistolskud i symfonisk harmoni med drenge-klassernes bukseknapper.

Bortset fra tegnelærerinden – for hvem noget sådant var uværdigt - regerede de alle med frygt og latterliggørelse - den idiotsikre skolelærer-metode til at lukke munden på enhver ”Brian” og ”Dennis”.

Stillet overfor virkeligheden i denne ”skole for de uduelige læreres sidste udvej” blegnede Dickens’ fortælling på ynkeligste vis.

*

En morgen kort efter jeg fyldte 16 gik jeg til skolens ejer og rektor, den frygtindgydende mandsling, så skræmmende at selv hans to glubske, granvoksne schæferhunde, Rex og Zigo, dækkede haleviftende ved synet af ham.

Jeg entrede forsigtigt hans kontor gennem den åbentstående dør. Han sad cerut-stump-tyggende bag et til brudgrænsen belastet skrivebord, løftede et undrende misbilligende øjenbryn og ekshalerende en røgsky, som aldrig syntes at ta' ende, formede hans stemmebånd og læber noget, der lød som: "Vavdu?"

Jeg stod i behørig retstilling foran hans skrivebord og betragtede ham. Bemærkede hans altid olie-skinne, halvskaldede og kuglerunde hoved, den hårdtpumpede mave, hvormed han på rambukkevis nedbrød enhver tænkelig og utænkelig modstand endnu inden den var tænkt. "Øhm ... Jeg, jeg vil gerne ha' lov til at melde mig ud af skolen.....øhm ... Nu..... øhm.... Jeg kommer ikke mere!" sagde jeg højt, tydeligt og påtaget modigt, drejede rundt på hælen så hurtigt jeg kunne inden hans blik tilintetgjorde mig.

På vej ud af døren hørte jeg, han tabte et eller andet. Hørte hans halvkvalte vredesudbrud. Tænkte grumt smilende at det nok var den ikke helt uventede voldsomme reaktion på mine ord. Hørte hans hænder ihærdigt og højlydt trommende på uldtøj og jeg forstod: Hans åbne mund havde frigjort den osende cerut-stump, som følgerig var landet med langaske og glød på hans bukser. Mit smil bredtes ud. Dette var det sidste jeg så og hørte til ham, til hans skole og til alle "de rige folks dumme børn" - bortset fra 4-5 af mine gode kammerater.

Jeg lagde for altid den sorte skole bag mig og gik straks hjem til min far og fortalte ham, hvad jeg havde gjort.

Han så længe tavst på mig.

Efter en stund sagde han: "Hvad har du så tænkt dig at

gøre?” Endnu inden hans spørgsmål var ført til ende, udbrød jeg: ”Jeg vil ud at sejle”.

Det var ikke just det svar, eller det afkast af hans mange skolepenge, han havde ønsket eller forventet. Han accepterede stiltiende, formentlig fordi han vidste, at hans indvendinger ikke kunne ændre mit svar.

I lang tid løb jeg ØK's forhyringskontor på dørene. Mit ”ud-at-sejle” trak ud, muligvis forårsaget af mit halvkvalte grin, da forhyringskontorets eneherkende despot forlangte at se mine eksamensbeviser. At nævne et skibs laveste, mest usle job i samme sætning som eksamens-beviser, var for meget for mine komiske nervetråde.

Muligvis i mangel på dæks- og kammerdreng med eksamensbeviser hændte det alligevel en dag – jeg blev forhyret som kammerdreng på ØK's gode skib m/s Pretoria med destination det fjerne østen.

En meget tidlig morgen gik jeg om bord på Pretoria og vinkede farvel til far, mor og søster, som i en sjælden set forening stod vinkende i halvmørket på kajen.

Jeg ønskede ikke at komme ud at sejle fordi jeg ville være sømand, men ganske enkelt fordi jeg følte jeg behøvede at finde tilbage til mig selv efter alle mine år i konstant ”modstandskamp”. Jeg behøvede tid, nye og andre indtryk, genopvækkelsen af alle mine neddrolede følelser og livsfunktioner.

På min 18-års fødselsdag sejlede Pretoria atter en gang ind i Københavns havn og lagde til ved Orientkajen.

Jeg afmønstrede, sagde farvel til sømandslivet for altid og goddag til at lære at læse og skrive.

13

Indhentet af fortidens synder

Fornægt din Identitet og du ser ondskab, synd og død. Og du vil se fortvivlelsen flå den sidste rest af håb ud af dine hænder og lade dig ensom tilbage uden andet end ønsket om at dø. Men hvad er dette andet end en leg du leger, i hvilken Identitet kan fornægtes? Du er som Gud skabte dig. Alt andet end dette er dåragtig indbildning.
L191

De næste 20-25 år i hurtig rækkefølge:

Fik efter meget arbejde og meget besvær en nysproglig studentereksamen fra aftenkursus. Blev lykkelig gift og fik 4 herlige børn. Takket være min ægteviv fik jeg en uddannelse, blev bådebygger, tog matematisk studentereksamen og blev skibssingeniør.

Fik ansættelse i et rådgivende ingeniørfirma indenfor husbygning, byggede hus, startede selvstændig ingeniørfirma. Arbejdede alt for meget og syntes mit arbejde var langt vigtigere end min familie.

I takt med og forårsaget af at jeg blev mere og mere indad-

vendt og fornægtende, blev de sidste ca. 5 år af mit ægteskab stadig mere enerverende for mig.

Min barndoms fortrængninger og beslutninger syntes at komme i stadig voldsommere indbyrdes konflikt, en konflikt som jeg kun havde et svar på – døden - hvilket jeg dog effektivt holdt borte fra min bevidsthed.

Dette ubevidste "svar" på mine selvskabte problemer dagedes for mig efter en samtale med min fætter. Han spurgte mig: "Sig mig, er du klar over, hvad det er du har gang i?"

"Næææ", svarede jeg med højt-løftede øjenbryn, "hva' mener du?"

"Forstår du slet ikke", sagde han, "at du er ved at tage livet af dig selv?"

Efter et stykke tid, måtte jeg modstræbende indrømme, at han havde ret. Jeg var ved at tage livet af mig selv – langsomt og metodisk - så jeg kunne dø uvidende om egen hensigt og frem for alt eget ansvar.

Det begyndte så småt at dages for mig, at der var "ting", som styrede mig og automatisk fik mig til at tænke, føle og handle på forudbestemte, nærmest tvangsmæssige måder. Mit sind syntes fyldt med fortrængte, glemte og skjulte mønstre, som var helt udenfor min bevidste kontrol og kundskab og som jeg effektivt havde holdt nede med mit alt for meget "meget vigtige" arbejde.

Tanken at blive skilt var aldrig faldet mig ind. Min barndoms-beslutning "jeg vil aldrig, aldrig nogen sinde skilles, hvis jeg bliver gift", var så fastgroet i mit tanke-system at

jeg i 5+ år ikke overhovedet fik ideen om at blive skilt. Denne barndoms-beslutning var nu kommet i uløselig konflikt med, at jeg et eller andet sted vidste, at skulle jeg afbryde mit slowmotion-selv mord, måtte jeg blive skilt og jeg måtte finde ud af, hvad det var som styrede mig.

Jeg var også overbevist om, at jeg måtte foretage den kursændring alene. Jeg magtede ikke - turde ganske enkelt ikke - indrømme jeg havde været en idiot, at jeg aldrig havde givet min hustru al den tak, ære og kærlighed hun fortjente, og nu "pludselig" ville skilles.

"Jeg vil skilles" var de vanskeligste 3 ord, den mest forfærdelige, skyldprovokerende beslutning, jeg i mit liv havde truffet og en beslutning, der medførte mange kvaler for min hustru og mine børn og en tærende skyldfølelse, som forgiftede mig i mange år.

*

Inden jeg går videre og beskriver hændelser, som nogle uåbne sind formentlig vil opfatte som galimatias, tror jeg det er nødvendigt at jeg understreger følgende: Jeg havde aldrig taget stoffer - havde end ikke i behøring afstand snuset til en joint - jeg var ikke og havde aldrig været alkoholiker og jeg havde aldrig røget eller indtaget noget mere nerveberoligende end "Grøn Cecil" henholdsvis sort kaffe.

Værd at gentage er måske også, at jeg anså mig selv for at være ateist og en ganske radikal af slagsen. Allerede som 22-23-årig havde jeg meldt mig ud af folkekirken – til trods for degnens alvorlige advarsler om, at jeg aldrig kunne

blive begravet i "indviet" jord – hvad det så er for en ting. Det var dog ikke en trussel, der skræmte mig til at ændre mening, hvilket formentlig var hans hensigt. Hovedrystende fór tanken gennem mit hoved: "Fortæl mig om et eneste lig, som har beklaget sig over jordtypen det lå i."

Selv om jeg anså mig selv for en ganske logisk tænkende ingeniør og ateist, betød det ikke, at jeg var lukket overfor at mennesket besad uanede, uforklarlige evner og egenskaber som bl.a. beskrives i franskmændene Pauvel og Bergiers værk *Den Fantastiske Virkelighed* – en gave fra min kærlige og forstående hustru på min 28 års fødselsdag.

Min "ateisme" rettedes imod al organiseret religiøsitet, som jeg opfattede som det rene humbug og utilslørret magtbegær.

Der er formentlig en meget god grund til at det ikke var Jesus af Nazaret som "opfandt" kristendommen, men den praktiske, magtsyge Paulus, som kun har forkvaklet Jesu kærlighedsbudskab. I hele den omfattende Bibel findes Jesu ord og meningen med hans liv og gerninger blot i Det Ny Testaments fire evangelier.

Vi kan naturligvis have behov for en kyndig, fordomsfri og kærlig vejleder under vores søgen efter sandheden om hvem vi er, hvorfra vi kommer, hvor vi hører hjemme og hvordan vi kommer Hjem.

Vores tro er dog altid en privat sag mellem Gud og det enkelte menneske - ikke et projekt, der behøver blive stillet til skue hverken i kirker, i templer eller på byens pladser og torve.

14

Vanskelige arbejdsår

Når du kommer til dette sted og klart ser, at vejen deler sig, kan du ikke længere gå fremad. Du må enten gå til højre eller til venstre, for går du ret frem, som du gjorde inden, kommer du ingen stans. Hele formålet med at komme hertil er at du skal beslutte, hvilken vej du nu skal tage. Vejen ad hvilken du kom betyder intet, den gavner dig ikke længere. Ingen der er kommet så langt som hertil, kan træffe en forkert beslutning, men udskyde den det kan han. T-22.IV.1.

*Der kom en soldat marcherende hen ad landevejen: én, to! én, to! *)*

I modsætning til den hjemvendende landsoldat, sprang jeg ikke frejdigt og modigt ned i det ”underjordiske” for med krafttag at fjerne den ene forhindring efter den anden og indkassere min velfortjente belønning.

Skønt beslutsomt, var mit dyk ned i dette ukendte ”underjordiske” skælvende og angstfyldt rystende for hvert lille fremskridt jeg gjorde.

Han – landsoldaten - var lovet overmåde rigdom og alle muligheder for berømmelse og hvem ved, måske også

*) Første strofe i H.C. Andersens eventyr Fyrtøjet - om du skulle have glemt.

udsigten til at vinde princessen og det halve kongerige. Jeg var ikke lovet andet end rædslen over at blive stillet til ansigt med mig selv – et stædigt, hadefuldt, skyldigt og syndigt menneske uden håb, uden fremtid, uden tro – kort sagt et menneske, som kun fortjente sin retfærdige straf i helvedes fortærende luer.

Hvad drev mig til det? ´

Hvad fik mig til at stræbe efter sandheden om mig selv, når min "belønning" syntes så skrækindjagende ringe?

Ud over min faste beslutning "jeg **vil** vide, hvad der styrer mig", er min eneste forklaring, at jeg var kommet til en korsvej, jeg ikke kunne vende ryggen til - hvor gerne jeg end ville.

Det er ikke for meget sagt, at mit liv lå i ruiner. Jeg var brændt totalt sammen, gået "ind i væggen" som svenskerne så malende udtrykker dette fænomen. Jeg kunne ikke længere bestride mit arbejde, som havde været en så stor og, synes jeg, givende en del af mit liv. Sad timevis og gloede ned i samme stykke papir uden at se eller forstå, hvad der lå lige dér foran næsen på mig. Intet arbejde ingen penge - ingen penge intet hus, bil, eller livsstil, som jeg havde været vant til. Det forventelige resultat: Tvangsauktion og konkurs.

Alt som havde holdt mig oppe; familie, uddannelse, arbejde, materielle goder, hvad jeg kunne udrette med mine hænder og forstand, alt der havde gjort mig til "noget" i andres, i kollegaers og ikke mindst i egne øjne, al min prestige og selvagtelse, alt jeg så omhyggeligt havde

opbygget som en uindtagelig fæstning omkring det, jeg troede var mit selvverd, var abrupt styrtet sammen og jeg havde ikke ringeste anelse om hvordan eller hvorfor. Alt, som udgjorde min hele identitet, lå i ruiner. Totalt identitetsløs svævede jeg i et uendeligt mørkt tomrum og anede ikke overhovedet, hvem eller hvad jeg var.

Da jeg atter vågnede lidt til live indså jeg, at jeg stod ved denne korsvej og at jeg måtte træffe et valg om det så var slutningen på mit liv, mit farvel til denne verden. Jeg forstod, at lod jeg mine fortrængninger uantastede, hvor "trygge" de end syntes at være, ville jeg aldrig blive et frit menneske. Jeg ville aldrig blive i stand til at vælge frit, men for altid være bundet og styret af ukendte, skjulte kræfter og uforklarlige bevæggrunde.

Konklusionen på mit ganske bizarre ræsonnement var: Det er vel lige fedt, om jeg dør for egen hånd eller for Guds hånd. Hændelsesforløbet, tankerne og billederne, der flimrede og blinkede i mit hoved som en dårlig film, var nogenlunde således:

Her står jeg nu med tærne vippende ud over klippefremspringet og ser ned i den dødbringende afgrund, svajer frem og tilbage i takt med luftige tanker som "Læn dig lidt længere forover og din død er et uigenkaldeligt faktum" og "Når jeg nu alligevel har besluttet mig for at dø, hvorfor så ikke overgive mig til Gud? Hvis han er så magtfuld og kærlig som de siger, er jeg fuldt villig til at lade ham bestemme min skæbne." Og "er han som de også siger skarpretteren, der skiller fårene fra bukkene, kan han udslette mig med sin fortærende lynild og sende mig til

helvedes evige fortabelse. Død er vel død uanset skarpretterens navn."

Uden indblanding og uden forhåbninger om andet end at dø, gav jeg Gud magten over min skæbne og muligheden for én gang for alle at bevise eller modbevise sin eksistens og sine evner.

At sige; "af mig selv kan jeg intet gøre", er at få al magt. Blot tilsyneladende er dette et paradoks. Som Gud skabte dig, har du al magt. Det billede, du lavede af dig selv, har ingen. Helligånden kender sandheden om dig. Billedet du lavede, gør det ikke. M-29.4.

Hans svar lod ikke vente på sig længe.

Med hjælp fra "en frelsende engel" ved min side, som blidt og med kvindelist anviste mig retningen til skafottet, beredtes jeg for min dom - den utilslørede, skrækindjagende sandhed om mig selv.

Afskrællet ethvert forsvar og lagt åben for angreb, vældede angsten og skyldfølelserne op i mig, dette syndefulde menneske, som ikke havde gjort noget som helst godt i hele sit liv.

Med nedbøjet hoved afventede jeg skælvende sekundet det kolde stål ramte min nakke og mit hoved blev skilt fra kroppen. Med alle sanser vidtåbne var jeg rede til at modtage min dom. Jeg måtte - med åbne øjne og med et åbent sind - vide sandheden om mig selv, koste hvad det koste ville.

Og sandheden blev jeg vist, sandheden om mig og om dig, om ethvert menneske, der nogen sinde har troet og nogen

sinde vil tro sig vandre i denne illusionernes skyggeverden.

Vi er ikke, hvad vi har gjort os selv til - skyldige og syndefulde mennesker.

Vi er noget helt, helt andet, noget langt større og langt mere fantastisk end nogen i denne verden kan forestille sig.

Vi er langt mere værdifulde end alverdens prinsesser, halve og hele kongeriger, langt mere end alverdens samlede guld og ædelstene.

Alt dette skulle jeg snart få uigendrivelige beviser på.

Åbenbaringer inspireres indirekte af mig fordi jeg står Helligånden nær og er årvågen overfor mine brødres åbenbarings-parathed. Jeg kan derfor trække mere ned til dem end de selv kan. T-1.II.5.

15

Det Farvestrålende Rige

Kristi hånd har strejft dig og du mærker, at du ej er alene. Ja, du tænker endog, at det ynkelige selv, du troede du var, måske alligevel ikke er din Identitet. Måske er Guds Ord mere sandt end dit. Måske er Hans gaver til dig virkelige. Måske er Han ikke alligevel overlistet af din plan, at holde Hans Søn nede i allerdybeste glemsel og gå sin selvvalgte vej uden sit Selv. L166

Ude af mørket i et solløst oplyst landskab, stod jeg betragtede kun iklædt en fred, som ikke var af mig.

En allé løb til venstre for pladsen, hvor jeg stod - en grussti rettere - bare et par meter bred.

Dernæst det ejendommelige at mine tanker var lette, nærmest luftige og krystalklare, helt uforstyrrede af de sædvanlige dagligdags spring hid og did mellem uvæsentlige og intetsigende ord og halve meninger blot med det formål at distrahere og forstyrre.

Denne forbløffende klarhed skulle vise sig bare at være en svag begyndelse.

Et lavt stengærde løb langs denne smalle stis venstre side. Høje skyggefulde træer stod spredt langs gærdet. Mellem træernes tykke stammer anedes en vidtstrakt eng med lave bakker, bølgende som havets langstrakte, blide dønninger, og bevokset med frodigt græs og blomster i alle farver så langt jeg kunne se.

Et øjeblik stod jeg stille og betragtede billederne som frydefuldt blev præsenteret for mine øjne.

Der var noget uhyre overraskende ved dette mægtige skue: Alle farver, mængder af grønne nuancer, brune, røde, blå, violette, orange – alle var de exceptionelt klare.

I grell kontrast til her, erindrede jeg mig farverne i den fysiske verden som grumsede og udtværede. Her var de af en fylde og klarhed - skarpe uden at "skære" - og af en karakter jeg aldrig før havde oplevet. Det var som om lys strålede ud af selve farvernes essens.

Uden at vide hvorfor og hvordan, var jeg klar over, at min sjæl, eller noget jeg opfattede som min sjæl, havde frigjort sig fra min krop. Jeg oplevede en "sjæls-rejse", som ikke adlød den fysiske verdens love. Bevidstheden om at være lukket inde i en krop var forsvundet. Jeg var noget helt andet, noget helt anderledes. Totalt fri og ubundet og uden mindste tvivl om, at dette var mit sande "jeg".

Jeg slentrede langsomt ad grusstien til højre. En grøn græsabat løb på begge sider. Luften var lun og behagelig let at indånde. En svag brise kærtegnede mit ansigt og fyldte min næse og mine lunger med blomsterdufte. Lyset, lydene og synsindtrykkene lå som en blød dyne af velbehag overalt på mig og i mig.

Stien blev stadigt smallere for til sidst at blive opslugt i engens græs og blomster.

I det bløde lange græs sås spredte aftryk af fødder, som havde gået her før mig, og som jeg på forunderlig vis vidste var min vejviser - retningen jeg skulle følge - om jeg havde modet dertil. Uden tanke om andet, fulgte jeg sporene hen over engen.

Vejtræerne var sluttet for enden af stien og kun græsengen med glinsende grønt græs og spredte blomster lå foran mig, bølgende op og ned i den svage brise som et kæmpemæssigt grønt hav.

Det slog mig hvor uhindret jeg bevægede mig - helt bogstaveligt svævende. Fik jeg tanken "der ville jeg hen" - som for eksempel til den lille lund der nede i dalen - ja, så var jeg der endnu inden tanken blev registreret, endsige ført til ende. Og ligeså lynsnart var jeg tilbage til sporet, jeg vidste jeg skulle følge.

Fra toppen af en bakke så jeg ned i en langstrakt dalning. En lille flod løb i bunden af dalen. Grønne buske og lave træer voksede langs begge bredder. Jeg slentrede langs den højre flodbred. Hørte vandet som langsomt, næsten dovent, klukkede forbi mig. Små blå-hvide strømhvirvler og krusninger syntes i overfladen, hvirvlende og snurrende i en dans på stedet. Her og der høje sivvækster.

Længere fremme var et lille 4-5 meter højt klippe-frem-spring skudt op ved flodbredden.

Uden tanker eller ønsker om, hvad jeg ville, havde jeg tilladt nogen eller noget at lede mig - en vilje, jeg accepterede som også værende en del af mig, men med en karakter

og blid styrke, jeg aldrig inden havde kendt til.

Et valg, bevaret af Himmerigets kraft, kan ikke omgøres. Din vej er stukket ud. Alt bliver du fortalt, om du blot erkender dette. T-22.IV.2.

Denne vilje ledte mig nærmere klippefremspringet. En ørn, stor, rolig og majestætisk, sad knejsende på klippefremspringets top skuende ud over floden samtidigt med at den holdt øje med min fremfærd. Jeg vidste den ventede min ankomst. Uden tøven stillede jeg mig ved denne prægtige fugls side.

Den var kolossal - et par hoveder højere end mig. En massiv, ubændig styrke, smidighed og beslutsomhed lyste fra dens øjne og skinnende brunspraglede fjerdragt.

Et øjeblik stod vi der som målte vi hverandre. Dens intense blik så dybt ind i min sjæls inderste afkroge.

Tilsyneladende tilfreds med hvad den så, lænede den sig en anelse forover, og med et lille afsæt lettede den fra klippen, dykkede med fuldt udstrakte vinger i en svag bue nedad imod floden. Et par enkelte kraftfulde vingeslag løftede den i en elegant flugt op imod det blå himmelhvelv.

Et sekund tøvede jeg, men inden tvivlen fik fæste, kastede jeg mig ud fra klippeafsatsen, dykkede med udstrakte arme som mine vinger ned imod floden som ørnen just havde gjort. Jeg mærkede suget i maven. Jublende overrasket fløj jeg som ørnen, som jeg snart indhentede.

Side om side fløj vi. Jeg så dybt ind i dette pragtfulde væsens øje. Så visdommen, modet, trygheden som emmede imod mig.

Hvad og hvorfor jeg var her og gjorde som jeg gjorde,

anede jeg ikke. Ingen refleksion om tid, sted og begivenheder, sneg sig ind i min bevidsthed. Blot adlød jeg viljen, jeg havde tilsluttet mig og som holdt mig i et blidt, trygt favntag.

Længe fløj vi side om side. Jeg mærkede den blide vind omkring min krop, i mit hår. Følte ingen anstrengelse, blot en usigelig frihed og lykke over min tilstand og mit majestætiske følgeskab - eller rettere min vejleder - der til forskel fra mig vidste, hvor vi skulle hen og hvor hans følgeskab fandt sin slutning.

Vi fløj over frodige enge, fulgte flodløbet - langt, langt nede under os - som nu viste sig som en tynd blå streg, der snoede sig ind og ud mellem grønne bakker og lunde. Længere fremme anedes et bjerg, der rejste sig med en svag stigning op imod det krystalblå himmelhvelv. Vi forlod floden og engene og stilede imod bjerget.

Bjergsiden var tætbevokset med nåletræer. En sti syntes mellem træerne, en sti trådt af mennesker, som var her inden mig. En lille åbning imellem træerne syntes et stykke oppe ad bjergsiden. Det var pladsen, hvor vores veje skulle skilles.

Vi landede og skiltes med hans ord, at når eller hvis, jeg vendte tilbage, ville han lede mig tilbage til klippeafsatsen, hvor vi mødtes, og vise mig vejen til den fysiske verden. Følgende sporene i det nedtrådte græs, startede jeg min opstigen mod bjergets top - mit mål.

Stien jeg fulgte, blev stadig mere udvisket. Mine forgængere syntes færre og færre. Åbningerne mellem træerne blev større og græssets farve skiftede fra grønt til gul-hvidt-

vissent efterhånden som jeg nærmede mig toppen.

Endelig var jeg der - et fladt klippe-plateau besat med hvidligt mos og lavt lysegrønt græs. Et kæmpemæssigt træ stod til højre for mig. Dets enorme krone med tykt, grønt løv kastede en behagelig skygge på græs- og mos-tæppet. Jeg gik ret frem. Stillede mig ved bjergkanten, en klippe som formede en skarpskåren vinkel nedad. Jeg så ned - ned i en dyb kløft, så svimlende dyb at jeg blot anede bundens udviskede konturer.

Jeg løftede blikket og skuede billedet af den ganske verden. Mit syn syntes at krummes så jeg kunne se alt. Hele verden og alt i den, så jeg på én og samme gang.

Jeg mærkede en strøm af kærlighed, der som en blid og ubændig bølge flød til mig og ind i mig fra alle retninger og steder, en kravløs altgennemtrængende kærlighed, jeg ikke kendte til eller for længst havde glemt.

En kraftfuld stemme ringede i mit sind: "Alt dette kan blive dit. Du kan blive herre over den ganske verden. Giv mig blot dit ja, lyd mit ord og du er verdens herre".

Knapt hørte jeg dette tillokkende tilbud, knapt ænsede jeg stemmen. Ikke den mindste trang eller behov følte jeg for at blive "verdens herre".

I stedet vendte jeg mig til højre mod træet. Jeg stillede mig foran dets kolossale stamme. Faldt på knæ med foroverbøjjet hoved som i bøn. Mærkede kærligheden - som ikke var rettet imod mig men bare var - strømme overalt omkring mig som var jeg nedsænket i en varm, blidt bølgende kærlighedsflod.

Langsomt løftede jeg hovedet og betragtede den tykke, furede, brune træstamme. Indridset i stammen sås en

trekant omsluttet af en cirkel, et symbol, jeg aldrig syntes at have set og ikke kendte betydningen af.

Uden at ville det, lod jeg min højre pegefinger følge trekantens kontur og ordene kom til mig i takt med min finger fra trekantens top roligt bevægede sig højre om: "Faderen, Sønnen og Helligånden" og i cirklen, som min finger nu fulgte udtalte jeg ordene "er Ét". Samme procedure gentog jeg 3 gange og 3 gange i modsat retning.

Alt imens dette pågik, fyltes jeg af en stadigt kraftigere strøm af kærlighed og ved det sidste "er Ét" svævede jeg bogstaveligt i et hav af ubeskrivelig fredfyldt og glædesfyldt kærlighed. Jeg **var** ganske enkelt kærlighed, absolut intet andet, en kærlighed som strålede fra mig i samme mængde og takt som den kom til mig.

Jeg vendte mig og stod nu med ryggen mod træet. Så fremad mod en lille forhøjning i terrænet. Så regnbuen, der strakte sig milevidt ud over afgrunden til "den anden side" - så langt borte at den forsvandt, opslugt i et hvidligt lys. Strålende i alle tænkelige farver endte regnbuen præcis her på denne lille forhøjning.

I regnbuelyset stod en kæmpe, en gigant uden sin lige i noget eventyr, uden sin lige i fortidige beretninger, uden sin lige i noget menneskes minde.

Jeg stirrede målløst på dette vidunder, som majestætisk rank stod der, oplyst og lysende.

Hans ædelstensbesatte guldhjelm reflekterede glimtende og prikkende regnbuefarver til alle sider. En tveægget langskaftet økse fandt støtte på klippen mellem hans fødder. Hans hænder lå foldede over kanten af den dobbeltbladede æg. På hænderne, store og stærke som bjørnelapper, hvilede han sin hage næsten dovent og udtryksløst agtpågivende som kunne han - om han så ønskede - med et enkelt skødesløst øksesving skille mit hoved fra kroppen. Som hans hjelm var brynjen, der dækkede hans svulmende bryst, besat med ædelstene, der glinsede og sprudlede som det rene festfyrværkeri.

Der stod vi nu undersøgende og målende hverandre. Hans ansigt var mørkebrunt og furet som træet jeg nys havde forladt. Hans mund og blik syntes næsten at udtrykke ligegyldighed over mit nærvær, overbevist om egen styrke og formåen.

Forsøgte han – ved sit blotte nærvær – at skræmme mig bort?

Jeg veg ikke tilbage. Stod blot stille og iagttog dette imponerende skue.

Et lille næsten undseeligt smil begyndte snart at kruse hans læber, dog kun en stund inden det afløstes af en hjertelig, befriende latter i takt med at jeg gik ham nærmere.

Stående tæt ind til ham med mit hoved bøjet bagover betragtede, gik det pludselig op for mig, at jeg kendte denne gigant. Jeg vidste præcist hvem han var.

Han var vennen, vejviseren, sandhedens vogter, jeg i hele

mit liv, ja i alle mine liv, havde søgt og higt efter uden at finde. Ham, for hvem jeg havde vendt hver eneste sten i verden, ikke bare én gang men adskillige gange, ham jeg i alle mine frugtesløse liv forgæves havde søgt. Og her stod han - strålende, mægtig, kolossal, som en uovervindelig støtte af kraft og kærlighed. Endelig, endelig mødtes vi.

Med udbredte arme, så tykke som oksens lår, modtog han mig, løftede mig, omfavnede mig i et gensidigt genkendelses lykke-favntag.

Jeg erindrede min uforstandige adskillelse fra kærligheden, mit overmod at ville, at kunne selv. Jeg forstod at min "udlændighed" var affødt af frygten for "kærlighedens hævn" og forstod, at denne "hævn" blot var en fantasi i mit eget sind. Kun kærlighed og glæde over min genkomst mødte mig - den fortabte søn - tilbagevendt til erindringen om mig selv, mit sande jeg.

Alle disse tanker og mange, mange flere flød fra ham til mig, fra mig til ham, i en blød bølgende brise af kærlighed - uden lyden af ord - som var vores sind forbundet som ét, som var der aldrig nogen adskillelse mellem ham og mig, mellem kærligheden og mig.

Omfavnende hinanden begyndte vi at gå. Hen over regnbuen vandrede vi, sprudlende lykkelige, opslugt af beretninger om min latterfremkaldende "udlændighed", min frugtesløse søgen og hans trøstefulde, altfavnende, ikke-dømmende indsigt.

Så opslugte var vi, at jeg end ikke ænsede at vi nu stod ved regnbuens begyndelse og at lyset var skiftet fra de førhen så klart strålende farver til blændende hvidt.

16

Lysets Rige

Himmeriget fyldes med usigelig glæde, når du vender hjem og glæden er din. Thi den forløste menneskesøn er Guds skyldfri Søn og at genkende ham, er din forløsning. T-13.II.9.

Jeg tog afsked med sandheds-vogterens forsikringer om at han - i fald jeg valgte at vende tilbage - var at finde på samme plads. Han ville lede mig tilbage over regnbuen og påkalde ørnen, der ville vise mig vejen til den fysiske verden.

Jeg vendte mig og skuede et landskab af en skønhed jeg aldrig nogensinde havde set og ingen drøm nogensinde havde drømt. Blomster i alle farver så langt mit øje rakte.

Langt, langt ude i horisonten syntes et bjerg, som voksede det op af den blomster-beklædte slette. Overalt og på alt lå et tyndt silkeslør af hvidt, hvidt lys.

Jeg svævede hen over det hvidklædte blomsterflor. Kom nærmere bjerget og så, hvad der lignede en by, tegne sig i bjergsiden. En by, der strålede af hvidt, orange og gult lys som var alle universers milliarder af stjerner koncentreret på dette sted.

Det var en ganske særegen by. Alle de strålende hvid- og guld-glinsende bygninger bestod udelukkende af kirker, minareter, pagoder, moskeer, katedraler, templer af alverdens slags og udformning: spir, tårne, rund-kupler, guld-belagte og opslugt i et glinsende lyshav.

Jeg vidste at dette var min rejses endemål.

Endnu inden tanken var fuldført stod jeg midt i byen på et stort hvidt, marmorebelagt torv. Jeg så et skyhøjt hvidt tempel foran mig. En bred, hvid marmortrappe førte op til en høj spidsbuet, massiv port – indgangen til templet.

Jeg gik op ad trappen og ind i templet. Det undrede mig ikke det mindste, at jeg gik gennem porten uden et øjeblik at tænke på, jeg skulle åbne den.

Indenfor var et højloftet rum. Loftet var dannet af spidsbuede hvælvinger. Jeg stod midt i rummet og så mig omkring, noterede mig alle detaljer og indåndede harmonien, kærligheden og freden.

Stående med indgangsporten bag mig, var en anden ligeså høj port foran mig. Den ledte ind til hvad jeg umiddelbart opfattede som en "rådsforsamling".

Til venstre derfor var en lang og bred buegang ligeledes med et loft dannet af høje spidsbuer. I buegangens venstre side stod en søjlerække, som bar templets tag. Mellem søjlerne fandtes et lavt, bredt marmor-baluster. Søjlerne, balustrene og spidsbuerne indrammede billedet af en vidunderlig indre gårdhave med velduftende blomster, grønne græsvekster og lave træer.

Bag mig til venstre var en balkon, der åbnede sig imod det

marmorbelagte torv foran templet, hvorfra jeg kom. Alt var hvidt, skinnende hvidt, indhyllet i og omsluttet af dette hvide silkeslør. Længe stod jeg her betragtede, indåndende den usigelige fred og kærlighed. Jeg vidste at dette var mit Hjem.

Jeg rettede blikket mod søjlegangen og så et "lysvæsen", som langsomt kom svævende imod mig. Hans arme var udstrakte nedadrettede, håndfladerne vendt opad.

Han stillede sig foran mig – ganske nær, så nær at blot et par håndsbredder skilte os og så høj at jeg måtte bøje hovedet bagover for at se ham ind i ansigtet.

Han var iført en lang lysende hvid kjortel og hans ansigt strålede i alle retninger som morgenrødens klart-gyldne sol. Ja, strålede som en sol gjorde han. Gule, hvide og orange stråle-bølger lyste langt bort fra hans ansigt, hænder og krop. Hans kjortel, hvid og lysende, foldede sig over gulvet. Omsluttet og indhyllet stod han i det kærlighedsbærende lys, som udgik fra ham og som kom til ham i en evig gensidig strøm.

Han var kun kærlighed, kravløs og ubetinget kærlighed – absolut intet andet end evig, uforanderlig Kærlighed, repræsentanten for altets énhed i Virkelighedens evigtvarende Nu.

Hans ansigt var markeret og dets mørk-brune lød blot anedes gennem det spraglede gyldne lys, som pulserede fra ham.

Jeg så ind i hans øjne. Dybe, klare og tindrende mørkeblå udtrykte de uendelig fred og selvbevidsthed og uden mindste tvivl om hvem han var og hvem jeg var, bød de mig velkommen. Han udstrålede en uovervindelig styrke og kraft, som kun ren Kærlighed kan eje.

Fra hans opadvendte imødekommende håndflader funkledede et tykt bundt af lys.

Beslutsomheden og den umådelige styrke han udstrålede, fik mig til at opfatte ham som "ham" skønt han ikke var af noget for mig kendt "køn". Snarere var han den fuldkomne forening af "han" og "hun", thi hvordan ville det være muligt her i Virkelighedens verden, hvor alt er Ét, at nogen eller noget kunne være adskilt i "han" og "hun"?

Vi talte uden ord. Han "viste" og "anviste" mig, dannede utvetydige meninger i mit sind. Alt forstod jeg uden fortolkning, uden tvivl. Han talte om Sandheden og Virkeligheden, om illusionernes verden, om den hellige Treenighed, om sandheden om Guds Søn. Han talte om mig, min vej, mit mål, hvorfor jeg var der. Hvert ord, hver sætning han prentede i mit sind blev båret af en altomsluttende fredfyldt Kærlighed og blev på lige vis modtaget af mig. Alt han formidlede var utvetydigt og sandt.

Som et uigendriveligt, et ufravigeligt bevis på sandheden om du og jeg, trådte han et skridt frem mod mig. Han gik helt bogstaveligt ind i mig og jeg var ham, strålende af hvidt lys fra min kjortel, og fra mit ansigt strømmede hvidt, gult og orange lys ud overalt som var en ny sol blevet tændt og oplyste det ganske univers.

Jeg vidste alt!

Himmeriget er ikke et sted eller en tilstand. Det er blot bevidstheden om den fuldkomne Énhed og kundskaben om, at intet andet eksisterer; intet udenfor og intet indeni. T-18.VI.1.

Bevidstheden om at vide alt, at eje kundskab, at intet er skjult eller uklart, at al viden er samlet i mit sind her og nu, stod lysende klart for mig og uden mindste gran af tvivl. Jeg forstod at dette kærlighedsskabende "lysvæsen" er mig, er mit og dit sande jeg, vores evige, uforanderlige Selv som Gud har skabt. Jeg vidste, at vi er Ét med Gud, med Helligånden, med Kristus og alle Guds skabninger. Skabt af Gud i Hans billede, måtte vi indlysende være som Ham - kun grænseløs, evig og uforanderlig Kærlighed, som uden ophør deler og udvider sig Selv i al evighed. Og naturligvis har Gud ikke skabt vores krop, ikke skabt verden vi ser, thi hvordan kunne evig Kærlighed skabe det forgængelige, det krigerrisk ukærlige - illusionen? Dette "sted", som ikke er et "sted", ikke er en "plads", var millioners millioner gange mere virkelig end den fysiske verden eller noget, som på noget tidspunkt nogensinde kan findes i noget fysisk univers. Usammenligneligt mere virkelig end virkelig er Guds Verden og så nær os, at vi ikke aner, så nær os, at den blotte tanke derom synes svimlende usandsynlig.

Dette **er** Virkeligheden, Sandheden, hvad mystikere fra alle religioner og ingen religion i årtusinder har kendt og beskrevet som Paradis, Eden, Nirvana, Brahman, Oplysning. Jeg befandt mig i et uendeligt hav af kundskab og kærlig-

hed. Kærlighed strømmede til mig fra tidløse, uendelige kilder uden ophør.

Jeg vidste alt!

Rejsen til Gud er blot genopvækkelsen af din kundskab om hvor og hvad du altid er. Det er en rejse uden afstand til et mål, som aldrig er forandret. Sandhed kan kun opleves. Sandhed kan ikke beskrives, kan ikke forklares. T-8.VI.9.I

Jeg vidste at dette var mit og dit sande Hjem. Intet andet sted hører vi til. Hvordan var det dog muligt, at jeg kunne forlade dette mit Hjem, forlade denne evige, uforanderlige Énhed af kærlighed og usigelig fred, forlade mine brødre, alle lig mig og ét med mig?

Dette var, hvad jeg i alle mine liv havde søgt uden at finde. Blot havde jeg misforstået, hvor jeg skulle lede – ikke ude i verden som jeg havde gjort, men inde i mig selv, i mit sind. Der finder vi Gud.

Men hvem i den fysiske verden kunne i sin vildeste fantasi få den idiotiske tanke at Gud, evigheden, freden, lykken, evigt liv og sandheden var at finde i et jordisk syndefuldt menneske. Hvem kunne tro Jesus af Nazaret da han for 2000 år siden fortalte at Gud er i os?

Spørg, hvem som helst i den fysiske verden, "hvem er du" og svaret "jeg er min krop" er givet. Stædigt holder vi fast i at vi er vores krop og hvordan skulle noget så almægtigt som Gud dog kunne findes der? Hvordan ville det være muligt for et syndefuldt menneske at være noget som blot i ringeste grad mindede om denne altfavnende Kærlighed?

Dette var i sandhed Evigheden, som eksisterer lige nu og her i dit og mit sind, "stedet" hvor tiden ikke findes, hvor

alt er ét. Kun Kærlighed eksisterer her. Kun Kærlighed **kan** eksistere her.

Jeg "så" ned i den fysiske verden. Så menneskenes myldren uden mål og med. Så dem slås og myrde hverandre i meningsløse krige. Så ørkesløshedens trædemølle, hvori de modstandsløst traskede rundt som får uden at fatte deres skæbne eller formålet med deres liv, helt uden indsigt og vilje til at bryde løs, uden ringeste tanke om at der er en anden vej. Så udnyttterne og de udnyttede. Alles evindelige angreb og forsvar. Så alt uden filtre.

Kun betragtede jeg illusionen uden at fordømme, uden at dømme om ret eller fejl.

Hele dette hurlumhej, som blot er et menneskeligt blændværk, et meningsløst skuespil, kun skøre ideer i deres fælles drømme-bevidsthed, en dualistisk drømmeverden, hvor sandheden pr. definition ikke kan findes, hvor de "kloge" forsøger at finde en smule "sandhed" - en eller anden mening i kaosset - som de kan klamre sig til og sikre deres vaklende sindsro, for at den blot næste år og næste år igen slås sønder og erstattes af nye "sandheder". Det eneste sikre udkomme for dem alle er, at de aldrig vil, aldrig kan lykkes, for hvem evner at finde Sandhed eller Virkelighed i en illusion?

Jeg indså, at Gud aldrig kunne have skabt den fysiske verden, thi Gud skaber kun som Sig Selv – Kærlighed. Så religion-røvernes griskhed og ufattelige magtbegær, deres forkvaklede dogmer og ideer, deres misbrug af Kristi navn, deres iver efter at måle Gud med deres egen målestok, presse Ham ned i deres egen støbeform, påstå at Gud på "dommens dag" ville skille fårerne fra bukkene. Som om

Kærlighed kan dømme. Som om Kærlighed ser forskelle.
Hvilket bedrag!

Min opmærksomhed rettedes imod stedet jeg stod – midt i det hvide højloftede rum med de karakteristiske spidsbuede lofter. Registrerede lyset, som strålede fra mig i alle retninger. Kærligheden, som tindrede fra mig og Kærligheden, som syntes at komme alle steder fra i en uendelig strøm – en evig, uforanderlig udveksling af Guds Kærlighed - vores fælles kendetegn.

Jeg gik imod den åbne balkon, som vendte ud imod pladsen, hvor jeg ankom til "byen".

På den brede, marmorbeklædte balkon stod skikkelser i en lang række og ventede på mig. De som stod til venstre for mig repræsenterende mine tidligere inkarnationer, mine mange livsløb, mine sejre og nederlag, mine vanskelige og enkle tider - kort sagt hele min lange læretid i den fysiske verden. De to skikkelser til højre for mig var mine mulige sidste inkarnationer. Alle fortalte de historien om mig - mennesket - hvorfra jeg kom og hvortil jeg skulle tilbagevende, hvilke lærdomme jeg havde annammet og hvilke jeg endnu manglede.

Med ryggen mod min fortid og fremtid, stillede jeg mig foran det hvide marmoraluster og skuede ud over pladsen. Så langt mit øje rakte stod tusindvis af mennesker tæt pakket side om side. Mennesker fra alle tidsaldre, af alle folkeslag og støbninger, brødre og søstre jeg på en eller anden måde havde hjulpet gennem mine mange livsforløb. Alle så de op imod mig. De kom for at takke mig, takke for den kærlighed og hjælp jeg havde ydet dem - hvor ringe og betydningsløs den end syntes at have været.

Langsomt løftede jeg armene med opadvendte håndflader.

Rakte dem ud imod mine brødre og søstre.

Fra mine fingerspidser strømmede et tyndt hvidt kærlighedens silkeslør, længere og længere bort. Bølgende tyst dalede det langsomt ned over og opslugtes af flokken, som forstod og modtog min tak for at de - hver og én - var min frelser.

Jeg forlod dem i gensidig taknemmelighed. Lod mit blik glide ud over haven, jeg anede mellem buegangens søjlerække. Betragtede rummenes storhed og stilede imod, hvad jeg først havde anset for rådsforsamlingens mødested.

Sansede et øjeblik den massive rigt dekorerede port, hvis top rørte det spidsbuede loft. Gik uden tøven gennem porten ind i rummet.

Øjeblikkelig var jeg omsluttet og opslugt i et intenst hvidt gulorange lys så kraftigt at tanken umiddelbart kom til mig "var dette i den fysiske verden, ville mine øjne være blændet og brændt ud på sekundet".

Rummet var så prægtigt, så enormt at det gjorde alverdens mest prangende katedraler til ynkværdig skamme. Højloftet, lysende og guld-glinsende uden ende. Glædesfyldt uden ende. Kærlighedsfyldt uden ende. Visdomsladet uden ende. Evigt og uforanderligt uden ende.

Her fandtes ingen fortid, ingen fremtid, blot et evigtvarende, lysende Kærlighedens NU.

På min venstre side i det langstrakte rum troned lysvæsner ligesom jeg. 12 sad de side om side.

På højre side ligeledes 12 lysvæsner og langt borte i bunden af dette prægtige "kirkeskib" troned Kristus lysende som vi alle. Jeg bemærkede at "plads nr. 11", som jeg så til venstre for mig, var tom. Den tilhørte mig.

Dette var min "indvielse", lysvæsenernes "glædesfest" for

min Hjemkomst. Kærlighed strømmede til mig fra alle retninger og ud af mig i lige stort mål. Viden og visdom var som kærligheden uden grænser og uden tid, umiddelbar tilgængelig, den naturlige del af vores fælles væren. Vi delte alt og

Vi vidste alt!

Opløftet og omsluttet i Guds trygge favn stod jeg midt i rummet, svævende i og fyldt af altets uendelige Kærlighed, som ingen begyndelse og ingen ende har og så intens, at alle lysvæsner og rummet selv var aldeles udviskede af det blændende, altgennemtrængende lys.

Længe stod jeg der, i vort Hjem, her hvor vi alle hører til, hvor vi alle er Ét. Vort Hjem, som vi i vores overmod og egensindige uforstand tror, vi har forladt. Dette er paradiset, Himlen, vi søger, "stedet" hvor vi alle atter skal samles, når vores tilgivelse i verden er komplet.

Længe, længe stod jeg her omsluttet og løftet af en mere sublim lykke og fred end noget menneske evner at forestille sig - modtager og giver af Guds uendelige Kærlighed, i Ét med Altet.

Fra ingen stans lød en fremmedartet stemme – i begyndelsen svag og næsten uhørlig. Jeg affærdigede den let, lyttede ikke, ville ikke høre. Henført af skønheden, freden, lyset, mine brødres overdådige gensynsglæde, indvielsen, kærligheden som strømmede fra dem alle til dem alle i en uendelig evig lykkefyldt udveksling bevarede mig trygt og sikkert iblandt dem.

Stemmen holdt ikke inde, stadig mere intens og stædigt vedholdende lød den: " Dette har du ikke fortjent. Dette har du ikke fortjent.

Dette har du ikke fortjent. Dette har du ikke fortjent. Dette har du ikke fortjent".

Højere og højere ringede stemmen i mine forpinte ører. Snart magtede jeg ikke at stå imod. Jeg måtte overgive mig og høre.

I selv samme nu jeg **troede** stemmens overbevisende "**Dette har du ikke fortjent**", lukkede jeg døren til vores Hjem, til min og din Virkelighed og Sandhed. Med et brag smækkede jeg jernporten - udelukket fra Guds Skatkammer.

Borte, kastet ud af Paradis, ud af Himlens lykke, afstængt fra Kærligheden og Guds fred. Fordømt og forsmået ikke af Gud, men af mig selv. Alt forårsaget af min skøre ide ikke at fortjene Guds Kærlighed, ikke at fortjene Sandheden om mig og om dig.

Forsmædeligt udstødt befandt jeg mig atter tilbage i illusionernes verden, hvor alt har en modsætning, hvor intet er sandt, hvor intet er virkeligt.

Hovedkulds forkastet og kasseret af mig selv og min blotte tro, at "dette har du ikke fortjent".

Aldrig havde jeg fået et så fuldgyldigt bevis på, at tro i bogstaveligste forstand flytter bjerge.

Ind i evigheden, hvor alt er ét, krøb en lillebitte tosset ide ad hvilken Guds Søn glemte at le. Med denne hans glemsel blev tanken en alvorlig ide og gav mulighed for både fuldbyrdelse og reel effekt. Sammen kan vi le dem begge bort og forstå, at tid ikke kan trænge ind i evigheden. En spøg er det at tro, at tid kan omgå evigheden, hvilket betyder at tid ikke eksisterer. T-27.VIII.6.

17

Hva' hulen var det?

*Dit hjem har kaldt på dig siden tidernes begyndelse.
Helt forfejlet at høre har du ikke. Du hørte, men vidste
ikke, hvordan eller hvor du skulle se. Nu ved du. I dig
ligger kundskaben rede til at blive lagt åben og befriet
for al den rædsel, som holdt den skjult. I kærlighed
findes ingen frygt. T-20.II.8.*

Længe sad jeg stille - hovedkulds kastet tilbage i mine vante omgivelser - forstumlet, forbløffet, fuldkommen hjerne-blank stum. Vidste ikke hvor længe jeg havde været borte, hvor jeg havde været eller hvordan jeg var kommet der. Erindrede min fatale fejltagelse at tro, jeg ikke havde fortjent den usigelige lykke og glæde jeg oplevede.

Jeg genkaldte mig oplevelsen, synene, hændelserne, følelserne, mit Hjem, Kærligheden, Virkeligheden, Sandheden, Kundskaben, den tidløse Evigheds Enhed og hvor ekstremt virkeligt det alt sammen var. Ja, langt, langt mere virkeligt end noget jeg nogen sinde havde oplevet, læst eller hørt tale om og langt mere virkeligt end det uvisse men tilsyneladende faktum, at jeg nu sad her og genkaldte mig Virkeligheden.

Det som dernæst pressede sig på var: "Jeg må berette om

dette. Jeg må fortælle det til alle. Hvad det så end er, må jeg hjælpe enhver der vil, til at opleve det samme" og "om det så skal blive det sidste, jeg gør i mit liv, må jeg finde ud af, hvad pokker det var, jeg lige har oplevet, hvor i alverden jeg har været" og "hvorfor mig?"

Og denne sandheds-vogter! Han vækkede mine barndoms fortællinger om guden Heimdal, som vogter Bifrost så ingen andre end guderne kan passere fra Midgård til Asgård. Det blotte syn af denne frygtindgydende, tavst skulende kæmpe kunne få enhver til at flygte - skrigende og bønfoldende for sit liv.

Ja alle, bort set fra de, som var opfyldt af kærlighed og ikke husede det mindste gran af frygt i deres sind.

Hvor enkelt, hvor indlysende klart. Hvilken ubeskrivelig effektiv og kærlig måde, at "skille fårene fra bukkene".

Jeg tænkte: Selvfølgelig, dette er hele "hemmeligheden", "adgangsbilletten", som åbner porten til vores Hjem, at vi "befrier" os selv for al angst og kommer uden forudfattede meninger, med "tomme hænder", uden den allermindste tanke om, at vi er anderledes eller adskilt fra dem - "guderne".

Jeg indså, at for at det kan ske, har vi et job at gøre. Vil vi paradiset, behøver vi forberede os, så vi er som dem – kun kærlighed, blottet for al frygt. Men ville noget sådant overhovedet være muligt for et menneske i den fysiske verden?

I vores verden, hvor alt har en modsætning - kærlighed-frygt, op-ned, mørke-lys, tyk-tynd, ond-god - syntes det næsten umuligt at lykkes med en sådan opgave. Ville vores eneste chance ikke være at fortrænge og fornægte, at lukke

øjnene og bare lade som om vi ikke kan se den "grimme bagside"?

Og lyset! Dette under af lys!
Først ubeskriveligt strålende og klare farver og dernæst hvidt, hvidt lys overalt, i alt og fra alt.

Fysiklæreren i "skolen for de rige folks dumme børn" dukkede op i min erindring; hans langsommelige instrument-opstilling akkompagneret af en lidet succesfuld salgstale, hans alt for begejstrede demonstration af fænomenet: "når hvidt lys sendes igennem et prisme, deler det sig i et spekter af helt overdådigt smukke farver". Og jeg erindrede min skuffelse over hvor utydeligt grumse alle disse "helt overdådigt smukke farver" var. På alle måder en ekstrem kontrast til det jeg just havde oplevet, men den havde dog i sig en forbløffende - om end - skuffende lighed.

Lyset og kærligheden hos "rådsforsamlingen".
Det intenst evigt strålende hvide, gyldne og orange lys ledte mine tanker til de højloftede, gyldent oplyste katolske og ortodokse katedraler. Bygherren, arkitekten eller ordregiveren må have kendt til dette "sted". Nogen, en eller anden, måtte have oplevet det samme som jeg. Hvem andre end en "selvoplever" kunne have fundet på at lave sådanne imitationer? En kunst hvis oprindelse og formål nu mere synes glemt i historiens mørke.

Vel, skal jeg give dig svarene på alle de spørgsmål, som sikkert nu myldrer frem og trænger sig på i dit sind?
Næppe, for du ville ikke tro mine ord. Men en skønne dag

kommer samme oplevelse til dig og du vil vide. Søg og du skal finde. Måske skal du som mormor sagde "rode lidt rundt" inden du finder vejen, men du vil - om du så ønsker. Begynder du ikke i dag, vil du ærgre dig, når du om 10 års tid ser tilbage på dit liv og tanken uden tvivl kommer til dig: "Er der virkelig gået 10 år? Allerede? Bare jeg dog var startet den gang".

Lige meget hvad, er det kun et spørgsmål om tid inden du finder modet til at træffe den beslutning, som du kom til denne verden for at træffe - ikke en lunken af slagsen som du måske har vænnet dig ved - men den faste, bestemte, ufravigelige beslutning "jeg vil Hjem".

Bestemmer du dig, kan du ikke mislykkes. Det er din skæbne at lykkes. Vælger du ikke her og nu, har du ikke modet dertil, vil ingen fordømme dig for det – ingen andre end du selv naturligvis.

Intet eksisterer udenfor dig. Dette er hvad du i sidste instans må lære, thi således erkender du at Himmeriget er genoprettet til dig. T-18.VI.1.

18

Hva' så nu?

Egentlig havde jeg tænkt mig at slutte min fortælling her uden yderligere kommentarer eller forklaringer. Efter lidt overvejelser (og tilskyndelser) fandt jeg, at det kunne føles som et antiklimaks om ikke jeg berettede noget mere og kastede lidt lys over nogle af de spørgsmål, du sikkert sidder inde med.

*

Ingen på jorden kan fatte hvad Himmeriget er eller hvad dets ene Skaber virkelig betyder. Dog vi har vidner. Det er hos dem visdom bør søges. Der har været dem, hvis lærdom langt overstiger hvad vi kan lære.
M-23.6.

Som tidligere nævnt, havde jeg store vanskeligheder med at finde mennesker eller litteratur, som kunne give en rimelig forklaring på, hvad jeg havde oplevet. Ikke uden grund blev jeg af en ven kaldt ”kvartals-mystiker” for periodevis købte og jeg læste utallige ”mystiske” bøger, besøgte ligeså mystiske - samt statsfinansierede - forsamlinger, kirkesamfund og -retninger. Fandt endog de bibelske profetier om ”verdens undergang” og ”de 7 profe-

tier, som skal opfyldes inden Jesu tilbagekomst”, ganske fascinerende. Endnu mere fascinerende er dog, at Amerika i dag synes at blive styret af "profeti-tro" såkaldt kristne zionister, som aktivt forsøger at give Gud en hjælpende hånd for at fremskynde den profeterede apokalypse. I parentes bemærket, er disse forestillinger naturligvis udtryk for menneskelige fejlfortolkninger, alene af den grund at Gud ikke straffer og Han absolut ikke behøver en hjælpende hånd til noget som helst. Mere herom senere.

Mange år tidligere havde jeg besluttet at læse biblen fra ende til anden. Mit "officielle" motiv var ikke at søge "religiøs oplysning", men det mere skumle; at finde "beviser" på at vi (læs: mennesket) 1000-vis af år før vor tidsregning var sat på jorden af et eller andet nu ukendt UFO-folk.

Det Gamle Testamente fandt jeg imidlertid så kedeligt at jeg måtte stoppe min "undersøgelse" 200-300 sider inde i teksten. Ikke desto mindre kæmpede jeg mig også gennem Det Ny Testamente, dog uden Det vækkede nogen genklang hos mig. Ham der Paulus var helt uinteressant og Johannes åbenbaringen måtte være resultatet af en langvarig ensomheds-psykose eller indtagelsen af en rimelig mængde "mystical mushrooms".

Under denne min søgen i "mystiske" bøger fik jeg imidlertid en tilskyndelse til atter at læse Det Ny Testamente.

Siden jeg som 7-8-årig fandt "nøglen" og til dagen jeg her taler om, erindrede jeg ikke, at jeg på noget tidspunkt havde grædt. Fra Matthæus Kapitel 4 begyndte tårerne imidlertid stille og konstant at glide ned ad mine kinder. Djævlens fristelser af Jesus syntes at tænde et erindringslys

i mig og ved Kap. 17, vers 1 læste jeg:

*Seks dage efter tog Jesus Peter og Jakob og hans bror Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene. **Og han blev forvandlet for øjnene af dem, hans ansigt lyste som solen, og hans klæder blev hvide som lyset.*** (NT af 1992).

Og min mund åbnede sig på vid gab i takt med at jeg langsomt gled fra sofaen ned på gulvet alt imens tankerne hvirvlede rundt i hovedet på mig: Jamen for pokker, det var jo en kort og præcis beskrivelse af "lysvæsenet" jeg havde mødt og som jeg blev forvandlet til.

"Du godeste, du godeste, hvilket under", var de eneste ord, mit forvirrede og forbløffede sind kunne rumme. Det var som om jeg aldrig tidligere havde set teksten og endnu mere besynderligt; alt stod lysende klart for mig, jeg forstod pludselig hvert et ord i testamenterne.

Samme beretning går igen i Markus og Lukas evangelierne, som jeg læste med stigende forundring mens tårerne stadig flød og jeg næsten følte jeg vandrede ved Jesu side i Palæstina for 2000 år siden.

Fortrylletsens tårevæld ophørte dog stille og roligt under læsningen af Johannes Evangeliet. Herfra og resten af Det Nye Testamente oplevede jeg i det store og hele som en helt uinteressant politisk propaganda-fortælling.

Mange samtaler og kirkebesøg fulgte i mange forskellige trosretninger og -afskygninger, men uden jeg fandt mindste antydning af den røde tråd, som kunne lede mig videre fra Jesu "forklarelse på bjerget".

Min lykke var, at jeg efter megen forgæves søgen, atter "tilfældigt" traf min fætter – ja samme person, som havde gjort mig opmærksom på, at jeg var ved at tage livet af mig selv. Bekendtskaber behøver ikke være intense eller langvarige, for at vi kan blive sparket i den rigtige retning. Min fætters og mit bekendtskab er et godt eksempel på det. Jeg tror vi omgikkes i sølle én meget kortvarig periode i hans liv.

Denne gang var forløbet nogenlunde som følger: Jeg sidder i hans dagligstue. Jeg beretter om mine frustrationer og vanskeligheder. Han lytter andægtigt, i stilhed. Når alle mine beklagelser har nået til vejs ende, siger han: "Kan du se den der tykke, blåsorte bog der henne i reolen under mit skrivebord?"

Jeg går mod reolen, peger på bogen, jeg tror han mener. "Den her?" "Ja, netop", siger han mens jeg tager bogen ud fra hylden og læser: *A Course in Miracles*.

"Du skulle ta' og læse den. Tag den med dig hjem", opfordrer han.

Mine ord syntes at have ramt et eller andet i ham, men om sandt skal siges, tror jeg aldrig han selv havde læst den til ende eller forstået "budskabet".

Ikke desto mindre var det netop, hvad jeg gjorde - jeg tog den med hjem.

Den var tyk - mange, mange sider på tyndt "bibel-papir". Det mindede mig om min barndom og om krigen. Ikke så få cigaretter blev rullet på bibel-papir. En ren datidig guldgrube, jeg står med her, når jeg at tænkte, inden det for alvor går op for mig at hele historien guddødemig er på engelsk!

Da jeg kom hjem lagde jeg "uhyret" på sofabordet. Den

syntes ganske utilgængelig. Jeg bladrede i den nu og da. Læser brudstykker her og der og lægger den hurtigt tilbage på bordet som havde jeg lidt for længe holdt en varm kartoffel imellem tyndhudede fingre.

Samme procedure i 3-4 måneder. Den fangede ikke rigtigt min interesse. Syntes det var noget underligt noget. Måske fornemmede jeg, at den kom alt "for tæt på"? Men lade den urørt, kunne jeg ikke heller. Og så en skønne dag samlede jeg den atter op fra bordet og læser:

***Du vil** give dig i vej, for du hører ikke hjemme i denne verden. Og du **vil** søge dit hjem uagtet du ikke forstår, hvor det er. Hvis du tror dit hjem er udenfor dig, bliver din søgen nytteløs, thi du leder, hvor det ikke er, og glemt har du, hvordan du ser indad, for du tror ikke, at det er hvor det findes. T-12.IV.5.*

Ordene sivede langsomt, meget langsomt, ind til det sted i mit hoved, hvor mening synes at dannes. Og så: Få gange er jeg faldet ned af stolen som ramt af lynet, alt imens min hjerne kortsluttes og reorganiseres på en ny og anderledes måde. Dette var en af de gange og det var startskuddet til de næste 7 års studier.

Det skulle snart vise sig at *A Course in Miracles* indeholdt alt det, jeg indtil da forgæves havde ledt efter og langt mere end det. Den besvarede alle mine spørgsmål, forklarede at alt, hvad jeg havde oplevet, er sandt. Hvordan var det dog muligt?

Hvert eneste ord, hver eneste sætning, hvert eneste forbløf-

fende udsagn er præcis som jeg oplevede. Ingen uoverensstemmelser fandtes - ikke en eneste. Og det allerbedste: Bogen anviser os en helt specifik og klar vej Hjem. Beretter i detaljer hvad og hvordan vi skal gøre og fortæller det alt sammen i et vidunderligt smukt sprog.

Jeg har læst mange bøger i min tid, rigtigt mange, men efter den dag da lynet slog ned, har jeg ikke læst ret meget andet end *A Course in Miracles*.

De få bøger jeg har påbegyndt, giver i sammenligning en næsten barnagtig latterlig forståelse af mennesket, dets psykologi, meningen med livet, hvorfra vi kommer og hvorhen vores rejse går og hvorfor vi tilsyneladende lever som trældbundne i en fysisk verden.

Og findes der noget som helst mere nyttigt og interessant, findes der overhovedet noget andet, som er værd at vide, end netop dette?

Søg ikke udenfor dig selv for du vil fejle. Og græde vil du hver eneste gang en afgud falder. Himmeriget kan ikke findes hvor det ikke er, og freden eksisterer blot der.
T-29.VII.1.

19

Den dersens tykke blåsorte bog

Vær ej bange. Blot begynder vi atter vor oldgamle rejse, som - skønt indledt for længst - nu bare synes ny. Atter engang betræder vi vejen, hvor vi førhen en stund gik vild. Nu prøver vi igen. ... Se dig omkring og find din uundgåelige skæbne, som verden vil skjule, men Gud vil du ser. C-ep.3.

Måske er du blandt dem, der har undret dig over alle de citater, som har prydet de foregående kapitler. Måske har du også læst dem og hvem ved, måske er du blevet overrasket og tænkt, du gerne ville vide noget mere om deres oprindelse? Og frem for alt, hvem er dette "jeg", som hele tiden dukker op i citaterne? Det (for nogle) overraskende svar fremgår af efterfølgende.

Alle citater stammer fra værket *A Course in Miracles*, som er en åndelig vej blandt mange andre åndelige veje. Formålet med enhver sand åndelig vej er at vi skal opdage, hvem vi i virkeligheden er og blive anvist vejen til vores genforening med vores Ophav - Gud.

A Course in Miracles er i form og indhold meget forskellig

fra andre åndelige veje. For første gang i historien præsenteres vi for et komplet værk, som – foruden at bygge på vestlig kristen tradition og tænkemåde - stikker vejen ud for os med praktiske anvisninger og øvelser.

Kursets tilblivelse

En særskilt begivenhed er den direkte årsag til fremkomsten af værket *A Course in Miracles*. Det hele begynder i 1965 med en ordveksling mellem Helen Schucman and Bill Thetford - begge professorer i medicinsk psykologi på et stort New York-hospital, hvor Bill var Helens chef. Som i de fleste universitetsmiljøer, var også deres afdeling fyldt med stridigheder og konkurrence. Ikke uventet var Helens og Bills indbyrdes forhold derfor også præget af fjendskab og aggressivitet.

Netop den dag, vi her taler om, mødtes de på en af hospitalets gange. Ganske ukarakteristisk holdt Bill en lang og følelsesladet tale for Helen. Hans konklusion på talen var, at "der må findes en bedre måde", hvorpå de kunne samarbejde og undgå alle deres evindelige stridigheder og han, var fast besluttet på at finde "denne bedre vej". Helens umiddelbare og ligeså ukarakteristiske reaktion var, at hun ville bistå ham.

Dette blev vendepunktet i Helens og Bills indbyrdes forhold og den hændelse, hvis udkomme har vist sig, at få livsomvæltende indflydelse på tusindvis af mennesker overalt i verden.

Helen og Bills "gang-møde" er et eksempel på det, Kurset kalder et "helligt øjeblik". Dette er øjeblikket, hvor to (eller

flere) mennesker beslutter sig for at tilsidesætte deres egne personlige, fastlåste mønstre og agendaer og i stedet åbne sig for at "modtage en bedre vej". Det var helt uden betydnings, at Bill var agnostiker og Helen havde erklæret sig som intet mindre end "militant ateist", for som Kurset siger, når to mennesker forener sig og deler ét mål, vil Gud - igennem Helligånden - være til stede og vejlede dem. Deres fælles beslutning om at finde en bedre vej, var indledningen til en lang periode, hvor Helen fik såkaldte "visioner" og udviklede clairvoyante evner, hvilket hun selv nedladende afviste som "soft thinking". Da hun var videnskabsmand med stort "V" påvirkede disse nye og særdeles uvelkomne oplevelser hende derfor meget stærkt følelsesmæssigt.

Det hele endte med at hun en aften ringede til Bill og med panik i stemmen fortalte ham, at der var "en stemme", som uafbrudt talte til hende. Det var umuligt for hende at stoppe stemmen og hun var alvorligt bekymret for, at hun var ved at gå fra forstanden.

Bill hørte tålmodigt på hende og da han efter et stykke tid fik hende beroliget, spurgte han hvad det dog var denne stemme sagde.

Helen svarede, *"den bliver ved med at gentage, dette er et kursus i mirakler, tag venligst notat"*.

Helen kunne stenograferer, hvorfor Bill foreslog hende at nedskrive, hvad stemmen sagde. Når de mødtes næste morgen, kunne de se på det og kaste det i papirkurven, hvis det var noget sludder.

De mødtes næste morgen på hospitalet. Med rystende stemme oplæste Helen sætningerne, som senere blev til introduktionen i *A Course in Miracles*:

Dette er et kursus i mirakler. Det er et obligatorisk kursus. Kun tiden du bruger er frivillig. Fri vilje betyder ikke, at du kan bestemme kursets indhold. Det betyder blot, at du kan vælge hvad og hvornår, du ønsker at lære det. Kurset sigter ikke på at undervise i betydningen af kærlighed, thi det er hinsides det undervisningsbare. Derimod sigter det imod at fjerne bevidstheds-blokeringerne imod kærlighedens tilstedeværelse, som er din naturlige arv. Det modsatte af kærlighed er frygt men det, som er altomfattende, kan ikke have nogen modsætning. Dette kursus kan derfor meget enkelt opsummeres således:

*Intet virkeligt kan trues. Intet uvirkeligt eksisterer.
Heri ligger Guds fred.*

Skønt de ikke fattede den dybere mening med ordene, havde de en følelse af, at de skulle fortsætte, men aftalte, at de ville stoppe første gang "stemmen" modsagde sig selv. Snart forstod de dog at, hvad de var i færd med, var svaret på deres anmodning om at finde en anden og "bedre vej".

Når de mødtes på hospitalet om morgenen inden arbejdstids begyndelse, oplæste Helen det stenograferede diktat, hun havde modtaget dagen inden og Bill nedskrev så på skrivemaskine, hvad Helen oplæste.

Helen udførte ikke automatskrift og var ikke i trance, når hun modtog diktat. Ringede telefonen, kunne hun for eksempel afbryde stemmen midt i en sætning og efter en stund genoptage "diktatet" og afslutte den påbegyndte sætning.

I lang tid havde Helen et meget ambivalent forhold til teksten, hun modtog. I perioder nægtede hun kategorisk at "lytte" til stemmen eller nedskrive, hvad den sagde.

Hendes ambivalente holdning siges for en stor del at bunde

i, at stemmen havde identificeret sig som Jesus og at Helen som jødinde havde stor frygt og vrede overfor ham. På hendes spørgsmål om, hvorfor han dog havde valgt hende i stedet for feks. en hellig nonne i et eller andet kloster, fik hun prompte svaret: "Jamen, du gør det jo".

I september 1972, syv år efter at Helen første gang havde hørt den indre stemme, afsluttedes hendes og Bills arbejde med det, vi i dag kender som *A Course in Miracles*. I alle disse år fortalte de ikke et eneste menneske, hvad det var, de lavede. Alt materiale - 7 store ringbind - var omhyggeligt låst inde i et pengeskab på hospitalet. De var begge overbevist om, at deres professionelle karriere stod på spil, såfremt nogle kollegaer fik nys om deres "fritidssyssel". Selv om Kurset var kommet som svaret på en personlig anmodning, vidste Helen og Bill tidligt, at svaret ikke var til dem alene.

Med hjælp fra en ven, Kenneth Wapnick, blev hele materialet redigeret, inddelt i kapitler og afsnit, forsynet med titler, tegnsætning etc. Det lå endeligt færdigt i begyndelsen af året 1975.

Gennem en lang række ejendommelige "tilfældigheder" og nye møder, lykkedes det at få udgivet Kurset i bogform første gang i juni 1976 i et oplag på 10.000 eksemplarer.

Det hellige øjeblik er Helligåndens mest nyttige undervisningsmiddel til at lære dig betydningen af kærlighed, thi dets mål er fuldstændigt at udelukke domme.

T-15.V.1.

20

Måske også din vej?

Fra Introduktionen til Arbejdsbog for Studerende:

***H**usk kun dette: Du behøver ikke tro på ideerne, du behøver ikke acceptere dem og du behøver end ikke byde dem velkommen. Nogle af dem kan du aktivt modsætte dig. Intet af dette betyder noget og mindsker ikke deres effekt. Men tillad ikke dig selv at gøre undtagelser, når du anvender de ideer Arbejdsbogen indeholder, og brug dem uanset, hvad end dine reaktioner måtte være. Intet mere end dette forlanges.*

I resten af dette skrift vil jeg berette lidt om indholdet og nogle af principperne i *A Course in Miracles*. Selv om du ikke har tænkt dig at slå ind på en åndelig vej, er jeg sikker på at der er ting, du vil have glæde af at lære og som - uanset farven på din tro eller ikke-tro - kan blive til stor nytte for dig i dit daglige liv. Men måske vælger også du *A Course in Miracles* som din vej. Måske er den allerede.

Når vi begynder at studere *A Course in Miracles*, er der mange faldgruber, vi som egoer kan og vil falde i. Det kan være nyttigt at kende lidt til nogle af disse, hvorfor Kapitel 27 opsummerer nogle stykker, jeg selv er dumpet i og som det krævede tid, arbejde og forståelse at opdage og frigøre mig fra.

Uanset din baggrund, tror jeg at Kurset i begyndelsen vil opbyde en del vanskeligheder for dig. Men har du besluttet dig, så fortsæt. Tag eventuelt pauser ind imellem. Du vil blive rigt belønnet for dit møje.

Selv om du ikke bekender dig til Kristendommen, er du som dansk/skandinav opdraget i et 1100-årigt Kristent samfund med Kristne værdier og traditioner, som gennemsyrrer alt og er blevet en del af dig og din tankeverden uden du måske nogen sinde har skænket det en tanke.

Kurset er det eneste spirituelle skrift, skrevet for vesterlændinge med kristen baggrund, og er som sådan en guldgrube for alle søgende mennesker i den vestlige verden. Du er således ikke på forhånd handikappet, hvilket ville være tilfældet om du feks. valgte Buddhismen som din vej. En dybere forståelse af Buddhismen vil kræve mange års indlevelse i buddhistisk tankegang, historie, livsstil, vaner, traditioner etc. etc., hvilket du er behageligt fri for om du vælger *A Course in Miracles* som din vej.

Men, men, men: Ud over at originalteksten er på engelsk, er en af de største forhindringer måske netop, at Kurset er skrevet med en kristen terminologi, men stort set alle kristendommens dogmer og begreber bliver omfortolket. Dette betyder, at du sikkert kender ordene, men ikke kender Kursets om- eller nyfortolkning af dem. Som du allerede har konstateret, gælder dette b.la. begrebet "tilgivelse" - Kapitel 23.

Nævnt i flæng omfortolkes også Guds Søn (du er Guds Søn - en helt uacceptabel kættersk tanke for traditionelt kristne), Kristus, Helligånden, korsfæstelsen, soning eller udsoning, afguder, at skabe, adskillelsen, synd, Jesu genkomst, opstandelsen, dommedag og vigtigst - eller skulle

jeg sige mest radikal: Gud har ikke skabt den verden, du ser.

Den verden du ser, er en illusionernes verden. Gud skabte en ikke, thi hvad Han skaber må være evigt som Han Selv. I den verden du ser, findes intet der vil være evigt. I tid holder noget lidt længere end andet. Dog vil dagen komme, hvor alt synligt har fundet sin ende.
C-4.1.

I årtusinder har de som besidder kundskab vidst, at Gud kun er Kærlighed – at Gud og Kærlighed er Ét - blot to forskellige ord for vor Skaber.

De som en kort stund endnu kun har tro, ynder at sige: "Gud er Kærlighed". Men tror de virkelig deres egne ord? Er du iblandt dem, er jeg sikker på du forstår at - ligeså umuligt det er for bjørnen at lægge æg - ligeså umuligt er det for Kærlighed at skabe andet end Kærlighed. Gud skabte derfor ikke den fysiske verden, som er alt andet end Kærlighed.

Første Mosebog kapitel 1, som fortæller os "*I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden*", skal derfor læses "*I begyndelsen lavede egoet himlen og jorden.*"

Måske er du blandt dem der siger: Jamen, jamen stop nu en halv; da Gud er alt, kan Han jo også skabe alt.

Og du har ret, Gud er skaberen af Alt, men du mangler at forstå, at Kærlighed/Gud **er** alt og den fysiske verden er intet, blot en illusion, et blændværk, din egen forvirrede, plagede drøm. Og hvem laver dine drømme? Ikke Gud, men du selv. Derfor, brug ikke Gud som sydebuk for dine egne misopfattelser, for alle rædslerne du laver og huser i dit sind, men

forstå at du og kun du har lavet den verden du ser.

Den gudstro påstår måske: "Jamen Gud har da skabt mig". Atter har du ret, Gud skabte dig, men ikke det "mig", du tror du er, nemlig din krop og alt, som er tilknyttet din krop. Det er alene dit eget værk og har intet med Gud at gøre, for spørg dig selv: "er min krop, mine tanker og handlinger kun Kærlighed?"

Gud skabte vores ånd, vores sind, men kun den del af sindet, som huser Helligånden og Kristus, delen som - når du vover at vække den - besidder kundskaben om hvem du er og om din Skaber. Find modet til at åbne porten, du så effektivt har lukket, og du vil forstå.

"Guds veje er uransagelige" siger de bogstavtro, når de ikke magter at forklare spejlbilledet af deres eget sinds uhyrligheder og hyklerisk peger en finger imod Gud og helt overser de tre, som peget imod dem selv og tomlen, som vifter usikkert i ubestemte retninger.

Guds veje er ikke uransagelige - dine er, for du har endnu ikke forstået, at hvad du ser "der ude i verden" er en projektion af frygten i dit eget sind.

Gud har intet at gøre med, hvad du tror du ser "derude". Han "ser" ikke overhovedet en fysisk verden, for han ser ikke dit blændværk, som er et ikke-eksisterende sandskorn i et ikke-eksisterende univers.

Jeg er sikker på, at også du finder disse nyfortolkninger af den traditionelle kristendoms selvmodsigelser og mærkværdigheder ganske indlysende og nødvendige. Lærer du imidlertid ikke betydningen af disse omfortolkede kristne begreber er det som en læge, der ikke fatter blodets funktion og betydning - patienten farer meget hurtigt ilde.

Som du allerede har konstateret, har jeg tilladt mig at oversætte citaterne, som er anvendt i dette skrift. I fald du ikke har bogen liggende foran dig, har jeg tilføjet et Appendiks, hvor du kan læse de originale engelske tekster.

Vælger du *A Course in Miracles* som din vej, vil du med garanti læse og studere den i resten af din dage. Derfor vil jeg så kraftigt jeg kan, opfordre dig til at læse den engelske originaludgave - også selv om du anser at engelsk er et problem for dig. Ingen oversættelse - ligegyldigt hvilken - står mål med originalteksten, som endog i lange passager er skrevet i blankvers. Gør du det, har du ud over fornøjelsen at læse et rytmisk, smukt sprog, også rig mulighed for at lære dig engelsk.

I begyndelsen fandt jeg, at det var umuligt for mig at læse mere end 7-8 sætninger ad gangen. De var så proppet med mening og for mig nye ord og begreber, at jeg helt bogstaveligt blev fysisk udmattet. Det blev langsomt bedre i takt med at jeg forstod mere og mere.

Du skal vide, at du ikke kan læse og fatte dette værk som læste du sommerens hængekøje-roman, hvilket en person begejstret fortalte mig han havde gjort.

Tag dig tid. Vær tålmodig med dig selv. Forbered dig eventuelt inden du går i gang med hovedværket. For eksempel kan du læse *En Dansk Introduktion til Et Kursus i Mirakler og Dine Regler din Virkelighed*.

Jeg er meget sikker på, at de ikke længere kan købes i boghandlen, men send mig en e-mail og jeg vil jeg returnere en e-bog til dig gratis. E-bogen er desuden i forhold til den trykte udgave revideret og udvidet med et par kapitler.

21

Nogle begreber samt lidt ditto forvirring

Mennesket opfattes normalt som bestående af tre dele: Ånd, sjæl og krop. Kroppen har vi nogenlunde tjek på hvad er for en tingest. Det er imidlertid lidt vanskeligere at definere sjæl og ånd. I kristendommen forbinder man normalt sjælen med vores tanker, følelser og personlighed, det vil sige et eller andet, som "vist nok" befinder sig et eller andet sted i vores krop. Ånden er et endnu mere udflydende begreb, men forklares med at mennesket er skabt af Gud som et åndeligt immaterielt væsen, hvilket ikke (almindeligvis) manifesterer sig i den fysiske verden. Når vi "vækkes åndeligt", tager Guds Ånd bolig i vores ånd. Mennesket siges således at bestå af en åndelig del med en sjæl, der har taget bolig i en krop. "Traditionel videnskab" mener groft set, at vor tankevirksomhed har sin kilde i **sindet**, som formodes at befinde sig et eller andet sted i vores fysiske hjerne. Sindet er stort set lig det kristendommen kalder "sjæl" som beskrevet ovenfor. Sindet/sjælen har imidlertid intet som helst at gøre med noget fysisk.

Sindet er en immateriel kraft/kilde, som er helt uafhængig af vores hjerne og befinder sig derfor ikke heller i nogen del af vores fysiske krop.

Dette er forklaringen på, at mennesker kan (lære at) se selv om de er blindfødte eller ved en ulykke har fået synsnerverne til begge øjne overskåret - ja, der findes eksempler herpå.

Det er ligeledes forklaringen på, at man ser og tænker krystalklart, når "sjælen frigør sig fra kroppen". Enhver med lidt tålmodighed kan lære sig dette. Det kræver dog også en smule mod eftersom vi er så tæt knyttet til vores krop at vi endog tror at vi er kroppen. At "lade den bag os" eller "forlade" den for en stund, opfattes og føles derfor som om vi dør - eller vil dø. Fortidens og nutidens shamaner kan tale med herom. De fortjener vores allerdybeste respekt.

Ud over at jeg selv kan bekræfte dette fænomen, findes der et utal af veldokumenterede eksempler herpå. Se f.eks. familielægen Raymond Moody's lille bog "Life after Life". Bogen findes også på dansk med titlen "Livet efter Livet". Raymond Moody blev interesseret i dette fænomen efter at flere af hans patienter havde fortalt stort set enslydende beretninger om deres "nærdød oplevelser".

Han annoncerede i flere aviser efter personer, som kunne berette om lignende oplevelser. Flere tusinde meldte sig og han igangsatte et større arbejde, i hvilket han blandt andet forsøgte han at finde nogle "fællestræk" i disse oplevelser. Ud over et stort antal - flere meget rørende - "øjensvidneberetninger", er det herom hans lille bog handler.

Nogle få forskere synes i dag at være kommet på sporet af dette faktum og er begyndt at arbejde ud fra teorien, at vores hjerne blot er en "modtager" af impulser, som kom-

mer fra et andet sted, fra noget ikke-fysisk. Vores hjerne, siger de, synes at være ligesom en radiomodtager, der blot forstærker og "oversætter" de elektriske signaler, som udsendes fra en "radiostation" placeret et helt andet - ikke endnu defineret - sted.

A Course in Miracles forklarer os, at vores sind er splittet i to dele; ego-sindet og Helligånds- eller Kristus-sindet. En "glemslens spunsvæg" er så at sige fældet ned imellem disse to dele, således at vi som mennesker/egoer i en fysisk krop normalt ikke overhovedet er bevidste om Kristus-sindet, men udelukkende lader os styre fra og af ego-sindet. Denne glemslens spunsvæg blev lavet af en del af Guds Sønner, da disse fik den skøre ide, at der måske fandtes mere end Alt.

Som min beretning om "Lysets Rige", Kapitel 16, illustrerer, kan en dualistisk tanke ikke eksistere i Guds verden, hvorfor jeg pr. automatik blev kastet ud af Paradis.

I modsætning til biblens forklaring, var det ikke Gud, som jog Adam og Eva på porten, men dem selv, præcis ligesom jeg gjorde.

Kastet ud af Paradis opfatter disse adskilte Guds Sønner sig som totalt Gudsforladte og tror i deres irrationalitet, at de har angrebet Gud. De tror således, at de har syndet, hvilket fører til, at de opfyldes af skyldfølelse med slutresultatet: De blev bange.

De reagerede helt i overensstemmelse med princippet i den uhellige treenighed, synd-skyld-frygt (beskrevet udførligt i efterfølgende Kapitel 22).

Denne fortærende angst forsøgte de at beskytte sig imod ved at gemme sig i et selv-lavet ego-sind, hvor de med rette mener, at Gud ikke kan se eller angribe dem.

Fra Tekstbogen, Hvad er egoet?

Egoet er afgudsdyrkelse; tegnet på et begrænset og adskilt selv, født ind i en krop, dømt til at lide og til at afslutte sit liv med døden. Egoet er "viljen", der ser Guds Vilje som sin fjende ... I sit vanvid tror det, at det har besejret Gud Selv.

Når vi oplever os selv som beboere i en fysisk verden, har vi to muligheder siger Kurset:

1. At lade vore tanker og handlinger styre fra ego-sindet - også kaldet det urette sind - eller
2. At lade vore tanker og handlinger styre fra Kristus- eller Helligånds-sindet også benævnt det rette sind.

Kun få synes at have opdaget, at dette er **de to eneste** reelle valg, vi har her i verden. Vi lader os blindt og tankeløst styre fra ego-sindet, hvilket bla. har førnævnte grimme konsekvenser – lidelse, død og den dybde-fortrængte tro på, at vi har besejret Gud.

Når vi tilgiver sandt, tillader vi os selv at blive styret fra det rette sind, Kristus-sindet, og vi ser "den virkelige verden", som er totalt blottet for synd, skyld og frygt, præcis således som Jesus opfattede den fysiske verden for 2000 år siden.

To niveauer

Ligesom i det Ny Testamente taler Jesus i Kurset ud fra 2 forskellige niveauer:

1. Fra hvad man kan kalde niveau 1, Helligånds- eller Kristus-sindet, det åndelige og skabende niveau og/eller
2. Fra det såkaldte niveau 2, det fysiske niveau eller ego-sindet, som ikke evner at skelne mellem sandt og falsk, er styret af frygt og kun er i stand til at opfatte - ikke vide. Forstår man ikke dette og derfor blander disse niveauer

sammen, bliver både Evangelierne og Kurset nemt uforståelige for ikke at sige rent volapyk. Kurset kalder dette niveau-sammenblanding. Nogle typiske eksempler på niveau-sammenblandinger kan du finde i Kapitel 27 "Almindelige faldgruber", hvor du selv kan plukke nogle stykker ud, hvis du har lyst. Et eksempel fra Evangelierne er Johannes Evangeliet kapitel 14 vers 5:

Thomas siger til ham: Herre! vi vide ikke, hvor du går hen; og hvorledes kunne vi vide Vejen? Jesus siger til ham: Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig. Havde I kendt mig, da havde I også kendt min Fader; og fra nu af kende I ham og have set ham. (NY, udgave 1917/1931)

Thomas taler på niveau 2 – det fysiske- eller ego-niveauet: "Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?" Thomas er helt forvirret da han tager udsagnet bogstaveligt og tror Jesus taler om en specifik vej, han skal finde og følge.

Jesus taler på niveau 1 – fra Kristus- eller Helligåndssindet: "Ingen kommer til Faderen (ingen kommer Hjem) uden ved mig" dvs **uden at blive som jeg** – kun kærlighed blottet for al frygt.

Jesus gentager dernæst det samme på en anden måde: "Jeg er vejen og sandheden og livet." Altså, bliv som jeg – kun kærlighed blottet for frygt - og du vil automatisk komme til sandheden og livet - sandheden som ikke rummer én eneste modsætning, og til livet dvs. evigtvarende liv, som kun findes i Guds verden, i Himlen, i vort Hjem.

For at det skal synke ordentligt ind gentager Jesus også for tredje gang og atter på en ny måde, at vi skal blive som ham: *Kender I mig vil I også kende min Fader eller*

med andre ord: jeg er en "tro kopi" af vor Fader. Bliver I derfor som jeg - kærlighed uden frygt - vil I også kende vor Fader (og som en sidegevindst vide, hvem I selv er).

Et andet eksempel er Matthæus Kapitel 16 vers 25, hvori Jesus siger: *Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærge det. Thi hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men må bøde med sin Sjæl?* (NY, udgave 1917/1931)

Jesus taler først fra niveau 2 – det fysiske/jordiske niveau: "... den, som vil frelse sit Liv skal miste det ". Altså, søger du med besiddelser, penge og magt at "frelse" dit liv, vil det ende med døden, som alt i den fysiske verden. Og fra niveau 1 / Kristus' eller Helligåndes-niveauet: "*men den, som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærge det.*"

Det liv han her taler om, har intet at gøre med det fysiske liv, men derimod om "Himmerigets evigtvarende liv", som du helt automatisk vil opnå, hvis du følger Jesu anvisninger og bliver som han.

Yderligere definition af begreber vil jeg overlade til dig at finde og blot afslutte med Kursets opfordring til os, at tage de anvendte ord og begreber med et gran salt:

Alle udtryk er potentielt polemiske og de, der søger polemik, vil finde det. Men de, der søger klarhed, vil også finde det. Imidlertid skal de være villige til at se forbi polemikken i erkendelse af, at den - i form af en forhalingsmanøvre - er et forsvar mod sandheden. Teologiske overvejelser som sådan er nødvendigvis polemiske, da de beror på tro og derfor kan accepteres eller forkastes. En universel teologi er umulig, men en universel oplevelse er ikke blot muligt, men også nødvendigt. Det er denne oplevelse Kurset stiler imod. Kun her er konsistens mulig, for kun her slutter uvisheden. C-in.2.

22

Synd, Skyld og Frygt

Hvis du identificerer dig med egoet, må du opfatte dig selv som skyldig. Hver eneste gang du reagerer på dit ego, oplever du skyld og du vil frygte straf. T-5.V.3.

Egoets psykologi i en nøddeskal og fundamentet for hele dets eksistens, er den såkaldte "uhellige treenighed", der som tidligere nævnt lyder: Synd - skyld - frygt. I bund og grund et sygt tankesystem, men ikke desto mindre det fundament, hvorpå vi bygger vores jordiske liv og det som sikrer, at vi tilsyneladende for altid forbliver indespærret i vores selvskabte fængsel uden ringeste udsigt til prøveløsladelse eller benådning.

Jesus siger, at vi som egoer i den fysiske verden, kun rummer to følelser: Frygt og kærlighed.

Frygt og kærlighed er de eneste to følelser, du evner.
T-12.I.9.

Intet ego kan sige sig fri af frygt. Frygt er så at sige alle følelsers stamfader. Egoets (læs: vores) formål med frygt

er, at vi aldrig skal opnå vision - aldrig skal opleve den tilgivne, den virkelige verden.

Synd er et så gåsehuds-fremkaldende ord, at de fleste mennesker nægter at tage det i deres mund og på det kraftigste benægter, at det skulle have noget som helst med dem at gøre.

Når vi oplever os selv som mennesker i en fysisk krop i en fysisk verden, er dette ikke desto mindre det endegyldige bevis på, at vi ikke blot tror, men er overbeviste om, at synd er virkelig, at vi kan synde, at vi med andre ord kan sige/gøre/tænke ting, som i evigheders evighed ikke står til at ændre.

Den uhellige treenighed er et skuespil i 3 akter:

1. Når du **synder** (f.eks. gør, eller bare tror du gør, et andet menneske fortræd) er det psykologisk set uundgåeligt at du
2. føler **skyld** over det, du har gjort.
- Når du føler skyld, er det ligeledes psykologisk set uundgåeligt, at du
3. bliver bange, du føler **frygt**.

Hvorfor dog det?

Fordi du frygter "din modparts" retfærdige hævn, som du er overbevist om vil ramme dig så sikkert som nat følger dag og efter vinter kommer vår.

Og du har helt ret, hævn **vil** ramme dig, for du helmer ikke et øjeblik før end du får en knytnæve på tuden eller har fortolket en eller anden hændelse, et ord, din bils flade dæk, et hævet øjnubryn, som den retfærdige hævn for din begåede synd.

En nyttig øvelse - blot et forslag:

Vær opmærksom på hvad du siger, gør og tænker samt hvilke følelser, som affødes deraf. Det mindste lille gran af skyldfølelse du registrerer, afslører at du med dine tanker eller handlinger har angrebet en ting, en ide, et menneske.

At holde fast i følelsen er ikke så let som det lyder og kræver lidt øvelse, for skyldfølelse er som tidligere nævnt den værste følelse et menneske kan opleve og derfor den følelse vi per automatik undertrykker og udsletter fra vores bevidsthed. Men laver du denne lille øvelse, tror jeg du snart indser, at den uhellige treenighed, synd-skyld-frygt, også er den model du har levet og stadig lever efter.

Tænk så lidt over, hvad dette tvangs-mønster betyder for dig og for din omverden, hvordan det har formet dit liv, hvilke konflikter, angreb og forsvar som udspringer heraf og studer f.eks. *Et Kursus i Mirakler*, når du synes du har fået nok.

Projektion laver opfattelse. Den verden du ser er hvad du har lagt i den, intet mere end det. Men skønt det ikke er mere, er det ej heller mindre. For dig er den derfor vigtig. Den vidner om din sinds-tilstand - det ydre billede på din indre tilstand. Sådan som et menneske tænker, således opfatter det. Derfor, søg ikke at ændre verden, men vælg at ændre dit sind om verden. Opfattelse er resultatet – ikke årsagen. T-21.in.1.

23

Tilgivelse for begyndere

For at være en Guds lærer, er det ikke nødvendigt at være religiøs eller tro på Gud i nogen genkendelig grad. Dog er det nødvendigt at undervise i tilgivelse i stedet for i fordømmelse. P-2.II.1.

Alle kender eller har hørt ordet "tilgivelse", men hvordan defineres tilgivelse egentlig og hvordan definerer du ordet tilgivelse? Har du nogen sinde tænkt over dette og tænkt over hvilken effekt tilgivelse har på dig og andre mennesker?

Måske har du aldrig tilgivet? Måske har du aldrig forsøgt at tilgive? Måske synes du ikke at du nogen sinde har haft behov for at tilgive? Måske synes du, at alle andre er nogle røvhuller og ikke fortjener din tilgivelse? Hvad ved jeg!

Har du lyst, kan du bruge et par minutter til at tænke over alle de spørgsmål, som rejser sig i forbindelse med det simple begreb "tilgivelse". Du kunne for eksempel begynde med at definere ordet for dig selv.

Tilgivelse er et af de mest mistolkede og misforståede begreber i den kristne (eller rettere afkristnede) Vestverden, vi lever i. Den mest almindelige definition på tilgivelse er, at undskylde sig selv eller andre for, hvad jeg selv/de har gjort eller sagt, ja endog har tænkt.

I det efterfølgende får du muligheden for at lære, hvad sand tilgivelse er og ikke er, hvordan du gør, hvordan du ikke gør. At lære og praktisere sand tilgivelse vil ud over fysiske forandringer (inkl. fysisk helbredelse) også medføre, at du bliver mere tolerant og forstående, siger farvel til depression og nedtrykthed - alt imens vejen i bogstaveligste forstand banes for dig og porten til dit Hjem åbnes. Og ikke mindst: Dit ego - ikke bekæmpes som nogle insisterer på at det skal, men - "aflæres" bid for bid. Forsøger du at bekæmpe egoet, er en ting sikkert: Du taber!

Fra Arbejdsbog for Studerende - 1. Hvad er tilgivelse?

Tilgivelse får dig til at indse, at det - du troede din bror gjorde imod dig - ikke er sket. Tilgivelse undskylder ikke synder og gør dem ikke virkelige. Tilgivelse ser, at der ikke var nogen synd. Med dette synssæt er alle dine synder dig tilgivet. Hvad er synd andet end en falsk idé om Guds søn? Tilgivelse ser blot denne falskhed og lader den derfor forsvinde. Guds Vilje kan nu frit tage falskhedens plads.

Ovenstående citat afliver straks den første og måske største misforståelse hvad angår tilgivelse:

... hvad **du troede** din broder gjorde imod dig er aldrig sket. Det, du troede, er kun en falsk ide i dit eget sind, din forkvaklede fortolkning, som intet har at gøre med sandheden eller virkeligheden om din bror eller om dig selv.

.... tilgivelse undskylder ikke synder, for var det tilfældet, ville synd jo blive ophøjet til virkelighed/til sandhed og dermed yderligere befæste din egen tro på synd.

.... tilgivelse er en erkendelse af at synd er et falsum, din fejlagtige opfattelse af din bror og af den verden, du tror du ser.

Alle disse falske forestillinger, som udelukkende er forårsaget af **vores** overbevisning om, at synd er et faktum, som ikke står til at ændre, fortæller Jesus os blot er fejl, som sand tilgivelse fuldstændigt og enkelt kan omgøre.

I tilfældig orden kan du nedenfor læse nogle få korte citater fra *A Course in Miracles* om tilgivelse. At vi skal lære os sand tilgivelse, er formålet med studiet af dette værk og midlet hvormed vor Hjemvenden garanteres og Gud åbenbares for os:

Det er din tilgivelse, som bringer mørkets verden ind i lyset. Det er din tilgivelse, som lader dig erkende lyset, hvori du ser. Tilgivelse demonstrerer, at du er verdens lys. Din tilgivelse får sandheden om dig selv til at vende tilbage til din erindring. Iboende din tilgivelse er således din frelse. L62

.... tilgivelse er den nødvendige betingelse for at finde Guds fred. M-20.1.

Dette er forandringen, som sand opfattelse bringer: Det, som blev projiceret udad, ses inden i, og der lader tilgivelse det forsvinde. C-4.6.

Tilgivelse er midlet, hvormed jeg erkender min uskyld. I

denne verden er tilgivelse en genspejling af Guds kærlighed. Tilgivelse bringer mig nær nok Himlen til at Guds kærlighed kan nå mig og løfte mig op til Ham. L60

***T**ilgivelse viser et billede af verden, hvori lidelse er forbi, tab bliver umulige og vrede er uden mening. L249*

***D**en virkelige verden opnås ganske enkelt ved fuldstændig tilgivelse af den gamle – den verden du ser uden tilgivelse. T-17.II.5.*

***A**t tilgive er blot at huske de kærlige tanker, du gav i fortiden og dem, der blev dig givet. Alt andet skal glemmes. Tilgivelse er en selektiv erindring, der ikke er baseret på dine valg, for de skyggefigurer, du ønsker at udødeliggøre, er virkelighedens ”fjender”. T-17.III.1.*

***T**ilgivelse er denne verdens store nødvendighed, men det er fordi den er en verden af illusioner. De som tilgiver, frigør sig derfor fra illusionerne, mens de som tilbageholder tilgivelse, binder sig til dem. Ligesom du kun fordømmer dig selv, tilgiver du også kun dig selv. L46*

***T**ilgivelse er nøglen til lykke. Her er svaret på al din søgen efter fred. Her er nøglen til mening i en verden, der ikke synes at give nogen mening. Her er vejen til tryghed, når tilsyneladende farer synes at true dig ved hvert gadehjørne og ryste ethvert håb du har om nogen-
sinde at finde ro og fred. Her er alle spørgsmål besvaret; her er omsider afslutningen på al din utryghed. L121*

***T**ilgivelse tilegnes. Den er ikke iboende sindet, som ikke kan synde. Da synd er en ide, du har tillært dig, må du*

også lære dig tilgivelse, men af en anden Lærer end dig selv - en Lærer, Som repræsenterer dit andet Selv. Fra Ham lærer du at tilgive det selv, du tror du lavede og lade det forsvinde. Således tilbagegiver du ét sind til Ham, Som er dit Selv og aldrig kan synde. L121

Bemærk: Som alt i denne verden, er også sand tilgivelse en illusion. Sand tilgivelse er imidlertid den eneste illusion, som endegyldigt leder os ud af illusionen:

***T**ilgivelse er for Gud og rettet imod Gud, men er ikke af Ham. Det er ikke muligt at finde noget Gud skabte, som behøver tilgivelse. Tilgivelse er derfor en illusion, men på grund af formålet, som er Helligåndens, adskiller tilgivelse sig fra andre illusioner på én måde: I modsætning til alle andre illusioner leder tilgivelse bort fra fejl - ikke til dem. C-3.1.*

24

Sand Tilgivelse

og egoets listige angrebsforsøg

At lære dette kursus kræver villighed til at stille spørgsmålstegn ved enhver værdi du rummer. Holder du blot én skjult i mørket, sætter du alt du har lært over styr. Ingen tro er neutral. Alle har de magten til at diktere enhver beslutning du træffer. T-24.in.2.

Hvorfor i det hele taget tilgive?

Utallige undersøgelser har påvist at tilgivelse er det ultimative mentale og psykiske lægemiddel, som frigør mennesker fra angst og leder til et fredfyldt, lykkeligt liv. Herudover indeholder tilgivelse også et andet, ”højere” mål, som ikke almindeligvis omtales endsige er kendt.

Tilgivelse er Jesu vej i dag som for 2000 år siden. Men som alt andet i denne verden, har egoet også drejet tilgivelse til sin egen fordel. Når vi ”tilgiver“ efter egoets anvisninger, er resultatet ikke fred og at vi kommer et par museskridt nærmere Gud, men derimod at vi bekræfter og forstærker vores tro på, at vi er nogle uhelbredelige syndere. Vi fastholder således os selv og vore medmennesker i ego-verdens frygt.

Med *A Course in Miracles* er en nyfortolkning – en Helligåndens fortolkning – kommet til vor kundskab og dermed en fortolkning, hvormed vi **aflærer** vores tro på synd. Når vi praktiserer sand tilgivelse, indser vi i stadig højere grad, at vi ikke kan synde, at synd blot er en skør ide affødt af vores frygt for Guds straf og en total misforståelse, som sand tilgivelse med lethed retter op på.

Lidt baggrund

Det hører til sjældenhederne at et menneske går gennem livet uden på et eller andet tidspunkt at blive irriteret på et andet menneske. Forbløffende nok holder vi os ikke heller tilbage for at blive irriterede på ting, situationer, billeder og tekster, vi ser i aviser, på TV etc. De fleste, som sanser, hvad der hænder omkring dem og i dem, oplever denne irritation dagligt, ja endog flere gange dagligt.

Det kan være vanskelig at måle hyppigheden og styrken af vores irritations-anfald, da irritation er en af de der "grimme" følelser, vi fortrænger langt hurtigere end en struds kan stikke hovedet i sandet. Men er du bilist, så tænk for eksempel på alle de "idioter" du møder på en biltur og du forstår sikkert.

Jeg tror det vil overraske dig at høre, at irritation blot er et dække over et intenst raseri, som du skjuler allerdybest nede i dit ubevidstes allermørkeste kælder:

Du vil blive mere og mere opmærksom på, at en svag snert af irritation blot er et slør, der dækker over intens vrede. L21

Men fortvivl ikke! Kurset anviser hvorledes du kan bruge

din irritation særdeles positivt, nemlig til at lære sand tilgivelse. *A Course in Miracles* siger:

M*in bror er min frelser. L288*

D*u er din brors frelser. Han er din. T-21.VI.9*

Med "bror" menes alle mennesker i alle størrelser, aldre, tykkelser, farver, intelligenskvotienter etc., alle du møder flygtigt eller har livslange forhold til.

Og "frelser", hva' er det for en fisk?

Frelser kalder Kurset mennesker, som bidrager til at du frelses, dvs. får vision eller Kristus-vision, ser "den virkelige verden". Dette sker når du har tilgivet fuldkomment og af egen fri vilje vandrer fredfyldt i denne den fysiske verden, præcis som Jesus af Nazaret gjorde for 2000 år siden.

Som tidligere omtalt er skyld den skrækkeligste, mest forfærdelige følelse et menneske kan opleve og derfor den følelse, vi hurtigst muligt fortrænger og fornægter. Ligeledes som nævnt, projicerer vi alt, hvad vi fortrænger. Intet ego undgår dette.

D*in bror er det spejl, hvori du ser billedet af dig selv, så længe opfattelsen varer. T-7.VII.3.*

Når vi irriteres på et andet menneske, føler vi umiddelbart skyld over det og vi fortrænger derfor denne skyldfølelse så hurtigt vi kan - og ofte så hurtigt, at vi overhovedet ikke når at registrere følelsen.

Lyder det usandsynligt? Tro mig, jeg taler af erfaring!

Vær ikke bange for at se indeni. Egoet fortæller dig, at alt derinde er sort af skyld og byder dig ikke at se. I stedet byder det dig at se dine brødre og se skylden i dem. T-13.IX.8.

A Course in Miracles giver os "værktøjet" til at blive frelst, til at få Kristus-vision. Fortræng ikke skylden, når du irriteres og angriber, men udvis en "lille villighed", som er alt, der kræves af dig. Når du med irritation eller andre kneb angriber din bror, find da modet til at erkende dit angreb og ikke mindst modet til at mærke den uundgåelige skyld, som du med al magt forsøger at fortrænge. Dette er første trin i den "lille villighed", du bedes om. Gør det til en sport at afsløre dig selv, hvordan, hvor ofte, hvor skjult eller åbent du angriber og hvor hurtigt, og med hvilke midler, du forsøger at "glemme" skyldfølelsen som følger.

Vi vil aldrig kunne bevidstgøre al den sorte skyld, vi har begravet i vores underbevidsthed. Langt den overvejende del er et totalt ukendt og kulsort kapitel for os. Men vi får et glimt af denne fortrængte skyld hver gang vi irriteres og angriber vores bror, en ide, en anderledes opfattelse, en tanke eller en ting i vores omverden. Noget vi opfatter som værende udenfor os, så at sige "trigger" vores fortrængte skyld. Et kort sekund ser vi den i øjnene, rystende forskrækket som når trolden uventet springer op af æsken.

Du kan ikke vække dig selv. Men du kan lade dig blive vækket. Du kan se forbi din broders drømme. Så perfekt kan du tilgive ham hans illusioner, at han frelser dig fra dine. T-29.III.3

Når vi tilgiver sandt, altså går til Helligånden/Jesus med

vores bøn om at se vores bror - ikke med egoets mørke frygt-briller men - med Helligåndens lyse kærligheds-briller, leder Han os til at "se forbi" det fejlagtige billede eller hændelse, som vi reagerede på.

Mere herom senere i afsnittet Helligåndens/Kristi tilgivelse, men først:

Egoets valg: fortræng eller "tilgiv"

1. Du siger nogle ord/gør noget, som sårer/krænker mig.

2. Jeg føler et sting/en smerte indeni mig.

Som rendyrket ego reagerer jeg på én af to måder, **A** eller **B**.

A: Hvis jeg er et "normalt, velopdraget" ego forsøger jeg - i overensstemmelse med gængs praksis - at fortrænge den smerte, jeg føler. Det kan f.eks. ske på følgende vis:

Jeg forsøger at undskylde dig.

Jeg forsøger at bortforklare begivenheden.

Jeg forsøger at forklare for mig selv og alle andre, at du har en særdeles god grund til at sige/gøre dette onde imod mig. Du har jo haft en skrækkelig barndom etc.

Under ingen omstændigheder helmer jeg før end jeg finder en for mit ego acceptabel forklaring. Dette lykkes som regel efter nogen tid. Smerten synes at blive mindre i takt med at jeg begynder at glemme (læs: undertrykke) hændelsen og mine "grimme" følelser.

Eller jeg foretrækker den anden mulighed **B:** Jeg er et "normalt uopdraget" ego, hvilket betyder at jeg giver "krænkeren" en skideballe, så han/hun ligger og roder henne i en krog og med garanti aldrig tør gentage det eksperiment.

Har jeg valgt A er mine muligheder nu:

1. Enten vælger jeg fortsat at glemme/fortrænge hændelsen, hvilket er det mest almindelige - eller
2. Jeg får den glimrende ide at tilgive dig.

A 1. Jeg vælger at glemme/fortrænge

Som understreget flere gange er det et faktum at alt, hvad jeg fortrænger, vil jeg projicere. Dette sker pr. indbygget ego-automatik. Ingen, absolut ingen, undgår dette.

Når jeg projicerer, ser jeg **årsagen** til min smerte **udenfor** mig selv: I dig, i regeringen, i vejret, i konen, i hvad og hvem som helst - **undtagen** i mig selv. "Det er din skyld, jeg har det så forfærdeligt". "Shit, nu kommer jeg for sent til mit møde, fordi den skide bil punkterede".

De fleste forsøger igen og igen det umulige - at ændre hele verden, i stedet for at ændre det mulige - deres egen opfattelse. Verden er i disse år til overmål fyldt med retfærdigt krænkede og angste verdens-frelser, som ikke et sekund har overvejet at deres fred kun findes, når de ændrer sig selv - ændrer deres eget sind.

Når vi projicerer angriber vi i virkeligheden - vi anklager jo dig/nogen/noget for vore fortrædeligheder. Vi kan ikke projicere/angribe uden at føle skyld over det. Måske mærker vi ikke meget til denne skyldfølelse - fra første sekund forsøger vi jo febrilsk at glemme og gemme følelsen længere og længere bort, dybere og dybere ned i vores underbevidsthed, så den for alt i verden ikke kan plage os. Den således fortrængte skyld vil, så sikkert som amen i kirken, give sig udtryk i vore stadigt voldsommere projektioner, i migræne, depression, sygdom, vrede, opgivenhed, følelse af forladthed og tomhed m.m.m.

A 2. Jeg/egoet får den lysende ide at "tilgive"

Jeg vil tro det overrasker dig, at dette resulterer i samme uheldige reaktioner (skyldfølelse m.m.) som i foregående eksempel: 1. glem og fortræng.

Hvorfor nu det?

Fordi jeg med egoets "tilgivelse" henvender mig til dig med ord som: "Jeg tilgiver **dig** for at **du** gjorde mig ondt dengang **du** bla, bla, bla."

Hvad er det, jeg faktisk siger med disse ord? Tænker du lidt over det, er jeg sikker på du indser, at det jeg reelt siger er: "Du er et ondt menneske (underforstået jeg er god), men - fordi jeg er så god - tilgiver jeg dig for det onde, du har gjort imod mig."

Ingen har behov for at have en doktorgrad i psykologi for at forstå, at dette er et angreb og - som vi allerede ved - afføder angreb skyld.

Desuden ser jeg dig som et ego – ikke som Guds Søn – hvilket i sig selv er et angreb, som giver mig skyld.

Endvidere bekræfter jeg vores adskillelse – du er ond/jeg er god, hvilket også giver mig skyld. Og for at det ikke skal være løgn, lægger jeg et ekstra låg over min egen skyldfølelse i og med jeg tror, jeg er sluppet af med den - jeg har jo just så behændigt tørret den af på dig.

Du har vel ikke glemt at: Fornægtelse afføder projektion som afføder skyld. Slutresultat er således præcis det samme som nævnt under punkt 1. Jeg vælger at glemme/fortrænge – nemlig at vi bekræfter og cementerer for os selv og alle andre, at synd og skyld er virkelig.

Som du ser, er det egoet kalder "tilgivelse" i virkeligheden en af dets mange skjulte metoder til at fastholde os i skyld.

Glem ikke at egoet er du og jeg, så længe vi vandrer som ubevidste robotter i denne verden. Tilgiver vi efter egoets metode, bekræfter vi syndens virkelighed og uforanderlighed og vi bekræfter dermed vores tro på, at vi/egoet kan "skabe" i lighed med Gud.

Egoets helt store "fidus" i hele denne tilgivelses-løgn er nemlig: I egoets verden er det ikke muligt at ændre en "synd", som vi har begået. Egoet bilder os ind, at synd ganske enkelt ikke står til at ændre. Egoet bryster sig derfor af, at det har tilranet sig Guds magt, har kørt Ham ud på glemslens sidespor. Stolt fremviser egoet "beviset" for sin sejr over Gud: "Mærk dig mit ord. Har du én gang syndet, klistres skyld og synd til dig i al evighed. Synd står ikke til at ændre, synd er virkelig. Jeg - egoet - har skabt noget evigt og uforanderligt ligesom ham der gud, der påstår han har al magt."

Egoet - altså du og jeg - tror i fuldt alvor, at vi har taget magten fra Gud og selv er gud. Dette er vores allermest sorte skyld, den allerdybeste fortrængning og derfor det vi mest effektivt forsøger at holde borte fra vores bevidsthed - sikkerhedsforvaret i al evighed imod enhver tvivl og mulig korrektion - tror vi.

Er det vanskeligt forståeligt, at dette skulle have noget med dig at gøre, så se dig lidt omkring i denne verden: Videnskabsmænd laver våben, som 1000-vis af gange kan ud-slette alt liv på jorden, fly overdænger os med tungmetaller for at frembringe alt fra syndflod til tørke, der fremmanipuleres livsformer og vira, som er helt fremmed for den fysiske verden, storforetagender er i fuld gang med at patentere alt liv på jorden, mennesker og dyr klones.

Mennesket har så sandelig opkastet sig til gud med alle de rædsels-scenarier dette medfører.

Tilfælde B - jeg giver "krænkeren" en skideballe. Det er enkelt at se, at denne fremgangsmåde stiller mig overfor samme valg som A: Fortræng eller "tilgiv". Hvad enten jeg vælger A eller B er skyldfølelse resultatet. Det kan måske siges at B's åbne angreb er en lidt ærligere reaktion, men skyldfølelsen over angrebet på "krænkeren", skal for alt i verden skjules eller "tilgives" som i tilfælde A, og får derfor samme forødende konsekvenser.

Fodnote: *I denne verden oplever vi, at skyldfølelse har grader. Graden af skyldfølelse det enkelte menneske oplever afhænger af evnen til at fortrænge. Er vi dårlige til at fortrænge, tyr vi til andre metoder såsom alkohol, drugs, "shop till you drop", overdreven arbejdsbyrde, overdreven indtagelse af alt fra chips til oksesteg, sex-fixering etc. etc. Ligegyldigt hvilken metode vi bruger, handler de alle om at fortrænge/glemme skyldfølelsen, som konstant presser sig på for at komme op i vores bevidsthed og plage os.*

Helligåndens/Kristi-tilgivelse

1. Du siger nogle ord/gør noget, som sårer/krænker mig.
2. Jeg føler et sting/en smerte indeni mig.

Min nyerhvervede lærdom fra *A Course in Miracles* om sand tilgivelse, fortæller mig, hvordan jeg nu skal/ikke skal reagere, hvis min tilgivelse skal lykkes:

Jeg forsøger **ikke** at undskylde dig.

Jeg forsøger **ikke** at bortforklare begivenheden.

Jeg forsøger **ikke** at forklare for mig selv og alle andre, at du har en særdeles god grund til at sige/gøre dette ondsksfulde imod mig.

Jeg forsøger **ikke** at lukke munden på dig.

Kort sagt skrotter jeg alle mine angreb og dårlige undskyldninger.

I stedet stopper jeg op et øjeblik og erkender åbent og ærligt for mig selv, hvad jeg just gjorde, hvad jeg sagde og hvilke tanker og følelser dette medførte for mig.

Jeg mærker ganske enkelt skylden over det jeg har gjort, for - tro det eller ej - jeg kan ikke angribe uden at føle skyld over det. Jeg repeterer derpå for mig selv, hvad jeg har lært - siger for eksempel:

Jeg har just fordømt min bror, set ham som en synder i stedet for som Guds Søn. Jeg ønsker inderligt at se ham som Jesus ser ham. Jeg vil ikke længere være i egoets vold og endnu en gang bekræfte min tro på synd og skyld. Jeg ved, at hvad jeg ser, blot er et spørgsmål om min opfattelse og at min opfattelse intet har at gøre med sandheden. Frem for alt ved jeg, at jeg **ikke** selv kan ændre min opfattelse for egoet kan og vil ikke ændre sig selv.

Dernæst henvender jeg mig til Helligånden/Jesus (til en højere magt) med nogle få ord som f.eks:

Kære Helligånd hjælp mig. Vær sød at ændre min fejlagtige opfattelse af min bror således at jeg ser ham med din kærlige opfattelse.

Finito Carmencito!

25

Fungerer det der tilgiveri?

Og har jeg brug for et hjælpende ord, vil Han give mig det. Har jeg brug for en tanke, giver Han mig også den. Og har jeg blot brug for ophøjet ro, for et åbent sind, er det gaverne, jeg vil modtage fra Ham. Jeg har bedt Ham lede mig. Og Han vil høre mig og svare, for Han taler for Gud min Fader og for Hans hellige Søn. L361

Hvad er betingelserne for at tilgivelse skal fungere og vi får vision - ser "den virkelige verden"?

Faktisk kun 2 ting:

1. Vor overgivelse og
 2. Vor bøn til Kristus/Helligånden/en højere magt, om at Han skal ændre, hvad vi før så i frygt, til at se præcis samme situation med Kristi kærlige opfattelse.
- Sidstnævnte er bare nogle andre ord for sand tilgivelse som beskrevet foran.
- Da det vi "ser ude i verden" er et spejlbillede af os selv, vores egen frygt, tilgiver vi i realiteten altid kun os selv.
- Beder vi Helligånden om at ændre vores opfattelse således at vi kan se vores bror med Hans øjne, beder vi Ham derfor reelt set om, at vi ser os selv med Hans øjne.

Er det overflødigt at sige at både 1 og 2 skal gøres med hjertet - ikke med hovedet?

Skulle det virkelig være noget særligt?

Vel, umiddelbart synes det ikke som noget "særligt". Men af egen erfaring kan jeg garantere dig, at det er noget ganske særligt, for du vil aldrig igen se den verden og de mennesker, du før troede fandtes "derude".

Som nævnt betyder overgivelse, at du skal opgive alle dine forudfattede meninger, dine overbevisninger, din tro på at du har ret, indrømme at det du tror på, kan være - og med allerstørste sandsynlighed er - helt forkert. I det mindste skal du have en mistanke om, at det er således og give Helligånden den "lille villighed", Han beder dig om.

Hele det omfattende værk *A Course in Miracles*, dets mål og metode - sand tilgivelse - opsummeres i Tekstbogens Kapitel 18 med disse få ord:

Nærm dig aldrig det hellige øjeblik efter du har forsøgt at fjerne al frygt og had fra dit sind. Det er dets funktion. Forsøg aldrig at se forbi din skyld inden du beder Helligånden om hjælp. Det er Hans funktion. Din opgave er kun at give Ham den lille villighed, som tillader Ham at fjerne al frygt og had så du kan tilgives.
T-18.V.2.

Hvad betyder dette egentlig?

"Nærm dig aldrig det hellige øjeblik efter du har forsøgt at fjerne al frygt og had fra dit sind."

Det hellige øjeblik er det sekund, hvor vi med åbent hjerte og af vort sinds fulde overbevisning, ønsker at ændre vores forkvalede opfattelsesmåde i erkendelse af, at vi ikke kan selv. Egoet, som just har misfortolket/fordømt, hvad det

opfattede som et angreb i stedet for en bøn om kærlighed, vil have ret og kan kun se "verden" – dvs. du selv og alt og alle i den – som angribere, der fortjener vores foragt, had og fordømmelser. Du skal ikke selv – siger han – forsøge at fjerne din frygt, dit had.

Men hvorfor skal du ikke selv?

Fordi: **"Det er dets funktion".**

Dets funktion, dvs. det er det hellige øjeblikks funktion at fjerne al frygt og had fra dit sind.

Altså, forsøg **ikke** at blande dig i det hellige øjeblik, forsøg ikke at påvirke det på nogen måde med din egen vilje.

Forsøg ikke at "dreje" det i en bestemt retning imod hvad du ønsker eller synes er godt, acceptabelt, lønsomt osv.

Vær villig til uden tøven og tvivl at acceptere, hvad som helst som kommer.

Endvidere: **"Forsøg aldrig at se forbi din skyld inden du beder Helligånden om hjælp".**

Du skal ikke selv forsøge at "se forbi" for din måde at "se forbi" er at "undertrykke", "fornægte", "bortforklare" din skyldfølelse med f.eks. at sige: Det er jo bare en illusion, hun kunne også bare; han har ikke ændret sig en tøddel; han var selv ude om det; jeg er bedst tjent med at glemme hele historien osv. osv.

Derimod skal du holde fast i den følelse af skyld, som din fordømmelse just har vakt i dig, acceptere at den fylder og besværer dig og frem for alt: Stop ethvert forsøg på at løbe fra følelsen. Dette behøver ikke vare resten af dagen, blot nogle sekunder, 5-10 sekunder maks.

"Det er Hans funktion".

Ja netop, at fjerne din følelse af skyld er Helligåndens arbejde, **ikke** dit. Det er Ham og kun Ham, der kan gøre dette. Du har ikke en chance, ingen mulighed overhovedet

for selv at kunne ændre din opfattelse fra det du så som et angreb til en bøn om kærlighed. Intet ego i hele den vide verden kan dette. Resultatløst har du hele dit liv forsøgt. Er tiden ikke nu kommet til at gøre noget nyt?

Gør kun dette: ***"Din opgave er kun at give Ham den lille villighed, som tillader Ham at fjerne al frygt og had så DU kan tilgives."***

Blot skal du tillade Helligånden at ændre dit sind for dig, give Ham carte blanche - overgive dig. Stole på at Han ved bedst og vil dig det bedste. Du ved intet og frem for alt har du ingen anelse om, hvad der er til dit eget bedste. Vidste du det, ville du aldrig indlade dig på skjulte eller åbne fordømmelser og du ville ikke have ringeste besvær med at lære sand tilgivelse.

Har du forsøgt at tilgive og synes du ikke, det virker helt som lovet, er det fordi nævnte to forudsætninger - din overgivelse og din bøn til Helligånden - ikke er opfyldt.

Måske bed du mærke i, hvad der gik forud for min beretning om Baggårdsmiraklet samt det Farvestrålende Rige og Lysets Rige?

Rigtigt: Jeg overgav mig. Jeg opgav min egen vilje og gav Gud magten over mig, lod Hans vilje råde. Udtømt og tom for egne ønsker og ideer, uden vilje til at bevæge mig så meget som et skridt mere og uden forventninger eller håb om et bestemt resultat, lagde jeg helt bogstaveligt min skæbne i Guds hænder. Stående i situationen havde jeg ingen anelse om konsekvenserne eller effekten af min "overgivelse". Min bøn til Gud var mit definitivt sidste spinkle håb, så spinkelt at jeg ikke troede den overhovedet ville betyde noget eller have nogen virkning. Jeg var totalt kravløs og uden forventninger.

Jeg "påkaldte" Gud, bad om Hans "løsning" uden min egen indblanding og uden skjulte agendaer om godt og ondt, om rigtigt og forkert.

Vend dig til Guds Navn for din forløsning og den er dig givet. Ingen anden bøn end denne er nødvendig for i sig har den dem alle. Ord er uden betydning og alle anmodninger er unødvendige, når Guds Søn kalder i sin Faders Navn. L183

Måske skuffer det dig som tror, at du ved at se hellig ud, folde hænderne og mumle nogle besværgelser, kan vække Gud til at give dig en ny lejlighed eller sørge for at din kæreste bliver udskiftet.

For at tilgivelse og bøn skal "give resultater", er det nødvendigt at du - som tidligere nævnt - udviser "den lille villighed".

Dette er dog et "krav", de fleste synes er ganske vanskeligt at opfylde, for det betyder opgivelsen af alt du tror, opgivelsen af og troen på at du vil og kan selv.

Denne "sindstilstand af overgivelse" er normalt en uhyre vanskelig opgave for et ego, for har vi ikke alle lært det præcis modsatte; at vi skal kunne selv? Dog er dette en sammenblanding af to uforenelige opgaver.

I den fysiske verden synes det godt og tilfredsstillende, at vi "kan selv" for det giver os en følelse af frihed. Men skal du "frigøres" fra den fysiske verden, skal du overgive al magt til Gud, indse at Guds Vilje er din, eller med andre ord forene din og Guds Vilje.

Mest almindeligt indtræffer mirakler og åbenbaringer netop i de situationer, hvor et menneske er kørt helt ud, hvor det ikke længere kan bunde, hvor der kun resterer to muligheder - døden eller total opgivelse af "at ville selv" og overgi-

velse til en højere magt, altså bede Gud/Helligånden/
Kristus/Jesus/en højere magt om hjælp.

Som tidligere nævnt definerer *A Course in Miracles* miraklet som skiftet i opfattelse fra egoets frygt til Helligåndens kærlighed. For at miraklet skal indtræffe når vi tilgiver, skal det ske i denne "sindstilstand" af overgivelse. Vi skal totalt opgive troen på og ideen om at vi kan selv, for vi kan **ikke** selv.

I en situation, hvor vi indser, at der må ske en forandring i vores liv, er det indlysende, at vi ikke får hjælp fra egoet. Egoet kan og vil selv og har altid ret. Det er jo netop egoet, som misopfattede og til stadighed insisterer på at årsagen til vores følelser af sorg, skyld, ufred af enhver art, er at finde udenfor os selv - og absolut **ikke kan** findes i vor egen forkerte opfattelse.

Det er ikke let at indse, at bønner om at få ting, status, menneskelig kærlighed og fysiske "gaver" af enhver art, altid har til formål at låse dig inde og holde dig borte fra skyld. Alt dette bruger du som erstatninger for Gud og forvrænger selve formålet med bøn. S-1.III.6.

Opgiv ikke fordi du tror du fejler og synes, det er vanskeligt, men fortsæt med at træne i at overgive dig og bede om hjælp. Hverken børn eller voksne lærer at køre på cykel ved at læse en manual eller høre forældrenes fortællinger om, hvordan man cykler.

Alle færdigheder kræver træning, igen og igen, indtil det er lært og til slut blot er en dagligdags glædelig rutine. Du opgav ikke at cykle fordi det var vanskeligt og fordi du faldt af cyklen og slog dig. Hvorfor skulle du opgive at lære tilgivelse, som vil lede dig Hjem, hvor alt er Ét, hvor

alt er Fred og Kærlighed i en uforandrerlig Evighed - til Paradiset, til Himlen?

Når du synes det er svært, så tænk på den gang du lærte at cykle og tænk på din begrejsstring, da du mestrede kunsten. Det var vanskeligt, det gjorde ondt, men du fortsatte lige indtil du kunne.

Sand tilgivelse er midlet Jesus vil vi skal lære, for denne form for tilgivelse er fuldstændig blottet for skyld og afkræfter vores tro på at synd er virkelig.

Vi tilgiver **ikke** andre for det onde vi tror de har gjort imod os - og vi tilgiver ikke os selv for det onde, vi tror vi har gjort imod andre. Derimod tilgiver vi os selv for at have opfattet dem/os selv forkert – opfattet angreb i stedet for en bøn om kærlighed.

Hver eneste gang vi tilgiver sandt, ændres bid for bid vores tro på syndens "virkelighed" og slutresultatet er vision – vi ser den virkelige verden, som Jesus kalder denne den fysiske verden, når vi har tilgivet alt og alle og vi vandrer i fred. Stille og roligt indser vi, at synd **ikke** er noget uforanderligt, ikke er noget evigtvarende, som egoet bilder os ind, men blot en fejlfortolkning, vi kan korrigere.

Sand tilgivelse demonstrerer helt praktisk for os, at synd blot er en fejl, som vi med Helligåndens hjælp let kan rette - om vi så ønsker. Kun du har magten til at gøre denne forandring. Kun du bestemmer hvor og hvornår. Du og kun du besidder beslutningskraften.

Vælg ikke længere at spille ofrets rolle og give alt og alle skylden for dine fejlfortolkninger, for din smerte. Vælger du offerrollen, ikke bare forsøger du at give andre skylden, men rent faktisk binder du din kraft og din styrke i disse dine skyld-objekter. Det uundgåelige resultat heraf er, at du i stadig stigende grad vil føle dig kraftløs, modløs og

opgivende og uden forløsning stadig kraftigere projicerer dit had og dine fordømmelser ud på "verden".

Vælger du nu - imod bedre viden - at fortsætte ad egoets vej, er der ingen, som vil fordømme dig for det – altså ingen andre end du selv.

At tilgive sig selv

Al tilgivelse handler som sagt om at tilgive sig selv.

Der kan imidlertid være situationer, hvor vi synes vi har brug for at tilgive os selv for tanker, ord eller handlinger rettet imod andre (**eller** os selv), som vi opfatter som ukærlige. Følelse af skyld fortæller os, at vi fordømmer os selv for, hvad vi har gjort - vi angriber med andre ord os selv, hvilket blot giver os endnu mere skyld.

Princippet er det samme som beskrevet foran under *Helligåndens/Jesu Tilgivelse*, idet samme to forudsætninger skal være opfyldt: 1. vores overgivelse (= opgivelse af egne agendaer, ønsker og tro på at vi har ret) og 2. vores bøn til Helligånden.

F.eks. kan denne forkortede form anvendes:

1. Jeg genkalder mig situationen. Jeg føler skylden over det jeg har gjort. Jeg holder fast i følelsen, forsøger ikke at finde undskyldninger. Jeg påtager mig det fulde ansvar for hvad jeg har gjort, sagt eller tænkt.

2. Jeg henvender mig til Helligånden/Jesus (til en højere magt) med nogle få ord som f.eks. "Kære Jesus hjælp mig. Vær sød at ændre min fejlagtige opfattelse af mig selv således at jeg ser mig som Du ser mig - i ubetinget kærlighed, med din kærlige opfattelse.

Sidste undskyldning

Synes du vedblivende at tilgivelse er en vanskelig opgave, er det måske fordi du fejlagtigt tror, at du – når du tilgiver – bliver nødt til passivt at acceptere alle de skrækelige ting, som sker i familien og i verden; menneskelig ondskab og fornedrelse, krige, grådighed, katastrofer, myrderier, etc. Ofte begrundes tilgivelsens umulighed netop med indvendinger som ovenstående og ofte udtales de med opgivende skuldertræk og ansigtsudtryk som afslører håbløshedens mavepine.

Måske har du hørt tilsvarende undskyldninger. Men det er kun undskyldninger for som omtalt flere gange
- tilgiver du ikke andre for, hvad de siger eller gør - du tilgiver dig selv for at misopfatte, hvad de siger eller gør og
- du bedes ikke acceptere det du opfatter ”ude i verden”.

Derimod bedes du om at **bruge**, ”hvad du opfatter derude” til netop at lære sand tilgivelse. Og hvordan så det?

Hver eneste gang du rystes, bliver ude af dig selv, over det du opfatter, er det som en rød blinkende lampe, der minder dig om, at du her mangler at lære tilgivelse, signalet til at du nu skal bede Helligånden/Jesus om at vise dig den rette opfattelse, ikke din urette som har rystet og skræmt dig. Når du med Helligåndens/Jesu hjælp har tilgivet sandt, ser du de eksakt samme situationer, men du ser dem i fred, med et totalt fredfyldt sind uden allermindste gran af angst. Du accepterer derfor ikke passivt ”alt det grimme” du ser, du undertrykker intet, du fornægter intet – blot ser du ”sandt”.

Husk nu på, at når du rystes over ting udenfor dig, er det din chance til at lære sand tilgivelse. Intet andet. Brug den!

26

Brev til en ven

Kære,

Da jeg havde min "stillestund" her til morgen dukkede du og dit spørgsmål atter op i mine tanker: "*Hvad er lys. Hvad taler de om, når de taler om lys?*" Momentant fulgte tre sætninger, jeg ofte tænker på:

Når lyset kommer til dig og du siger "Guds Vilje er min", da vil du se en sådan skønhed, at du ved den ikke er af dig. T-11.III.4

Som jeg tidligere har omtalt kan Helligånden ikke - imod din vilje - ændre din opfattelse (dit sind) for dig. Hvis du skjuler "ting" for Ham, hvis du med et andet ord lyver for dig selv og for Ham, vil du stå tomhændet tilbage og måske forbande Ham for intet at gøre og for at lade dig i stikken - et velkendt fænomen, for findes der nogen større "sydebuk" i denne verden end netop Gud/Helligånden? Skal din opfattelse - af dig selv og "den verden du ser" - ændres fra din sorte frygt til Hans lysende Kærlighed, er dette betingelsen, kravet til dig, den lille villighed Han beder dig om, at du **ikke** lyver hverken for dig selv eller for Ham.

Helligånden beder dig kun om dette; bring Ham hver

eneste hemmelighed, du har holdt skjult for Ham. Åbn alle døre og bed Ham entre mørket og lyse det bort. På din anmodning kommer Han med glæde. Han bringer lyset til mørket, hvis du åbner mørket for Ham. Men hvad du skjuler, kan Han ikke se. T-14.VII.6

”..... hver eneste hemmelighed, du har holdt skjult ..”:

Selvfølgelig ved Han, og selvfølgelig har du holdt dine hemmeligheder skjult for dig selv og for Ham. Hører jeg nu din tøvende stemme: ”Jamen, jeg har da ingen hemmeligheder?”

Måske er det lykkedes dig med løgne og fornægtelse at presse dine hemmeligheder så langt ned i glemslens mørke, at du har kunnet overbevise dig selv om, at du intet skjuler - hverken for dig selv, for Helligånden eller for nogen anden? Hvis så, lyver du atter engang og gør dermed præcis, hvad du benægter.

Formentlig tvivler du på mig og sidder med det presserende spørgsmål: ”Hvordan er det dog muligt for dig, at være så sikker i din sag?”

Enkelt!

Havde du tilladt Helligånden oplyse dit mørke, ville du da ikke for længst med glæde og jubel i sindet have forladt denne verden og nu sidde ved vor Mesters bord? Altså: Lyv ikke for Ham og dermed ikke heller for dig selv. Vær modig og luk op for dit sinds allerdybeste mørke, for ellers kan Han ikke med sit kærlighedslys, forvandle alle de idiotiske fejlfortolkninger, du har gjort af dig selv.

Han ved at dine hemmeligheder blot er dine egne løgne om dig selv. Hver og en er de affødt af skylden du bærer i dig, af dit selv-had og din selv-afstraffelse, som du er overbe-

vist om, du så inderligt fortjener. Ikke den ringeste ide har strejft dine tanker, at dette kunne være usandt, men overbevist er du, at din "sandhed" er den eneste sandhed om hvem og hvad du er og ikke mindst om, hvad du fortjener.

Når du nu, eller på et senere tidspunkt, for alvor bliver fuldt bevidst om, hvad Helligåndens "krav" til dig indbefatter, hvilket skrækfremkaldende forlangende Han stiller dig overfor, tror jeg du vil høre din egen dirrende røst udbryde: "Jamen, er det virkelig nødvendigt", og i en nær-besvimelses-tilstand, vil du se alle dine tanker febrilsk søge en udvej, et smuthul, en svaghed, du kan udnytte for at undslippe Hans umenneskelige forlangende. Ja, alle de tricks, du kender så godt og hidtil med så stort held har brugt til at fastholde dig i din selvlavede suppedas. Men nej, intet smuthul findes.

Dette er betingelsen, for tænk dig engang om Helligånden skulle tvinge dine hemmeligheder ud af dig, tvinge dig til at indrømme alt om den sorte skyld, du gemmer i dit sind, alt det du hele dit liv – ja i alle dine liv - har holdt skjult for alverden og ikke mindst for dig selv. Tænk om Han gav sig på dig og vristede og vred alle disse hemmeligheder ud af dig?

Ville du ikke opleve en sådan fremgangsmåde som et alvorligt overgreb imod dig? Ville du ikke næsten som et vilddyr stritte imod med alt hvad du har af vilje og kraft? Ville du ikke om nødvendigt forsøge at myrde Helligånden for at undgå at blive afsløret? Ville du ikke se Helligånden som en forbryder i stedet for som Kærligheden, der skabtes til din frelse?

Jeg tror det, og jeg er sikker på, at tænker du efter blot et minut eller så, forstår du også, at det er således.

Af erfaring ved jeg, at den ”lille villighed”, Han beder os om, for vores egoer, synes som et uoverstigeligt bjerg, så angstfremkaldende at de fleste viger bævende og skrækdirrende tilbage og prompte fortrænger alt om sagen.

Hvorfor?

Fordi ethvert ego, læs: ethvert menneske i denne verden, åbent eller skjult for sig selv bærer på denne grusomme hemmelighed om sig selv: Jeg **er** et forfærdeligt, usselt, nederdrægtigt menneske med en sjæl så sort som noget mørke i noget underjordisk helvede. Intet og ingen er i stand til at ændre dette. Jeg gentager, intet og ingen, hverken Gud eller fanden kan rukke ved denne i evigheds evighed uomtvistelige ”sandhed” om mig.

Men vi tager fejl, vi har altid taget fejl om os selv og om vores brødre.

Det er din tilgivelse, som bringer mørkets verden ind i lyset. Det er din tilgivelse, som lader dig erkende lyset, i hvilket du ser. Tilgivelse demonstrerer, at du er verdens lys. Din tilgivelse får sandheden om dig selv til at vende tilbage til din erindring. Iboende din tilgivelse er derfor din frelse. L62

”Mørkets verden” læs: Din opfattelse af dig selv.

”Tilgivelse” læs: Læg dine løgne bag dig og gå - modigt og ærligt med tomme hænder, med åbent hjerte og sind - til Helligånden og lad Ham bortlyse alt dit mørke = alle dine falske forestillinger om dig selv.

Forstår du nu, hvad lyset er og hvad lyset bringer dig?

Forstår du nu, at dette er, hvad du kom her til verden for at lære?

Tillader du Helligåndens lys at oplyse dit mørke (din tro om dig selv), forvandles alle dine selvopfundne falske, usande, ubegribelige, idiotiske, lattervækkende ideer om dig selv, og du bliver vist, at du **ikke** er, hvad du har gjort dig selv til, men derimod at du er lig din skaber, for evigt og for altid er du Guds Søn; i evigheders evighed er du den samme Kærlighed som dit Ophav, din Fader.

Når du læser min Fortælling forstår du, at det er således. Hvad jeg beskriver i Fortællingens kapitel 15 og 16, vil også du opleve i samme øjeblik du finder modet til opgive din egen tåbelige tro og tillader Guds vilje at fylde dig. Intet hellere vil Han end vise dig, hvem du i virkeligheden er: Hans evigt elskede Søn.

Dine billeder bliver naturligvis anderledes end mine, men essensen er den samme: Det uigendrivelige, krystalklare bevis på sandheden om dig.

Dette er gaven ingen milliardær kan købe om han så skød alle sine milliarder i projektet, men som i ubetinget Kærlighed foræres dig kvit og frit, om du blot har modet til at modtage.

Husk på, at i denne verden ejer du i sandhed kun en ting: Din beslutningskraft. Det er dig frit for at vælge ofrets rolle eller frelsen. Valget for frelse er ikke vanskeligere end det offervalg, som du i dit hele liv har brugt uanede mængder energi på at dyrke.

Beslutningens kraft er den sidste rest af frihed, du har som fange i denne verden. T-12.VII.9.

Ingen går gennem livet uden at begå fejl. De fleste synes endog at deres fejl er så pinlige, at de helst skjuler dem for sig selv og for andre. Er det ikke ganske almindeligt, at vi

lynsnart benægter vores fejltrin og nærmest refleksagtigt peger fingeren imod den nærmeststående ”rette årsag”: Vores brødre ”derude”, barndomstraumerne, vores krop og hvad som helst udenfor os selv? Da vi ikke er vores krop, er kroppen naturligvis også udenfor os.

Grunden til at vi oplever en gysen, især når andre afslører vores fejl bunder i, at vi forveksler fejl med synd - en uhelbredt barnesygdom de fleste går i graven med. I egoets (læs: i din) verden er fejl og synd synonyme. Med egoets synssæt er det derfor ikke muligt blot at fejle – nej, vi synder.

Måske husker du, at egoet har ophøjet sig selv til gud, og at hele dets ”fine” status bygger på dets påstand om, at fejl **er** synd og dermed uden mulighed for korrektion?

Bar synd i sig den mindste tøddel af virkelighed, ville egoet så sandelig være gud, og Gud en saga blot. Men fejl er ikke en synd, for fejl kan du ændre med Helligåndens hjælp, hvorfor de ifølge egoets egen definition ikke kan være synd.

Men korrigerer du ikke dine fejl, og i stedet skjuler dem i sprit, stoffer, piller, fornægtelse, fortrængning, projektion eller skam, begår du to på hinanden følgende fejl og mangedobler dermed din tro på, at synd er virkelig. Sand tilgivelse er fejlkorrektionen, det eneste remedie, som helbreder alle fejl. Ingen af dine gør det.

På mangfoldige måder beskytter vi os imod at opdage, hvad vi tror er ”sandheden” om os. Du har valgt en speciel destruktiv metode, fordi du tror at det er, hvad du fortjener og desuden ikke er specielt god til at bruge den almindeligt accepterede metode – fortrængning.

Vi bruger et utal af undskyldninger for at retfærdiggøre vores private beskyttelsesmetode, men det er bare tomme og feje undskyldninger - intet andet.

Hvis du vil opnå, hvad du siger du vil, og hvad du kom her til verden for at opnå, må du forstå at din så ofte udtalte yndlingssætning ”intet interesserer mig”, blot er den undskyldning, du bruger fordi du er ræd for at se indeni, ræd for at se rædsels-mørket, du tror findes derinde. Nu ved du, at alle dine indbildte rædsler, som skræmmer dig fra vid og sans, kun eksisterer i din egen fantasi.

Lyset derimod findes derinde, og alle rigdommene, belønningerne, jublen, genkendelsesglæden – langt flere og langt overstrålende de umådelige gaver, hvormed landsoldaten blev bestrøet da han tog modet til sig og fjernede forhindringerne, som viste sig blot at være logrende venlige og villige hjælpere.

Du er afsløret min ven, afslør nu dig selv, kast undskyldningerne over bord som et søsyge-opkast og find modet, der vil frelse dig fra dig selv.

Må du til fulde erkende at Gud er med dig, hvorend du går og hvad end du vælger at tro eller gøre.

Kærligst Erik

PS: Dit spørgsmål, *hvad er lys - hvad taler de om, når de taler om lys*, er besvaret. Jeg håber du nu forstår, at vi sendes ud på en totalt frugtesløs rejse, hvis vi tror vi skal ”vandre imod lyset”, da lyset/Gud findes i os - ikke udenfor. I liv efter liv har du, ligesom jeg, forgæves søgt ude i verden. Barnagtigt selvhævdende har vi i 2000 år nægtet at høre Jesus af Nazarets ord. Gør nu noget nyt - lyt.

27

Almindelige Faldgruber

Du er ikke et offer for den verden du ser, for du opfandt den. L32

Almindelige faldgruber når vi studerer Kurset:

1. Jeg tilgiver dig for det onde, du har gjort imod mig.
2. Jeg bliver skinhellig, en hykler: Der er ikke overensstemmelse mellem mine tanker, følelser og handlinger.
3. Jeg er ikke i kontakt med mine følelser, jeg flygter fra dem, skjuler dem for mig selv og andre, fortrænger dem.
4. Jeg beder ikke Helligånden/Jesus om hjælp: Jeg "glemmer" det.
5. De bryder sig nok slet ikke om mig. Hvordan skulle de dog kunne elske en som mig?
6. Jeg kan selv. Jeg vil selv. Jeg ved bedst selv. Ingen skal komme her og belære mig om noget.

7. Det er så enkelt at det må være løgn. Det kan bare ikke passe at noget så stort og kompliceret er så let.
8. Jeg ved at livet er hårdt, så der må være et eller andet helt galt med den enkle forklaring.
9. Jeg tror ikke på det Jesus fortæller - så der er heller ikke nogen grund for mig til at gøre det, han beder mig om.
10. Jeg fortjener ikke at være lykkelig, jeg fortjener ikke at finde Guds fred.
11. Gud kan umuligt elske mig.
12. Jeg fortjener ikke at blive tilgivet.
13. Han/hun fortjener ikke at blive tilgivet. De er alt for onde, små, dumme til at jeg vil tilgive dem.
14. Jeg har misforstået hvad er årsag og hvad er virkning.
15. Jeg har ikke forstået at Jesus taler fra to forskellige niveauer - Guds niveau og egoets niveau - hvorfor jeg laver niveau-sammenblanding.
16. "Det er jo bare en illusion alt sammen, så jeg behøver ikke gøre noget som helst." (Det mest almindelige og yderst velkomne forsvar imod at mærke noget som helst, der lugter af følelser.)
17. Gud har skabt verden. Vi gør Gud til den perfekte syndebuk for alverdens ulykker så vi tilfredse og hovne kan fralægge os ethvert ansvar.

18. I stedet for at tilgive, hvorved min opfattelse bliver ændret for mig af Helligånden, ser jeg med neddrogede, afstumpede følelser på verden "derude". Jeg *lader som om*, min ro skyldes, at jeg har tilgivet sandt.

19. Det er bare noget forpulet ævl alt sammen.

20. Noget er alt for stort, andet er alt for småt til at de overhovedet kan/gider hjælpe mig.

21. Jeg har ikke gidet sætte mig ind i, hvad de anvendte ord og bebreber betyder.

Selvpåførte forbud

Helt korrekt opfatter vi det, Jesus fortæller os, som måden, hvorpå vi skal tænke og følgelig agere. Når vi har fattet "melodien", men inden det nye tanke-system er bundfældet, synes den allerstørste misforståelse at være, at vi får den skøre ide, at vi ikke må være vrede, ikke må angribe, ikke må forsvare os, ikke må bande og svovle, ikke må ditten og datten. Bemærk at Jesus ikke på noget tidspunkt fortæller os, at der findes noget, vi ikke må, ikke skal, ting som er forbudt, uacceptable osv. osv.

Disse forbud er altså ene og alene vore egne påhit. Vi påtager os således dette nye "frelste Jesus-beteende" og undertrykker alle vore "grimme" handlinger, følelser og tanker, som ethvert normalt ego er så rigt på.

Resultatet er, at vi *lader som om* vi er "frelste", men i realiteten hykler vi blot, idet vi totalt "glemmer" at anvende det eneste remedie (sand tilgivelse), som kan ændre vor opfattelse og dermed vores reaktioner på det, vi tror se der ude i verden.

Accepterer vi ikke vores egne "grimme" følelser, handlinger

ger og tanker, men retfærdiggør dem og skjuler dem for os selv og for andre - og derfor også for Helligånden - stiller vi os selv udenfor al hjælp.

Som nævnt flere gange griber Helligånden kun ind, hvis vi er åbne og ærlige. Vores eneste opgave er at "tillade Ham at bortlyse vores selvlavede mørke", hvilket sker når vi åbent og ærligt lægger vores fejlfortolkninger foran Ham.

I dette Helligåndens lys bortblæser Han al vores falske tro og viser os, at det vi troede var en synd, blot er en fejl.

Helligånden/Kristus er kun Kærlighed og Kærlighed kan ikke armvride en "tilståelse" ud af os. Hvis de kunne, var de naturligvis ikke Kærlighed.

Øjeblikket hvor vi lægger os åbne og sårbare, kan synes som den sikre, den definitive død, men det er ikke desto mindre nødvendigt.

Miraklet bliver dig givet, når du finder modet til at vise den "lille villighed" og beder Helligånden korrigere dine fejlfortolkninger uden din egen indblanding, uden åbne eller skjulte agendaer og forhåbninger om at få opfyldt egne ønsker eller behov.

Mangler du et øjeblik modet så husk på, at Jesus af Nazaret blev misforstået og mistolket, forfulgt, forhånet, tilfangetaget, torteret, stillet for retten, fordømt og dømt, pint og plaget for sluttelig at blive myrdet på korset som en forbryder blandt forbrydere.

Ytrede Han nogen sinde et ord til sit forsvar?

Nej, ikke ét eneste - og havde han gjort det, var han ikke den han sagde han var - Guds Søn, vor Frelser.

Hvordan det hænger sammen, kan du selv tænke lidt over.

Et hint måske: Forsvar, angreb - to sider af samme mønt?

28

Kursets enkelhed

Dette er et meget enkelt kursus. Måske føler du ikke, at du har brug for et kursus som, når alt kommer til alt, bare lærer dig at kun virkeligheden er sand. Men tror du det? T-11.VIII.1.

Kun virkeligheden er sand!

Vi som opfatter os selv som fysiske væsner i en fysisk verden, hvori alt har en modsætning - nej, vi har ikke et dug begreb om, at kun Virkeligheden er Sand. Faktisk aner vi ikke, hvad Sandhed og Virkelighed er. Hvordan skulle vi kunne, så længe vi er overbeviste om at illusionen - den fysiske verden - er virkelig?

Såre enkelt kan Virkeligheden defineres således: Hvis noget er Virkeligt, har det ingen modsætninger. Og Sandheden: Hvis noget er Sandt, har det ingen modsætninger.

I denne verden bruger vi ordene virkeligt og sandt på en særdeles lemfældig måde. I fulde alvor mener vi, at vi har vores egen sandhed. Dette er selvfølgelig det rene nonsens. Vi har ikke vor egen sandhed, men vi har vor egen **opfattelse** og vi har ikke vor egen virkelighed, men vor egen **opfattelse af noget vi tror er virkeligheden**.

Som nævnt kan Virkeligheden og Sandheden ikke beskrives, men kan kun - som Kurset forklarer - opleves. Jeg oplevede Virkeligheden og Sandheden. Du kan og du vil opleve det samme. Men din fortolkning vil - som alle fortidige og fremtidige fortolkninger af det ubeskrivelige - blive en anden end min og er derfor ej heller Virkeligheden eller Sandheden. Får du ikke oplevelsen spontant, som jeg gjorde, er den hurtigste vej at studere - og frem for alt - at praktisere *A Course in Miracles*. Gør du som Han siger, kan du ikke fejle.

Hvor enkelt Kurset er, vil jeg nu overlade til dig, der har viljen og ikke mindst modet til at søge Sandheden. Er du allerede i gang, giver min fortælling dig måske et ekstra lille puf, når du synes intet virker, at alt er noget lort og du ikke kommer ud af stedet. Det vil glæde mig om det er således. Og til alle I udholdne, som er kommet så langt som hertil i min fortælling:

***H**elligånden beder dig kun om dette; bring Ham hver eneste hemmelighed, du har holdt skjult for Ham. Åbn alle døre og bed Ham entre mørket og lyse dem bort. På din anmodning kommer Han med glæde. Han bringer lyset til mørket, hvis du åbner mørket for Ham. Men hvad du skjuler, kan Han ikke se. T-14.VII.6.*

Kan det være mere enkelt?

For at Helligånden kan virke i os og for os, er det ikke nødvendigt og absolut ikke et krav, at vi er troende kristne med mangeårig bøn og kirkegang bag os.

Gud **er** blot - for altid ekspanderende Sin Kærlighed. Gud kræver intet og er selvfølgelig ikke selektiv. Stillede Han

krav til os om at udføre specielle ritualer, eller var Han selektiv og kun plukkede "sine børn" ud blandt de, som hver søndag sidder på kirkebænkene eller har den "rette" tro, kunne Han ikke være Kærlighed.

Vi er alle Guds børn uanset farve, køn, tro, alder, intelligenskvote, beskæftigelse, om du er en lovlydig borger eller sidder bag træmmer, syg eller rask, tyk eller tynd, alkoholiker eller afholdsmand/-kvinde.

Jeg var ateist, forhånede og forbandede Gud og troende sjæle, men trods det oplevede jeg en nådegave i form af åbenbaringen, som dette skrift har berettet om.

Kan jeg, kan du!

Gud elsker alle vore brødre som Han elsker dig – hverken mere eller mindre. T-15.V.10.

Guds Budbringere

Budbringeren skriver ikke selv budskabet han bringer. Ej heller betvivler han budgiverens ret dertil og spørger ham ikke, hvorfor han har udvalgt netop disse modtagere. Det er tilstrækkeligt, at han overdrager budskabet, at han giver det til rette vedkommende og dermed fuldfører sit ærinde.

Hvis han bestemte budskabets indhold, hvad dets formål er, eller til hvem det skal leveres, forfejler han sin opgave som Ordets sendebud.

Der findes én stor forskel, som skiller verdens budbringere fra Himmerigets. De budskaber sidstnævnte leverer, er i første række tiltænkt dem selv. Det er kun når de selv kan acceptere budskaberne, at de er i stand til at bringe dem videre og aflevere dem til rette vedkommende.

Ligesom de jordiske budbringere, skriver de ikke selv budskaberne, men - som de helt bogstaveligt første modtagere - får de dem først, således at de kan forberede sig på at videregive dem.

*En jordisk budbringer opfylder sin rolle ved at give andre alle budskaber. Guds budbringere opfylder deres del ved først at acceptere, at Hans budskaber **er** til dem selv og dernæst at vise, at de forstår dem, ved at give dem bort.*

De vælger ikke en rolle, de ikke er givet med Hans bemyndigelse. Og derfor vokser de hver gang de giver bud. L154

29

Nøglen til Himmerigets Port

Mine løfter er opfyldt: Jeg har bevaret den kærlige Gud i mit hjerte og for alle, som vil høre, har jeg delt min oplevelse om vor Virkelighed, vor Sandhed, om Himlens lys og om vort Hjem.

Jeg fik, og du har nu fået, nøglen til Himmerigets port. Har du læst min Fortælling hertil, er du ganske bogstaveligt blevet overdraget nøglen til Paradiset.

Enkelt, ligetil og ukompliceret, for hvordan ville det være muligt for en kærlig Gud at skjule sandheden i et indviklet spind af mørke, hemmeligheder og vanskeligheder, så Hans Søn ikke kunne finde Hjem? Guds veje er ikke uransagelige. Guds vej er enkel.

Ingen hemmelig kodeskrift, ingen mystiske og skjulte forklaringer, intet som hverken "videnskabsmænd" eller du skal bruge liv på at tolke, granske og udrede med et for altid usikkert resultat, men helt almindelige ord med deres helt almindelige betydning, som endog et barn kan forstå. Og desuden ganske gratis, frit tilgængeligt uden "kroge" som binder eller "indfanger" dig.

Lad det nu for alvor synke ind og klart stråle i din bevidst-

hed: Du er blevet overdraget nøglen til Paradiset. Den ligger i din hånd. Brug den!

Jeg ved at mange mennesker synes, at livet skal være vanskeligt, at intet kan være enkelt, at alt af værdi allerhelst skal være ubetaleligt. Er du en af de mange, der mener at gaver, som gives gratis og uden forbehold, intet er værd, da har du kasseret din medfødte kundskab om ret og fejl. For en stund har du nu mistet fodfæstet og lukket øjnene for den livsbane, du kom til verden for at følge.

I zonen mellem det, vi kalder drøm og vågen, så jeg: Ingen krigsherre med alverdens dødbringende våben, penge og magt er i stand til at entre Himmeriget. End ikke om alle universets krigsherrer og dets hele intelligentsia forenedes, kunne de nedbryde Paradisets port. Og ej heller noget offer - om så alle universers samlede ynkrygge forenedes - kunne de finde den mindste sprække, hvorigennem de ubemærket kunne snige sig ind. Men hvordan da?

For den opmærksomme, er svaret allerede givet, men for dig, som endnu ikke helt har fattet, blot dette:
"Ingen kommer til Faderen uden ved mig".
 Hvad siger du? Kommer ingen Hjem uden at blive som du – kærlighed uden ringeste flig af frygt?
 Ja, netop. Dette er, hvad al din stræben skal rette sig imod og du vil lykkes om du blot vælger at følge Hans simple vej: *Tilgivelse, som blev dig foræret, frigør dig fra frygten du lavede, for at du kan genforenes med Kærligheden, Gud skabte dig som.*

Hvor enkelt kan det naturlige være?

Appendiks

Som en hjælp til dig, der måske ikke har så let ved engelsk, har jeg tilladt mig at oversætte de i teksten anvendte citater. Vælger du at studere ACIM, vil jeg som tidligere nævnt kraftigt anbefale dig at læse originaludgaven. Ingen oversættelse uanset hvor god den er, kan måle sig med originaltekstens kvaliteter og skønhed. Originalteksterne er fra *A Course in Miracles* 3rd Edition, Combined Volume, Copyrighted 2007 by the Foundation for A Course in Miracles.

Ved hvert citat er anført et bogstav. Bogstavet henviser til hvilken bog der er tale om:

T	Textbook
W	Workbook for Students
M	Manual for Teachers
C	Clarification of Terms
S	Song of Prayer
P	Psychotherapy: Purpose, Process, Practice

Bogstavet efterfølges af en række numre. Disse refererer i rækkefølge til kapitel, afsnit og sætningsnummer. T-18.VI.4. betyder således Tekstbogen, kapitel 18, afsnit VI, sætning 4.

Desuden er anvendt betegnelsen L som refererer til Lektions-nummer i Workbook for Students. Således er L233 lektion nr. 233.

Rækkefølgen i det efterfølgende Appendiks er som citaterne fremkommer i teksten.

Side 4 - T-16.IV.6. - Your task is not to seek for love, but merely to seek and find all of the barriers within yourself that you have built against it.

Side 7 - M-1.2. - They come from all over the world. They come from all religions and from no religion. They are the ones who have answered. The Call is universal. It goes on all the time everywhere. It calls for teachers to speak for It and redeem the world. Many hear It, but few will answer. Yet it is all a matter of time. Everyone will answer in the end, but the end can be a long, long way off. It is because of this that the plan of the teachers was established. Their function is to save time. Each one begins as a single light, but with the Call at its center it is a light that cannot be limited. And each one saves a thousand years of time as the world judges it. To the Call Itself time has no meaning.

Side 12 - L253 - It is impossible that anything should come to me unbidden by myself. Even in this world, it is I who rule my destiny. What happens is what I desire. What does not occur is what I do not want to happen. This must I accept. For thus am I led past this world to my creations, children of my will, in Heaven where my holy Self abides with them and Him Who has created me.

Side 13 - T-11.VII.1. - The world as you perceive it cannot have been created by the Father, for the world is not as you see it. God created only the eternal, and everything you see is perishable. Therefore, there must be another world that you do not see.

Side 15 - T-11.VIII.8. - The Kingdom of Heaven is within you.

Side 16 - T-1.II.2. - Revelation is intensely personal and cannot be meaningfully translated. That is why any attempt to describe it in words is impossible. Revelation is literally unspeakable because it is an experience of unspeakable love.

Side 21 - T-11.III.3. - O my child, if you knew what God wills for you, your joy would be complete! And what He wills has happened, for it was always true. When the light comes and you have said, "God's Will is mine," you will see such beauty that you will know it is not of you.

Side 23 - L26 - Nothing except your thoughts can attack you. Nothing except your thoughts can make you think you are vulnerable. And nothing except your thoughts can prove to you this is not so.

Side 25 - T-13.I.11. - The ego teaches you to attack yourself because you are guilty, and this must increase the guilt, for guilt is the result of attack. In the ego's teaching, then, there is no escape from guilt. For attack makes guilt real, and if it is real there is no way to overcome it.

Side 34 - S-3.IV.8. - Listen, My child, your Father calls to you. Do not refuse to hear the Call for Love. Do not deny to Christ what is His Own. Heaven is here and Heaven is your home.

Side 35 - T-21.II.3. - It is impossible the Son of God be merely driven by events outside of him. It is impossible that happenings that come to him were not his choice. His power of decision is the determiner of every situation in which he seems to find himself by chance or accident.... Suffer, and you decided sin was your goal. Be happy, and you gave the power of decision to Him Who must decide for God for you.

Side 39 - T-31.VIII.3. - Trials are but lessons that you failed to learn presented once again, so where you made a faulty choice before you now can make a better one, and thus escape all pain that what you chose before has brought to you.

Side 43 - L191 - Deny your own Identity, and look on evil, sin and death, and watch despair snatch from your fingers every scrap of hope, leaving you nothing but the wish to die. Yet what is it except a game you play in which Identity can be denied? You are as God created you. All else but this one thing is folly to believe.

Side 47 - T-22.IV.1. - When you come to the place where the branch in the road is quite apparent, you cannot go ahead. You must go either one way or the other. For now if you go straight ahead, the way you went before you reached the branch, you will go nowhere. The whole purpose of coming this far was to decide which branch you will take now. The way you came no longer matters. It can no longer serve. No one who reaches this far can make the wrong decision, although he can delay.

Side 50 - M-29.4. - To say, "Of myself I can do nothing" is to gain all power. And yet it is but a seeming paradox. As God created you, you have all power. The image you made of yourself has none. The Holy Spirit knows the truth about you. The image you made does not.

Side 51 - T-1.II.5. - Revelations are indirectly inspired by me because I am close to the Holy Spirit, and alert to the revelation- readiness of my brothers. I can thus bring down to them more than they can draw down to themselves.

Side 52 - L166 - Christ's hand has touched your shoulder, and you feel that you are not alone. You even think the miserable self you thought was you may not be your Identity. Perhaps God's Word is truer than your own. Perhaps His gifts to you are real. Perhaps He has not wholly been outwitted by your plan to keep His Son in deep oblivion, and go the way you chose without your Self.

Side 55 - T-22.IV.2. - A choice made with the power of Heaven to uphold it cannot be undone. Your way is decided. There will be nothing you will not be told, if you acknowledge this.

Side 61 - T-13.II.9. - There will be great joy in Heaven on your homecoming, and the joy will be yours. For the redeemed son of man is the guiltless Son of God, and to recognize him is your redemption.

Side 65 - T-18.VI.1. - Heaven is not a place nor a condition. It is merely an awareness of perfect Oneness, and the knowledge that there is nothing else; nothing outside this Oneness, and nothing else within.

Side 66 - T-8.VI.9. I - The journey to God is merely the reawakening of the knowledge of where you are always, and what you are forever. It is a journey without distance to a goal that has never changed. Truth can only be experienced. It cannot be described and it cannot be explained.

Side 71 - T-27.VIII.6. - Into eternity, where all is one, there crept a tiny, mad idea, at which the Son of God remembered not to laugh. In his forgetting did the thought become a serious idea, and possible of both accomplishment and real effects. Together, we can laugh them both away, and understand that time cannot intrude upon eternity. It is a joke to think that time can come to circumvent eternity, which means there is no time.

Side 72 - T-20.II.8. - Your home has called to you since time began, nor have you ever failed entirely to hear. You heard, but knew not how to look, nor where. And now you know. In you the knowledge lies, ready to be unveiled and freed from all the terror that kept it hidden. There is no fear in love.

Side 75 - T-18.VI.1. - There is nothing outside you. That is what you must

ultimately learn, for it is the realization that the Kingdom of Heaven is restored to you.

Side 76 - M-23.6. - No one on earth can grasp what Heaven is, or what its one Creator really means. Yet we have witnesses. It is to them that wisdom should appeal. There have been those whose learning far exceeds what we can learn.

Side 80 - T-12.IV.5. - You will undertake a journey because you are not at home in this world. And you will search for your home whether you realize where it is or not. If you believe it is outside you the search will be futile, for you will be seeking it where it is not. You do not remember how to look within for you do not believe your home is there.

Side 81 - T-29.VII.1. - Seek not outside yourself. For it will fail, and you will weep each time an idol falls. Heaven cannot be found where it is not, and there can be no peace excepting there.

Side 82 - C-ep.3. - Be not afraid. We only start again an ancient journey long ago begun that but seems new. We have begun again upon a road we traveled on before and lost our way a little while. And now we try again. ... Look up and find your certain destiny the world would hide but God would have you see.

Side 85 - fra Introduction til Textbook - This is a course in miracles. It is a required course. Only the time you take it is voluntary. Free will does not mean that you can establish the curriculum. It means only that you can elect what you want to take at a given time. The course does not aim at teaching the meaning of love, for that is beyond what can be taught. It does aim, however, at removing the blocks to the awareness of love's presence, which is your natural inheritance. The opposite of love is fear, but what is all-encompassing can have no opposite. This course can therefore be summed up very simply in this way: Nothing real can be threatened. Nothing unreal exists. Herein lies the peace of God.

Side 86 - T-15.V.1. - The holy instant is the Holy Spirit's most useful learning device for teaching you love's meaning. For its purpose is to suspend judgment entirely.

Side 87 - fra Workbook for Students Intro - Remember only this; you need not believe the ideas, you need not accept them, and you need not even welcome them. Some of them you may actively resist. None of this will matter, or decrease their efficacy. But do not allow yourself to make exceptions in applying the ideas the workbook contains, and whatever your reactions to the ideas may be, use them. Nothing more than that is required.

Side 89 - C-4.1. - The world you see is an illusion of a world. God did not create it, for what He creates must be eternal as Himself. Yet there is nothing in the world you see that will endure forever. Some things will last in time a little while longer than others. But the time will come when all things visible will have an end.

Side 95 - fra Workbook for Students: What is the Ego? - The ego is idolatry; the sign of limited and separated self, born in a body, doomed to suffer and to end its life in death. It is the "will" that sees the Will of God as enemy. ... In its insanity it thinks it has become a victor over God Himself.

Side 97 - C-in.2. - All terms are potentially controversial, and those who seek controversy will find it. Yet those who seek clarification will find it as well. They must, however, be willing to overlook controversy, recognizing that it is a defense

against truth in the form of a delaying maneuver. Theological considerations as such are necessarily controversial, since they depend on belief and can therefore be accepted or rejected. A universal theology is impossible, but a universal experience is not only possible but necessary. It is this experience toward which the course is directed. Here alone consistency becomes possible because here alone uncertainty ends.

Side 98.1 - T-5.V.3. - If you identify with the ego, you must perceive yourself as guilty. Whenever you respond to your ego you will experience guilt, and you will fear punishment.

Side 98.2 - T-12.I.9. - Fear and love are the only emotions of which you are capable.

Side 100 - T-21.in.1. - Projection makes perception. The world you see is what you gave it, nothing more than that. But though it is no more than that, it is not less. Therefore, to you it is important. It is the witness to your state of mind, the outside picture of an inward condition. As a man thinketh, so does he perceive. Therefore, seek not to change the world, but choose to change your mind about the world. Perception is a result and not a cause.

Side 101 - P-2.II.1. - To be a teacher of God, it is not necessary to be religious or even to believe in God to any recognizable extent. It is necessary, however, to teach forgiveness rather than condemnation.

Side 102 - fra Workbook for Students: 1. What Is Forgiveness?

Forgiveness recognizes what you thought your brother did to you has not occurred. It does not pardon sins and make them real. It sees there was no sin. And in that view are all your sins forgiven. What is sin, except a false idea about God's Son? Forgiveness merely sees its falsity, and therefore lets it go. What then is free to take its place is now the Will of God.

Side 103.1 - L62 - It is your forgiveness that will bring the world of darkness to the light. It is your forgiveness that lets you recognize the light in which you see. Forgiveness is the demonstration that you are the light of the world. Through your forgiveness does the truth about yourself return to your memory. Therefore, in your forgiveness lies your salvation.

Side 103.2 - M-20.1. - forgiveness is the necessary condition for finding the peace of God.

Side 103.3 - C-4.6. - This is the shift that true perception brings: What was projected out is seen within, and there forgiveness lets it disappear.

Side 103.4 - L60 - Yet forgiveness is the means by which I will recognize my innocence. It is the reflection of God's Love on earth. It will bring me near enough to Heaven that the Love of God can reach down to me and raise me up to Him.

Side 104.1 - L249 - Forgiveness paints a picture of a world where suffering is over, loss becomes impossible and anger makes no sense.

Side 104.2 - T-17.II.5. - The real world is attained simply by the complete forgiveness of the old, the world you see without forgiveness.

Side 104.3 - T-17.III.1. - To forgive is merely to remember only the loving thoughts you gave in the past, and those that were given you. All the rest must be forgotten. Forgiveness is a selective remembering, based not on your selection. For the shadow figures you would make immortal are "enemies" of reality.

Side 104.5 - L46 - Forgiveness is the great need of this world, but that is because it is a world of illusions. Those who forgive are thus releasing themselves from illusions, while those who withhold forgiveness are binding themselves to them. As you condemn only yourself, so do you forgive only yourself.

Side 104.6 - L121 - Forgiveness is the key to happiness. Here is the answer to your search for peace. Here is the key to meaning in a world that seems to make no sense. Here is the way to safety in apparent dangers that appear to threaten you at every turn, and bring uncertainty to all your hopes of ever finding quietness and peace. Here are all questions answered; here the end of all uncertainty ensured at last.

Side 104.7 - L121 - Forgiveness is acquired. It is not inherent in the mind, which cannot sin. As sin is an idea you taught yourself, forgiveness must be learned by you as well, but from a Teacher other than yourself, Who represents the other Self in you. Through Him you learn how to forgive the self you think you made, and let it disappear. Thus you return your mind as one to Him Who is your Self, and Who can never sin.

Side 105 - C-3.1 - Forgiveness is for God and toward God but not of Him. It is impossible to think of anything He created that could need forgiveness. Forgiveness, then, is an illusion, but because of its purpose, which is the Holy Spirit's, it has one difference. Unlike all other illusions it leads away from error and not towards it.

Side 106 - T-24.in.2. - To learn this course requires willingness to question every value that you hold. Not one can be kept hidden and obscure but it will jeopardize your learning. No belief is neutral. Every one has the power to dictate each decision you make.

Side 107 - L21 - You will become increasingly aware that a slight twinge of annoyance is nothing but a veil drawn over intense fury.

Side 108.1 - L288 - My brother is my savior

Side 108.2 - T-21.VI.9 - You are your brother's savior. He is yours.

Side 108.3 - T-7.VII.3. - Your brother is the mirror in which you see the image of yourself as long as perception lasts.

Side 109.1 - T-13.IX.8. - Do not be afraid to look within. The ego tells you all is black with guilt within you, and bids you not to look. Instead, it bids you look upon your brothers, and see the guilt in them.

Side 109.2 - T-29.III.3 - You cannot wake yourself. Yet you can let yourself be wakened. You can overlook your brother's dreams. So perfectly can you forgive him his illusions he becomes your savior from your dreams.

Side 115 - L361 - And if I need a word to help me, He will give it to me. If I need a thought, that will He also give. And if I need but stillness and a tranquil, open mind, these are the gifts I will receive of Him. He is in charge by my request. And He will hear and answer me, because He speaks for God my Father and His holy Son.

Side 117 - T-18.V.2. - Never approach the holy instant after you have tried to remove all fear and hatred from your mind. That is *its* function. Never attempt to overlook your guilt before you ask the Holy Spirit's help. That is *His* function. Your part is only to offer Him a little willingness to let Him remove all fear and hatred,

and to be forgiven.

Side 120 - L183 - Turn to the Name of God for your release, and it is given you. No prayer but this is necessary, for it holds them all within it. Words are insignificant, and all requests unneeded when God's Son calls on his Father's Name.

Side 121 - S-1.III.6.- It is not easy to realize that prayers for things, for status, for human love, for external "gifts" of any kind, are always made to set up jailers and to hide from guilt. These things are used for goals that substitute for God, and therefore distort the purpose of prayer.

Side 124.1 - T-11. III.4 - When the light comes and you have said, "God's Will is mine," you will see such beauty that you will know it is not of you.

Side 124.2 - T-14.VII.6 - The Holy Spirit asks of you but this; bring to Him every secret you have locked away from Him. Open every door to Him, and bid Him enter the darkness and lighten it away. At your request He enters gladly. He brings the light to darkness if you make the darkness open to Him. But what you hide He cannot look upon.

Side 128 - T-12.VII.9. - The power of decision is your one remaining freedom as a prisoner of this world.

Side 131 - - You are not the victim of the world you see because you invented it.

Side 135 - T-11.VIII.1. - This is a very simple course. Perhaps you do not feel you need a course which, in the end, teaches that only reality is true. But do you believe it?

Side 136 og 124.1 - T-14.VII.6. - The Holy Spirit asks of you but this; bring to Him every secret you have locked away from Him. Open every door to Him, and bid Him enter the darkness and lighten it away. At your request He enters gladly. He brings the light to darkness if you make the darkness open to Him. But what you hide He cannot look upon.

Side 137 - T-15.V.10. - God loves every brother as He loves you; neither less nor more.

Side 138 - L154 - A messenger is not the one who writes the message he delivers. Nor does he question the right of him who does, nor ask why he has chosen those who will receive the message that he brings. It is enough that he accept it, give it to the ones for whom it is intended, and fulfill his role in its delivery. If he determines what the messages should be, or what their purpose is, or where they should be carried, he is failing to perform his proper part as bringer of the Word.

There is one major difference in the role of Heaven's messengers, which sets them off from those the world appoints. The messages that they deliver are intended first for them. And it is only as they can accept them for themselves that they become able to bring them further, and to give them everywhere that they were meant to be. Like earthly messengers, they did not write the messages they bear, but they become their first receivers in the truest sense, receiving to prepare themselves to give.

An earthly messenger fulfills his role by giving all his messages away. The messengers of God perform their part by their acceptance of His messages as for themselves, and show they understand the messages by giving them away. They choose no roles that are not given them by His authority. And so they gain by every message that they give away.

Denne bog er GRATIS

Udgivet med bidrag fra ACIM-venner i Danmark, Norge og Sverige

Vil også du modtage et eksemplar af

En Forunderlig Fortælling om vejen Hjem

mail to: erikrefner@protonmail.com

Har tanken nogen sinde strejft dig, at der må være en mening med at blive født ind i denne verden, leve en kort stund og sluttelig dø som alt andet? Eller er du som de fleste overbevist om, at døden er det endegyldige farvel og intet mere findes?

Erik Refner var ifølge andres og egen opfattelse en uhelbredelig guds-fornægter. Uventet og uden forvarsel fik han ikke desto mindre en i bibelsk forstand livsomvæltende åbenbaring, som gav ham svarene på disse spørgsmål og mange flere. I bogen beskrives forfatterens åbenbaring samt kortfattet hans liv før og efter. Desuden gennemgår han nogle af hovedprincipperne i storværket *Et Kursus i Mirakler*. Blandt andet beskriver han udførligt Kursets revolutionerende omfortolkning af begrebet tilgivelse, som fra at være en "skyld-fælde" er blevet en praksis, der i sidste instans åbner Himmerigets port for os.

Dette er en meget tankevækkende bog, der med forfatterens egne ord fortæller os sandheden om hvem vi er og desuden kvit og frit giver os nøglen til Paradiset. Uanset tro eller ikke tro, vil alle have stor glæde af at læse og studere denne bog.

ISBN 978-87-972111-0-6

